

توشیکازو کاواگیچی

www.igra.ahlamontada.com

منتدی اقرأ الثقافی

به رله وهی قاوه که سارد بیته وه

وه رگیپانی؛ ساکار حسین

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

چاپی چواره م

لتحميل أنواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

پدای دائلود کتابهای مختلف مراجعه: (منتدی اقرا الثقافی)

بۆدابه زانیانی جوهرها کتیب: سەردانی: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للکتاب (کوردی , عربی , فارسی)

به رله وهی قاوه که سارد ببیته وه

Warzer
Book

کټیځانې گډلېدن بووک یو چاپ و بلاوکردنهوه

دهتوانن سرچم کټیځه دلخوازه کانتان له ریځی
پهجه کانی گډلېدن بووکوه داوا بکن و بگات دهستان.

📖 Golden book ● ktebfroshe_warzer

📖 Warzer Book ● Ktebfroshe_warzer

07701598762 - 07501444434

به رله وهی قاوه که سارد بپیته وه

توشیکازو کاواگیچی

له ئینگلیزییه وه: ساکار حسین

ناوی کتیب: بهرله وهی قاوه که سارد ببیته وه
 بابته: رومان
 نویسه: توشیکازو کاواگیچ
 وهرگیته: ساکار حسین
 پینداچونه وه: سیروان سلیمان
 دیزاین: ههریم عوسمان
 قهباره ی کتیب: ۱۳سم * ۲۱سم
 چاپ: چاپخانه ی چوارچرا
 تیراژ: ۱۰۰۰ دانه
 نوره ی چاپ: چاپی یه کم
 سالی چاپ: ۲۰۲۲ ز

له بهریوه بهریتی گشتی کتیبخانه گشتیه کان
 ژماره ی سپاردنی (۱۲۷۵) ی سالی ۲۰۲۲ ی پندراوه

مافی له چاپداته وه و بلاوکردنه وه ی پاریزراوه

کتیبخانه ی گۆلدن بووک
 یۆ چاپ و بلاوکردنه وه
 07701598762 - 07501444434

Golden book • ktebfroshe_warzer
 Warzer Book • Ktebfroshe_warzer

دهتوانن سهرجهم کتیبه دلبخاوه کانان لهریگی
 پهیجهکانی گۆلدن بووکوه داوا بگن و بگاته دهستان.

له په کيک له کولانه تنگه کانی شاری توکیؤدا قاوه خانه په کی
خنجیله هه بوو، که زور به ناوازه یی خزمه تی کړیاره کانی ده کرد،
زیاد له سه د ساله به شتیکی خه لکه که له بهر نه وه سهر دانی
قاوه خانه که ده کن تا کو گه شتی کات نه نجام بدن.

له په رتوکی بهرله وهی قاوه که سارد بیته وه چوار
سهر دانی که رمان هیه. هر په کیکیان بؤ مه به سستیکی جیاواز
ده گه پینه وه رابردوو، په که میان بؤ دلنیا بوونه له به لینی
خوشه ویسته که ی، دوه میس بؤ وهر گرتنی نامه یه که له
خوشه ویسته که ی، سیته میس بؤ بینینه وهی خوشه که که ی، کوتا
دانه ش بؤ زانینی شانسی له دایک بوونی نه و کچه یان که پروون
نییه دینه دنیا یا خود نا.

به لام گه شته که یان به بی مه ترسی به پړیوه ناچیت بیگومان؛
کړیاره کان ده بیت له سهر کورسیه کی دیاریکراو دابنیشن،
نابیت جیبی هیلن. له کوتا یشدا ده بیت بگه پړیته وه ئیستایان
بهرله وهی قاوه که سارد بیته وه...

فلیمه که ی توشیکازو کاواگوچی دوو پرسپاری نایاب له
میشکدا ده وروژینیت، نه گهر بگه پړیته وه رابردوو ده ته ویت کی
بیینیت؟ بؤ چ مه به ستنیک ده ته ویت بیینیت؟

پۇمانىكە دواى خويندەنەۋەى توشى تىرپامانىكى قولت
دەكات لەسەر پابردوو و ئىستا و داھاتوو، بەلام پىت دەلى؛
گرنگىرىن سەرمایەى تۇ ئىستايە بەۋكەسانەۋە كە لە دەورتىن
و بيانپارىزە، چونكە دواتر حەسرەتى زەردەخەنەپەك بە
پوياندا دلت ويران دەكات.

ئەگەر بگەرپىتەوۋە راپردو، دەتەوئىت كى بىننىت؟

ناوه پړوك

۱. خوښه ويسته كان
۲. ژن و ميړده كه
۳. خوشكه كان
۷. دايك و منډاله كه

کاره‌کنه‌ره‌کانی په‌رتوکه‌که

کازوو: گارسۆن و ئامۆزای ناگاری
خاتوونه کراس سپیه‌که: ئه‌و خاتوونه‌یه که له‌سه‌ر
کورسییه‌که دانیشتوو
ناگاری: خاوه‌نی قاوه‌خانه‌که
کی: هاوسه‌ری ناگاری
فۆمیکۆ: خۆشه‌ویستی گۆرۆیه
گۆرۆ: خۆشه‌ویستی فۆمیکۆیه که ده‌چیت بۆ ئه‌مه‌ریکا
هیرای: خاوه‌نی باره‌که‌یه
کومی: خوشکی هیرایه
فوساجی: یه‌کێکه له‌کپیاره‌کان و تووشی زه‌هایمه‌ر بووه
کۆهتاکی: هاوسه‌ری فوساجیه
کومی: کچی ناگاری و کییه

I

خۆشەۋىستەكان

پياۋەكە بە دەم ۋرتە ۋرتەۋە ھەستايە سەرپىن ۋ جانناكەي
بەدۋاي خۇيدا پاكىشا.

گۈرۈ؛ 'ئاي خۇدايە، كات چەندە؟ بېۋرە، دەبىت بېرۇم.
ژنەكە گۈتى؛ 'ئى؟'

ئافرەتەكە ھىشتا لە بابەتەكە تىنەگەيشتىبوو، چونكە پىنى
ۋانەبوو خۆشەۋىستەكەي بۇ ئەۋە بانگى كىرەبىت كە پەيۋەندىيە
سى سالا جىدىيەكەيان كۇتايى پىتەيىت... لەو كاتەدا پياۋەكە
گۈتى كە دەيەۋىت بېروات بۇ ئەمەرىكا، فېرۇكەكەي چەند
كاتزىمىرېكى تر دەفېرېت بەرەۋ ئەۋى. لەم كاتەدا بەبى ئەۋەي
ئافرەتەكە پىرسىيار بكات تىگەيشت كە گىفۇگۇ جىدىيەكەيان
دەربارەي جىابوۋنەۋەيە. لەو ساتەدا دركى بەۋە كىرە بە ھەلە
ھىۋاي بە بابەتەكە ھەبوو، چونكە لە مېشكى خۇيدا بەۋ ھىۋايە
پۇيشتىبوو كە خۆشەۋىستەكەي پىنى بىلىت؛ 'شۈۋم پىدەكەيت؟'
بۇ نمۇنە.

“چی؟” پیاوه که به بن ئه وهی سهیری ناو چاوی بکات وای
گوت.

ئافره ته که پرسى؛ “باشه من شایه نی ئه وه نیم پروونکردنه وه
بو بدهیت؟”

پیار و ئافره ته که له ناو قاوه خانه یه کی بیتیه جهره
دانیشتبون، ئافره ته که به تونیکى خه مبارانه وه قسه که ی کرد
که پیاوه که هیچ کات هه زى له و جۆره نه بوو.

قاوه خانه که ته نها به چهند گلۆپیک پرووناک ببۆوه، به بن
ئه وهی تروسکایى پرووناکییه ک بیتیه ژووره وه، ته نانه ت هیچ
کاتژمیریکیش به دیواری ژووری قاوه خانه که وه نه بوو، بۆیه
ئه گهر له وى دانیشتیایه ئه سته م بوو بزانیته شه وه یاخود
پۆژه .

ته نها سى کاتژمیری گه وره ی کۆن به دیواری قاوه خانه که
هه لواسرا بوو که هه ریه کیکیان کاتژمیریک بوو مروف نه یده زانی
کامه یان کاته راسته که ی ئیستایه، یاخود ئه و کاتژمیرانه له کار
نه که وتوون؟

ئه و که سانه ی که تازه ده هاتنه ناو قاوه خانه که ده بوو
ته ماشای کاتژمیره ده ستییه کانی خویان بکه ن تا کو بزانه
کاتژمیری راست چهنده، پیاوه که هه مان کاری ئه نجام دا، دواتر
برۆیه کی هه لته کاند و لیوی خۆی گه ست.

ئافره ته که توانی په فتاری داها تووی پینشینی بکات.

ئافرەتەكە گوتى؛ "بۇچى بەم جۆرە رەفتار دەكەيت؟ ۋەك
ئەۋەي تەنھا من ھۆكارى ئازارت بم؟"
پياۋەكە بەين ئەۋەي ھېچ بلىت تەنھا لىۋى خۇي دەگەست.
ئافرەتەكە گوتى؛ "كەۋاتە دەتويست من يەكەم كەس بم ئەۋە
بلىم؟"

دواتر دەستى برد بۇ قاۋەكەي و خواردىيەۋە بە دەنگىكى
خەمناكەۋە. پياۋەكە دووبارە تەماشاي كاتژمىرەكەي كردهۋە،
ۋا پىدەچوو كاتى پۇيشتى ھاتىت لە قاۋەخانەكە.
پياۋەكە تا دەھات دلەراۋكىكەي زياتردەبوو، ژنەكە كوپە
قاۋەكەي دانەيەۋە سەر مېزەكە. زرم!

پياۋەكە ھەستايەۋە سەرپىن ھەناسەيەكى قولى ھەلمىزيەۋە،
دووبارە دەستى بە قۇيدا ھىتا، پاشان دانىشتەۋە لەسەر
كورسىيەكە، بە ھىمنى تەماشاي دەمووچاۋى ژنەكەي دەكرد.
ژنەكەش بە ھىمنى دانىشتىۋو دەستى لەسەر كۇشى دانابوو،
لە پياۋەكەي دەپۋانى ۋەك ئەۋەي ھېچ شتىك پۈۋى نەدائىت..
پياۋەكە كە پىشتىر پەلەي بوو ئەمجارە ھېچ بە پەلە نەبوو،
بە ئافرەتەكەي گوت؛ "تەماشىا بكە ..."

پياۋەكە ھېچى ترى نەگوت، ئەمجارە سەرقالى
خۆكۆكردنەۋەش نەبوو، ئافرەتەكە سەرى داخست بەين ئەۋەي
بۇ يەكجارىش تەماشاي بكات پىي گوت؛ "بۇچى ناپۇيت؟ كاتى
نەھاتۋە بپۇيت؟"

ئافره ته که که پیشتر داوای پرونکردنه وهی ده کرد ئه مجاره
په تیکرده وه وابلت، پیاوه که به سه رسامیه وه ته ماشای ده کرد،
ده بیت ئافره ته که مه بهستی چی بیت!

ئافره ته که سه ری هه لبری ته ماشای پیاوه که ی ده کرد، ته نها
به هیمنیه وه سه رنجی دها و هیچی تر، پیاوه که له کورسییه که ی
هه ستایه وه و چووه لای ژمیریاره که، به نه رمی پئی گوت؛
”ده مه ویت پاره که بدهم.”

ژنه که دهستی پیاوه که ی گه رانده وه و پئی گوت؛ ”من که میک
زیاتر ده مینمه وه بویه من پاره که ده دهم.”

پیاوه که گوئی به قسه ی ئافره ته که نه دا پاره که ی دا به
ژمیریاره که؛ ”پیکه وهین.”

ئافره ته که؛ ”ژو، پی گوتیت وازی لیتینه.”

پیاوه که به بی گویدانه ئافره ته که هه زار یه نی له جزدانه که ی
ده رهیتا؛ ”زیاده که ی هه لگره” پاشان پاره که ی دا به ژمیریاره که.
دواتر پیاوه که جانتاکانی کو کرده وه و به خه مباری قاوه خانه که ی
جیهیتشت و پویششت.

تهق-تهق

فومیکو کیاکاوه؛ ”ئه م پرووداوه هه فته یه که بهر له ئیستا
پوویدا.”

کوپه که ی دانایه وه سه ر میزه که ی، ته وای کپیار و
گارسونه کان گوینیان له چیرۆکه که ی فومیکو گرتبوو.

فۆمیکۆ پیش ئەوہی قۆناغی دواناوہندی تەواو بکات
شەش زمانی دەزانی، دواتریش توانیبووێ پلەیی یەکەم لەسەر
ئاستی زانکۆی واسیدا بە دەست بەیئیت، دواتر توانی لە گەل
گروپی تەکنەلۆژی پزیشکی کاربکات لە تۆکیۆ، لە دووہم سالی
کارکردنە کەیدا بە ئاسانی لە گەل گروپی پرۆژەیی دەماریدا کاری
دەکرد، ئافەرەتێکی بەهێز و زیرەک بوو لە بوارەکەیی خۆیدا.

ئەمڕۆ فۆمیکۆ جلۆبەرگی کاری لە بەردایە، کە لە تەنووڕە
و چاکەتێکی ڕەش و کراسینکی سپی پێکھاتوو، بە پێی
جلۆبەرگەکەیی بیت لە کارەوہ دەگەریتەوہ بۆ مال.

فۆمیکۆ لە ناو ئەو جل و بەرگەیی دەدرەوشایەوہ، جووتیک
پێلاوی ڕەشی نووک باریکی لە پێدا بوو کە زیاتر شینەوہی
وہکو نمایشکارەکان دەردەکەوت، ھەر کە سیک بیینیایە
پێی سەرسام دەبوو، چونکە خانمیک بوو تیکەل لە جوانی و
زیرەکی.

فۆمیکۆ لە ڕابردوودا بیرکردنەوہی بەم جۆرە نەبوو،
چونکە لە ڕابردوودا ئەوہی بییری لێدەکردوہ تەنھا خۆی
بۆ کارکردن تەرخان کردبوو، بەلام ئەوہ ئەوہ ناگەییەت
ھەرگیز لە خۆشەویستیدا نەبووبیت، نەخێر. بەلکو گرنگی
زیاتر بە کارەکەیی دەدات، چونکە ھەمیشە دەیگوت؛ 'کارەکەم
خۆشەویستی منە'.

وہکو خۆی دەلێت چەندان پیاوی تاقیکردۆتەوہ، بەلام لە
کوئایدا کارەکەیی بۆ ماوہتەوہ.

ئەو پىاۋەي لە سەرەتاۋە فۇمىكو قىسەي لەبارەۋە دەکرد
گۇرۇق كەتادا بوو، كە ئەندازىارى سىستەمە ۋەكو فۇمىكو
لە كۇمپانىيەكى بوارى پزىشكى كار دەكات، دواتر بوۋەتە
خۆشەۋىستى فۇمىكو دووسال بەر لە ئىستا، لەۋكاتەي
سەرقالى ئامادەكردنى پىرۇژەيەك بوون بەھاۋبەشى بۇ يەككىك
لە كىپارەكان.

ھەفتەي پىشۋو گۇرۇق داۋاي لە فۇمىكو كرد كە يەكتر بىيىن و
لەسەر بابەتتىكى گرنگ قىسەبەكەن، فۇمىكو بە غەزىيەكى پەمەيى
گول گولى سېي و قاپوتتىكى بىيجىيەۋە گەيشتە قاۋەخانەكە،
سەرنجى تەۋاۋى ئەو پىاۋانەي پاكىشابوو كە بەلاياندا
تېپەربوۋبوو، چونكە ئەم شىۋازە دەرگەۋتتەي بۇ فۇمىكو
زۇر تازە بوو، فۇمىكو ھەمىشە بە جلوبەرگى فەرمىيەۋە
دەردەكەۋت، ھەر بەۋەش ناسرابوو تەنانەت لەۋ كاتانەشى
كە دەچۈۋە ژوۋان لەگەل گۇرۇق ھەر قاتى دەپۇشى، چونكە
زۇربەي كات لەسەر كار يەكترىان دەبىيى.

لەبەر ئەۋەي گۇرۇق گوۋتېۋى بابەتەكە گرنگە بۇيە فۇمىكو
بەتايىبەت جلى كىپىبوو خۇي ئامادەكردبوو بۇ بىيىنى گۇرۇق.
ھەردووكيان گەيشتە قاۋەخانەكەي كە داياننابوو لىي يەكتر
بىيىن، بەلام قاۋەخانەكە داخراپوو، ئەۋانىش دلتەنگ بوون بە
بابەتەكە، چونكە ئەۋى جىيەكى بىدەنگ بوو، دەيانتۋانى بە
ئاسانى قىسە تايىبەتەكانيان بىكەن.

! بە ناچارى شوئىنەكەيان بەجېھىشت، دەبوو جىيەكى تر بدۆزنەۋە، لە ناۋەراستى شەقامەكە قاۋەخانەيەكى ترى بچكۆلەيان دۆزىيەۋە، چونكە پىشتىر نەچووبون بۆ ئەو جىيە، ھىچ بىرۆكەيەكيان نەبوو ئاخۇ دەبىت لە ناۋەۋە چۆن بىت دىمەنەكە، ناۋى قاۋەخانەكە لە شىعەرى يەككىك لە گۇرانييەكان دەچوو كە پىشتىر فۇمىكۆ گۇبى لىگرتبۇ.

دۋاى ئەۋەى چوونە ناۋ قاۋەخانەكە، جىيەكە زۆر لەۋە بچوۋكتر بوو كە چاۋەپىيان دەكرد، تەنھا جىيى نۆ كۇپار دەبۆۋە، سى كورسى لىبۇو لەبەردەم مىزى ژمىريارەكە لەگەل دوو مىزى جىاۋان.

بەتەۋاۋى "بابەتتىكى گرنگ" لە مىشكى فۇمىكۆ چوۋە دەرەۋە، چونكە شوئىنەكە بەجۇرىك بوو دەبوو بە چپە قسە بكن، يەككىكى تر لە شتە خراپەكان ئەۋە بوو كە گۇپەكانى قاۋەخانەكە زۆر كزبۇون ...

لە جىيەك دەچوو بۆ پىككەۋتتە نادىارەكان...

بە ترسەۋە فۇمىكۆ چوۋە ناۋ قاۋەخانەكە، لە كورسىيە بەتالەكە دانىشت، قاۋەخانەكە تەنھا گارسۇن و سى كۇپارى ترى لىبۇو، لە مىزىكيان ژنىك دانىشتبۇو كە عەزىيەكى سېى لەبەردا بوو پەرتوۋكىكى بە دەستەۋە بوو دەخوئىندەۋە.

لەولاتر پىاۋىك دانىشتبۇو تىنوسىكى بچوۋكى لە دەستبۇو كە شتى تىدا دەنوسىيەۋە.

ژنیکی تریش له لای کاشیره که دانیشتبوو که بلوسیکی
سوور و پانتولیکی سهوزی له پیدابوو، چاوی له سهر فومیکو
لانه دا تاکو له سهر کورسیه که ی دانیشست، دواتر سه رنجی
له سهر قسه کانی گورو و فومیکو بوو ئاخو چی ده لاین، دواتر
بانگی گارسونه که ی کرد، به چاو پتی گوت که ته ماشایان بکات
باسی چی ده کن.

به پتی دهر برینه کانی فومیکو ژنه که گوتی؛ نه وه ی من
ده بیینم نه وه یه... "

له راستیدا ژنه که هیچی نه ده بیینی، ته نها به ته ماشاکردنی
فومیکو برپاری له سهر شته کان دها، ژنه که ناوی یایکو هیرای
بوو، ژنه که له سییه کانی ته منیدا بوو قاوه خانه که ببوو جتی
همیشه یی نهو، پیش کارکردن دهاته قاوه خانه که قاوه یه کی
داوا ده کرد.

جله کانی زوربه ی کات له یه ک ده چوو، به لام نه مپو به
شیوازیکی زور جیاواز هاتبوو بو قاوه خانه که، هیرای قاچی
له سهر قاچ دانابوو، گوینی شلکردبوو بو قسه کانی فومیکو.

ته ق-ته ق

فومیکو؛ نه وه ی تو باسی ده که یت هه فته یه پیش ئیستا بوو،
بیرت ده که ویتته وه؟

فومیکو سه ری هه لبری و بانگی گارسونه که ی کرد؛
هممم... به لی."

گارسۆنهکه بهبئ ئهوهی سه رهلبهړئ و تهماشای دهموچاوی فۆمیکۆ بکات وهلامی دایهوه.

گارسۆنهکه ناوی کازوو تۆکیتا بوو، ئامۆزای سه رکاری (خاوهنی قاوهخانهکه) بوو، کازوو کاری له قاوهخانهکه دهکرد وهکو گارسۆن، له هه مان کاتدا خویندکاری بهشی هونهر بوو له زانکۆی تۆکیۆ. کازوو دهموچاویکی پان و پوومهتیکی خر و دوو چاوی بچووکی هه بوو، دهموچاوی لهو جۆره که سانه بوو که تاک بوون، هه ر بۆیه کاتیک چاوت دابخستایه و بتویستایه وینای بکهیت ئهسته م بوو بیرت بیتتهوه دهموچاوی چۆن بووه، کازوو هاوپی که م بوو، چونکه تا رادهیهک که سیتیکی داخراو بوو.

هیرای پرسپاری کرد؛ "ئه ی چی ده رباره ی ئه و؟ ئیستا له کوئییه؟" دهستیکی به کوپه که وه بوو یاری پیده کرد له نیو دهستهکانی ئه و قسه یی کرد، به لام به بئ ئه وه ی وه ها ده ربکه ویت به لایه وه گرنگه یاخود نا.

فۆمیکۆ به هه ناسه هه لکیشانه وه گوئی؛ "ئه مه ریکا". هیرای گوئی؛ "که واته خۆشه و یسته که ت ئه وه ی هه لبژارد که بچیت له ئه مه ریکا کار بکات؟"

فۆمیکۆ به نا رازه ییه وه گوئی؛ "نا ئه وه راست نییه!" هیرای؛ "ئێ تو وا بلێ، به لام ئه وه ی راسته ئه وه یه که ئه و چوو بۆ ئه مه ریکا، ئه ی مه گرر وانیه؟" فۆمیکۆ؛ "تو هه یج تینه گه یشتی له وه ی که گوتم؟"

‘دهمویست پې به قورگم هاوار بکهه بلیم مه پو، به لام له
 هه مان کاتدا من زور خوشحال بووم به وهی که بېروات.
 هیرای هه ندیک چهره ساتی هه لډایه ناو ده مییه وه و گوتی؛
 ‘جوان دانت پیدانا، چونکه هه موو ئافره تیک نه کاره ناکات.
 فومیکو قسه که ی ئاراسته ی کازوو کرد به ئومیدی پشتگیری؛
 ‘تو تیگه یشیتیت وایه؟’

کازوو که میک بیری کرده وه، پاشان گوتی؛ ‘تو گوت
 ناتویت بچیته نه مریکا وایه؟’
 کازوو یه کیک بوو له که سانه ی بی پتچوو په نا ده چوه
 ناو بابته که.

‘باشه...ئ من... نا وا نا به لام...’ چونکه بهم قورسییه
 فومیکو وه لامی دایه وه هیرای گوتی؛ ‘به راستی قورسه لیت
 تیگه یین.’

نه گهر هیرای له جیتی فومیکو بوايه راسته وخو دهستی
 ده کرده گریان و ده پاپایه وه؛ ‘تکایه مه پو’ چونکه هیرای
 شاره زا بوو له فرمیسک پشتندا.

فومیکو پووی کرده کازو گوتی؛ ‘تکایه بمگه پښته وه نه و
 پوژهی ... بمگه پښته وه هه فته یه ک پتیش ئیستا.’

پتیش ئه وهی کازوو وه لام بداته وه هیرای هه لیدایه؛ ‘چی
 تو ده ته ویت بگه پښته وه پابردوو؟’ پووی کرده کازوو گوتی؛
 ‘نه و ده ته ویت بگه پښته وه پابردوو.

کازوو به ئاسایی وه لامی دایه وه؛ ‘توو...’

چەندین سال تیپەر بووه به سەر ناوبانگی قاوهخانهکهدا،
که پنی دهلین قاوهخانهی گهشتی کات، یاخود قاوهخانهی
نهفسانهکه، که خه‌لک پیتان وایه له‌م جینه‌دا ده‌توانن بگه‌رینه‌وه
پا‌بردوو، دوا‌ی چەند پوژیک فۆمیکو ئه‌و قسه‌یه‌ی له‌میشکی
سرسیویه‌وه ده‌رباره‌ی قاوهخانهکه، شه‌و داها‌ت ته‌ماشای
به‌رنامه‌ی ته‌له‌فیزونی ده‌کرد، باسی شوینه داخراوه‌کانی ده‌کرد
به‌رنامه‌که، له‌و ساته‌دا فۆمیکو قاوهخانه‌که‌ی بیرکه‌وته‌وه که
ناونیشانه‌که‌ی به‌و جو‌ریه‌ ده‌تگه‌رینه‌ته‌وه پا‌بردوو، بیرکرده‌وه
له‌بابه‌ته‌که ئالۆز بوو، به‌لام هیتشتا یاده‌وه‌رییه‌کی نا‌ئاسایی بوو
بو فۆمیکو.

ئه‌گەر بگه‌ریمه‌وه پا‌بردوو، په‌نگه‌ بتوانم هه‌ندیک پرو‌داو
چاک بکه‌مه‌وه. ده‌توانم له‌گه‌ل گورۆ جاریکی تر قسه‌ بکه‌م.
ئه‌م قسه‌یه‌ له‌میشکیدا دووباره‌ و دووباره‌ ده‌بویه‌وه،
به‌رده‌وام، به‌جو‌ریک نه‌یده‌توانی بیر له‌شتیکی تر بکاته‌وه.
پوژی دواتر چووه سه‌رکاره‌که‌ی، به‌لام به‌ته‌واوی له‌بیری
کرد نانی به‌یانی بخوات، له‌وه‌ش زیاتر هیچ بیری لای ئیشه‌که‌ی
نه‌بوو، ته‌نها دانیشتبوو کاتی له‌وی به‌سەر ده‌برد.
ته‌واوی کاره‌کانی ئه‌و پوژه‌ی پر‌بوون له‌هه‌له‌ و
که‌موکورتی، به‌لام فۆمیکو هیچ پیتانه‌وه سه‌رقال نه‌بوو،
ته‌نانه‌ت هاوکاره‌که‌ی له‌ بارودۆخی پرسیبوو، به‌لام ئه‌و په‌تی
کرده‌وه بۆی باس بکات. کیشه‌ی چیه‌.

به ته واوی سی خوله کی پتویست بوو تاکو به شه مهنده فەر
له کومپانیا که وه بچیت بۆ قاوه خانه که، به هه ناسه برکی خۆی
که یانده قاوه خانه که، راسته وخۆ چووه لای کازوو.

‘تکایه بگه پیتنه وه رابردوو!’

راسته وخۆ ئو پرستیه یی له دهم هاته دهره وه پیش ئه وه ی
کازوو وه لامی سلاره که شی بداته وه.

کازوو به سه رسامی ته نها له فۆمیکۆی ده پوانی، بی ئه وه ی
هیچ قسه یه که بکات، هیرایش سه ری سوپما بوو له بارودوخه که.
ئو که سانه یی که ده یانزانی به و جوړه گه شتی کات هه یه
له قاوه خانه که ته نها کازوو، هیرای، خاتوونه کراس سپیه که و
پیاوه که بوو که تینوسه که ی به دهسته وه بوو. واته هه مان ئو
ده مووچاوانه ی هه فته ی پیتشوو. به نینگه رانییه وه فۆمیکۆ پرسی؛
‘ده توانم بگه پیتمه وه رابردوو وایه؟’

رهنگه واباشتر بوو پیت به و پرسیاره دهستی پیکرد پیت،
به لام تازه درهنگ بوو. دووباره پرسی؛ ‘ده کریت یاخود نا؟’
کازوو؛ ‘همممم نه...’

فۆمیکۆ سه رنجی قسه کانی دا، وه ها دیار نه بوو بلیت نه خیر،
یاخود دهنگی نه خیر له ده مییه وه دهر بچیت؛ ‘تکایه بمنیره وه
رابردوو!’

هیرای به سه رنجه وه پرسی؛ ‘ده ته ویت بگه پیتنه وه رابردوو،
به لام ده ته ویت چی ئه نجام به دیت؟’
‘بارودوخه که م راست ده کرده وه.’

هیرای سهری لهقاند و گوتی؛ "تیدهگه..."

"تکایه!" دهنگی پڕ به قاوهخانهکه دهنگی دهدايهوه.

بیرۆکهی هاوسه‌رگیری کردنی له‌گه‌ل گۆرۆ له‌میشکی دابوو، چونکه له‌لایه‌ک ته‌مه‌نی ببووه بیست و هه‌شت سال، له‌لایه‌کی تریش به‌ر دوا‌ییانه‌ش دایک و باوکی زۆریان له‌سه‌ر ده‌گوت که‌ی بیر له‌ هاوسه‌رگیری ده‌که‌يته‌وه؟ ئایا هیچ پیاوێکی باش نه‌هاتۆته‌ ژیا‌نته‌وه؟ له‌ هه‌مووی ناخۆشتر سالی پار خوشکه‌ بیست و پینج سالانه‌که‌ی هاوسه‌رگیری کرد، هه‌فته‌ی پیشووش ئیمه‌یلی له‌ برا بیست و سێ سالانه‌که‌یه‌وه پینکه‌یشت که‌ هاوسه‌رگیری له‌گه‌ل کچیکدا کردووه دوا‌ی ئه‌وه‌ی دووگیان بووه، واته‌ ته‌نها فۆمیکۆ به‌ سه‌لتی ماوه‌ته‌وه.

فۆمیکۆ سه‌ره‌تا هیچ بیرى له‌بابه‌ته‌که‌ نه‌کردبویه‌وه، به‌لام دوا‌ی ئه‌وه‌ی خوشکه‌ بچووکه‌که‌ی هاوسه‌رگیری کرد هه‌ستی به‌وه‌ کرد پێویسته‌ ئه‌میش هاوسه‌رگیری له‌گه‌ل گۆرۆ بکات.

هیرای جگه‌ره‌یه‌کی له‌ گیرفانی پانتۆله‌که‌ی ده‌ره‌یناو ڤووی کرده‌ کازوو و گوتی؛ "وا باشته‌ر ڤوونکرده‌وه‌یه‌کی به‌رچاوی بۆ بفه‌یت ئه‌ی وانیه‌؟"

کازوو گوتی؛ "منیش پێم وایه‌ ده‌بیت وا بکه‌م." دواتر کازوو له‌لای چیشته‌خانه‌که‌ هاته‌ ده‌ره‌وه، له‌به‌رده‌م فۆمیکۆ وه‌ستا، به‌چاوه‌ میه‌ره‌بانه‌کانی لێی ده‌ڤوانی، پاشان پێی گوت؛ "گۆی بگره‌ ده‌بیت زۆر به‌باشی گویم بۆ بگریت باشه‌؟"

فۆمیکۆ؛ "چی؟"

‘ده توانیت بگه پښته وه به لئ، به لام ...’

‘به لام چی؟’

‘کاتیک ده گه پښته وه گرنگ نښه چه ندیک به سه ختی هه ولت داوه، ئیستا به هیچ جوریک ناگوریت.’

ئیستا به هیچ جوریک ناگوریت. ئه و دږه ئه وه بوو که فومیکو به هیچ جوریک خوی بؤ ناماده نه کردبوو؛ ‘ئی؟’
‘ته نانه ته گهر بگه پښته وه رابردووش همم ... به خوشه ویسته که ت که چووه بؤ ئه مریکا بلښت هه ست به چی ده که یت ...’

‘ته نانه ته گهر هه سته کانی خوشمی پی بلیم؟’

کازوو؛ ‘ئیستا به هیچ جوریک ناگوریت.’

‘چی؟’ فومیکو به سه رسامیه وه وای گوت، چونکه هیچ چاوه پښی ئه و کاردانه وه و قسه به نه بوو.

به لام کازوو له بهرته وهی راهاتوه که مترین قسه بکات و ئه و کاتانه ش راستیه کان بلښت، بویه به لایه وه گرنگ نه بوو فومیکو چؤن بیر ده کاته وه، به رده وامی دا به قسه کانی و گوتی؛
‘گه پانه وه ت بؤ رابردو ناتوانیت و هه له خوشه ویسته که ت بکات نه پوات بؤ ئه مریکا.’

تزوویه ک ته وای له شی فومیکوی گرته وه، نو قم بوو بوو له ناو قسه کانی کازوو دا، کازوو دريژه ی پیدا و گوتی؛ ‘ته نانه ته گهر بگه پښته وه رابردو ته وای هه سته کانی خوتی بؤ ده ربږیت ئه و به هیچ جوریک ئیستات ناگوریت و پښ له ئه و ناگریت نه پوات.’

فۆمیکۆ به سهرسورپماوییه‌وه گوتی؛ "هه‌ست ناکه‌یت به‌م
جۆره زۆر له ئامانجه سهره‌کییه‌که دوورده‌که‌وینه‌وه؟"
هیرای؛ "با پاسته‌وخۆ هیزش نه‌که‌ینه سهر په‌یامه‌که."
جگه‌ره‌یه‌کی تری داگیرساند و هیچ سهرسام نه‌بوو به
قسه‌کانی فۆمیکۆ.

فۆمیکۆ؛ "بۆچی؟" چاوی برپیوووه نێو چاوه‌کانی کازوو،
چاوه‌پێی وه‌لامی ده‌کرد؛ "بۆچی وه‌لامم بده‌وه من له‌ تو
ده‌پرسم؟"

کازوو؛ "چونکه ئه‌وه یاساییه."

په‌نگه ئێمه له‌ فیلم یاخود پۆماندا گه‌شتی کاتمان بیستبیت.
له‌ هه‌ندیکیاندا ده‌لێت مه‌چۆ ناوه‌پاستی هیچ شتیکه‌وه که
ئێستات بگۆریت. بۆ نمونه بگه‌ریتته‌وه پابردوو تاکو پێگه‌ له
هاوسه‌رگیری نێوان دایک و باوکت بگرت، ئه‌و کاته تۆش له
ئێستادا ده‌سپێتته‌وه و بوونت نامینیت.

ئه‌مه یه‌کیک بوو له‌و یاسا نه‌گۆرانه‌ی که فۆمیکۆ درکی
پێکردبوو و بیستبووی ده‌رباره‌ی گه‌شتی کات، ئه‌گه‌ر پابردوو
بگۆریت ئه‌وا بیگومان ئێستاشت ده‌گۆریت.

بۆ نمونه ئه‌و ده‌یویست بگه‌ریتته‌وه دواوه و سهرله‌نوێ
ده‌ست پێیکاته‌وه، به‌لام ئه‌مه پووی نه‌ده‌دا، چونکه ته‌نها
خه‌ونیکی بوو.

ئه‌وه‌ی فۆمیکۆ لێی ئێنه‌ده‌گه‌یشته ئه‌وه بوو بۆچی هیچ
یاسایه‌کمان نییه بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌گه‌ر پابردوو بگۆرین ئێستا هه‌ر

به نه گۆپی ده مینیتته وه. تاکه پروونکردنه وه که کازوو کردی
 دهرباره ی ئه م یاسایه ئه وه بوو که پئی بلیت ئه مه یاسایه.
 کازوو هه ولی ددها ته نها به شیوازیکی هاو پئیانه باب ته که ی
 تیبه که یه نیت، نه وه که به شیوازیکی که هۆکاره که شی بو
 پروونبکاته وه، په نگه هینده سه خت بووبیت کازوو نه یتوانیبت
 پروونی بکاته وه، یاخود هۆکاره که ئه وهنده قورسه که په نگه
 فۆمیکو لینی تینه گات.

دووباره هیرای خوی هه لدا یه ناوه گفتوگۆکه و گوتی؛ 'چه ند
 به به ختیت' دووباره قومیکی تری له جگه ره که ی دهستی دا.
 فۆمیکو ههستی ده کرد هه موو له شی دهستی به له رزین
 کردوه، چونکه هه یج وه لامیکی 'بۆچی' دهست نه که وت. له وهش
 زیاتر له سه ر میزه که ی به رده ستیدا پۆژنامه یه کی لیبوو که
 نوسرابوو؛ ئه و راستیه نه زانراوه ی دهرباره ی قاوه خانه ی
 گه شتی کات بزانه.

قاوه خانه که به ناوی به رز و نزم ناوئرابوو، که هه مووان
 ده یانزانی شتیکی مه حالی تیدا ئه نجام ده دریت، ئه ویش گه شتی
 کاته، به لام ئه وه ی کپیاره کانی بیزار ده کرد و په شیمانی
 ده کردنه وه له ئه نجامدانی گه شته که یاساکان بوو، که به م
 جۆره بوون، یاسای یه که م: ته نها ده توانیت بگه پئیته وه ئه و
 که سانه ببینیت که پیشتر سه ردانی قاوه خانه که یان کردیبت.
 یاسایه کی تر ئه وه بوو هه رچه ندی پابردوو بگۆریت ئیستا به
 هه یج جۆریک ناگۆریت. پرسپاری هۆکاری ئه مه زۆر ده کرا،
 به لام وه لامیکی دیاری نه بوو.

تهنانهت ئه و نوسهرهشی بابهتهکهی نووسیوو که سینی دهست نه که وتبوو گه پابیتتهوه رابردوو پاشان ئیستا، هر بویه هه ندیک که س کاره که یان به بی هووده داده نا، چونکه هیچ سوودی نه بوو له گۆرینی ئیستادا.

بابهته که باسی ئه فسانه ی ده کرد، به لام که س نهیده زانی. فۆمیکۆ دووباره سه رنجی گه پابه وه لای هیرای که له به رانه ریدا دانیشتبوو، پیده چوو یاسایه کی تری بۆ پوون بکاته وه، ئه وه ی وای له فۆمیکۆ کردبوو سه ری بسو پمیت ئه وه بوو ئاخۆ بۆچی قاوه که شه کری تیناکریت.

“باش گوێ بگره، ته نها یاساکان ئه مانه نین، یاسای تریشمان هه یه، ده بیت ته نها له سه ر ئه م کورسییه دابنیشیت باشه؟” هیرای پووی کرده کازوو گوئی؛ “چ شتیکی تر ماوه بیرمان چوو بیت؟”

کازوو له و کاته ی سه رقالی تینکردنی قاوه که بوو گوئی؛ “کاتیکی دیاریکراوت هه یه ئاگاداره.”

فۆمیکۆ به سه رسو پماوییه وه گوئی؛ “کاتیکی دیاریکراو؟” کازوو به زهرده خه نه یه ک وه لامی دایه وه، هیرایش خۆی هه لدا یه وه ناو قسه کان و گوئی؛ “سه ره پای ئه م یاسانه ش هه شتا خه لک ده یه ویت بگه پیتته وه رابردوو. کاتیکی زۆر تیه پبووه که کپاریکی وه کو تۆمان نه دیووه.”

کازوو به شیوازی ئاگادار کردنه وه؛ “هیرای ...”

‘زیان له قاپیکی به تالدا خزمه‌ت ناکات، ئیتر بۆچی ده‌ست
هه‌لناگریت؟’

ته‌ق-ته‌ق

ئافره‌تینکی شوخ و شه‌نگ که بلوسیکی بیجی و پانتولینکی
قاوه‌یی له پندا بوو، جانتایه‌کی قوماشی سپی له ده‌ست بوو،
چاوه‌کانی ده‌ره‌وشانه‌وه خۆی کرد به قاوه‌خانه‌که‌دا.
‘سلاو کازوو’
‘سلاو خوشکی’

کازوو به خوشک بانگی ده‌کرد، به لام له راستیدا خوشکی
نه‌بوو، به لکو هاوسه‌ری کی توکیتای ئاموزای بوو.
‘ته‌ماشای بکه چه‌نده به جوانی گه‌شه‌یان کردوو.’
‘به‌لێ، دره‌خته گیتلاسه‌که زۆر به باشی گه‌شه ده‌کات.’
کازوو به هه‌مان شتیه قسه‌ی له‌گه‌ل ده‌کرد، به لام که میکیش
جیاواز بوو وه‌ک له‌وه‌ی له‌گه‌ل فۆمیکۆ قسه‌ی ده‌کرد.
هیرای سلای لیکرد؛ ‘ئێواره‌ت باش.’ به پیکه‌نینه‌وه له‌سه‌ر
کورسییه‌که هه‌ستایه‌وه که به‌رانبه‌ر فۆمیکۆ دانیشتیوو کوتی؛
‘له‌کوێ بوویت؟’

‘نه‌خۆشخانه’

‘بۆچی؟ بابه‌ته‌که پوژانه‌یه؟’

‘به‌لێ’

‘ته‌مپۆ ده‌مووچاوت په‌نگاوپه‌نگ کردوو.’

کی؛ ‘به‌لێ هه‌ست به‌باشی ده‌که‌م.’

ته‌ق-ته‌ق

به‌رله‌وه‌ی قاوه‌که سارد بیته‌وه ..

ساتی دواتر کی ون بوو، چووه ژووری پشتی میزی
ژمیریاره‌که.

دواتر پیاویکی بالا به‌رز به جلی شیف و کلاوی شیفه‌وه
هاته دهره‌وه له ژووره‌که، نهو پیاوه شیفه‌که بوو خاوه‌نی
قاوه‌خانه‌که‌ش، ناگاری توکیتا.
"سلاو کازوو"

ناگاری پاسته‌وخق به‌ره‌وه نهو پیاوه پویشته که پوژنامه‌که‌ی
به‌ده‌سته‌وه بوو، به‌ته‌ن‌ها دانیشتبوو، کازووش کوپه‌که‌ی به‌رده‌م
هیرای هه‌لگرت و بردیه سهر میزی ژمیریاره‌که. ناگاری به
هیمنیه‌وه چووه به‌رده‌م پیاوه‌که‌و گوتی؛ "فوساجی".

پیاوه‌که سهره‌تا سهری هه‌لنه‌ب‌ری، پیده‌چوو به‌باشی گوئی
له‌ناوی خۆی نه‌بوو‌ییت، به‌لام دواتر سهری به‌رزکرده‌وه.
ناگاری به‌په‌و‌شته‌وه سلاوی لیکرد؛ "سلاو".

فوساجی وه‌لامی سلاوه‌که‌ی دایه‌وه، به‌لام دووباره ته‌ماشای
پوژنامه‌که‌ی کرده‌وه به‌بین نه‌وه‌ی قسه‌ی تر بکات. ناگاری
پووی کرده چیشته‌خانه‌که و بانگی کازووی کرد؛ "کازوو"

کازوو سهری هینایه دهره‌وه؛ "به‌لئ، چی بووه؟"
"تکایه ده‌توانیت په‌یوه‌ندی به‌کو‌ه‌تاکیه‌وه بکه‌یت؟"
بق ساتیک کازوو سهری سو‌رما بوو، دواتر ناگاری گوتی؛
"به‌لئ، چونکه به‌دوایدا ده‌که‌پ‌ئین."
کازوو درکی پیکرد؛ "ئوو به‌لئ".

دوای که میک چووه چیشخانهکه، دووباره بو ئه وهی
 په یوه نندیه که ی بکات. ناگاری چووه وه ئه و دیو میزی
 ژمیریاره که، له ناویدا په رداخیکی شوو شهی دهره یتا، دواتر
 له ناو به فرگره که دا به فر و پرته قالی دهره یتا تاکو شه ربه تی پین
 دروست بکات. له و کاته دا که ناگاری سه رقالی شتنی په رداخه که
 بوو تاکو شه ربه ته که ی له ناو بکات، گوئی له دهنگی که سیک
 بوو به نینۆکه کانی ده یکشیا به میزه که دا، له و کاته دا ناگاری
 ناوپی دایه وه هیرای دانیشتیوو له سه ر کورسی به رده م میزی
 ژمیریاره که، پیده چوو دهنکه که ئه و بیت، هیرای که میک لئی
 هاته پیشه وه، پاشان گوتی؛ "چۆن بوو؟"
 هیرای به دهنگی نزمه وه گوتی؛ "نه نجامی تاقیکردنه وه که
 چۆن بوو؟"

ناگاری هیچ وه لامي نه بوو، ته نها سه ری داخست، هیرای
 گوتی؛ "تایا خراپ بوو؟"
 کی به دلنکی لاوازه وه له دایک بوو بوو، زۆربه ی ژيانی
 له چوونه نه خو شخانه به سه ربردبوو، هه ولی دابوو که ژيانی
 ئاسایی بیته وه، هه رچه نده هیرای هاو پینان بوو، به لام ناگاری
 نه یده ویست زیاتر له سه ر بابته که قسه بکات، بۆیه پرسى؛
 "شته کان لای تو چۆن هیرای؟"

هیرای دلنیا نه بوو مه به سستی چیه گوتی؛ "مه به سست چیه؟"
 "خوشکه که ت هاتبوو تاکو سه ر دانت بکات وایه؟"
 دوای ئه وه ی هیرای چاو یکی گتړا به قاوه خانه که دا گوتی؛

تۆو بهلئ وایزانم.

دایک و باوکت چوون بۆ گشت وایه؟

بهلئ، وایه.

ناگاری زۆر به وردی بابتهکانی نهدهزانی، بهلام ئهوهی دهزانی که له دواي دایک و باوکی دهبوو هیرای و خوشکهکهی مهیخانهکه بهپۆه بیهن.

پهنگه بۆ خوشکهکهت قورس بیت ئهگه بهتهنها ئه کاره بکات.

نا، خوشکهکهم بهباشی دهتوانیت تهواوی کارهکان نهجام بدات بئ هیچ ههلهیهک.

بهلام هیشتا...

هیرای به بئ ئومیدییهوه کوتی؛ زۆردرنگ بووه ناتوانم بگه پیمهوه.

بۆچی نا؟

تهنانهت ئهگه بهمهویت برۆمهوه ناتوانم یارمهتیدهه بم.

بهلام...

بهمهه حال سوپاس بۆ قاوهکه بهبیت برۆم.

دواتر پارهی قاوهکهی لهسهه میزی ژمیریارهکه بهجیهیشت و پۆیشت، بهپهله له دهراکهه چووه دهروهوه وهک ئهوهی له گفتوگوکه پابکات.

تهق-تهق

دوای ئه وهی ناگاری پاره کهی هه لگرت هه که هیرای به جیتی
هیشنبوو ته ماشای فۆمیکۆی کرد، هیچ پرسیاریکی نه کرد
دهرباره ی ئاخۆ ئه و خاتوونه کۆ بوو، بۆ هینده به په له پۆیشت.
کازوو؛ "سلاو برا".

هه رچهنده کازوو و ناگاری خوشک و برا نه بوون، به لام
کازوو به برا بانگی ده کرد؛ "به لێ؟"
"خوشکێ په یوه ندیت پتوه ده کات."
"باشه وا هاتم." به په له ناگاری پاره کهی خسته ناو دهستی
کازوو هه.

کازوو؛ "کۆهتاکی گوتی راسته وخۆ بۆ ئێره دیت."
ناگاری دوای بیستنی هه واله که گوتی؛ "ئاگاداری قاوه خانه که
ببه باشه؟"
"باشه."

دوای ئه وهی هیرای و ناگاریش پۆیشتن ته نها فۆمیکۆ و
فوساجی و ئه و خاتوونه ی لیمابۆوه که کتیبی ده خوینده وه،
کازوو پاره کهی خسته وه جیتی خۆی، پاشان کوپه کهی هه لگرت
تا کو بیشتوات، له و کاته دا تا که ده نگیک گۆی ده بییست دهنگی
چرکه چرکی کاتژمێره کۆنه کانی دیواره که بوو.
"قاوه یه ک تکایه."

فوساجی کوپه کهی به دهسته وه بوو له و دیو میزی ژمیاریاره که وه
وه ستابوو. کازوو؛ "ئۆ، به لێ به دلنیا ییه وه."
کازوو به په له که پاره وه چیشته خانه که، پاشان کوپیکی پاکى
به دهسته وه بوو.

تەقى-تەقى

فۆمىكۆ خۆى دابوو بەسەر مىزەكەدا؛ 'تەنانەت بەو جۆرەش
ھەر باشە.'

لەو كاتەدا كازوو سەرقالى تىكردنى قاۋە بوو بۆ فوساجى
فۆمىكۆ؛ 'تەنانەت ئەگەر نەشتوانم لەگەلدا بژىم ئاسايىيە.'
كازوو؛ 'پاستە'.

فۆمىكۆ ھەستايە سەرپى و لە كازوو نىزىك بويەۋە گوتى؛
'كەۋاتە بىمگە پىنەۋە بۆ ھەفتەيەك پىش ئىستا.'
'ھەم...بەلام.'

كازوو بى ئەۋەى ھىچ شىتىكى تر بلىت گەپايەۋە ئەۋدىو
مىزى ژمىريارەكە، چونكە ھەستى بەۋە دەكرد كە فۆمىكۆ
چەندە بە بابەتەكە ناپەھەت بوۋە.

كازوو گوتى؛ 'ياسايەكى ترمان ھەيە كە زۆر گرنگە.'
فۆمىكۆ؛ 'چى؟ ياساي تر ماۋە؟'

'ئىستا ناگۆرپىت، كە گەپايەۋە دەبىت لەسەر كورسىيەكە
نەجولپىت، ھەروەھا كاتىكى ديارى كراۋت ھەيە.' فۆمىكۆ بە
تورپەۋە دانە بە دانەى ياساكانى دەژمارد.

'ئەم دانەيان بىگومان دەبىت سەرپەكەشەترىن ياسا بىت.'
ھەستى بە شلەژان و بىزارىكرد، چونكە بىگومان ئەو
ياسايەى ماۋەتەۋە دەبىت لەۋانى تر سەختىر بىت، بەلام
ناچاربوو.

“باشه من پازیم ئەگەر بەوجۆره بێت کێشه نییه باسی بکە.”
 کازوو بەپەله چوووه وە چێشتخانەکه تاکو کوپ و کتربیه
 زیوییه که بهیئت که کارهکهی پێ ئەنجام دەدات، فۆمیکۆش
 هەناسەیهکی قوڵی هەلمژێ بە ئومیدی ئەوهی بگەپێتهوه و
 کارێک بکات گۆرۆ رابگریت له چوونی بۆ ئەمەریکا. له مێشکی
 خۆیدا قسەکانی لێکدهدایهوه که چی پێ بلیت تاکو پێگری
 لێبکات له چوونی بۆ ئەمەریکا، دهیگوت رەنگه ئەگەر بلیم مەپۆ
 ئەو کاته پەشیمان ببێتهوه و نەپوات، واتە هۆکاری سەرەکی
 چوونی بۆ رابردووی بەرچاو بوو که دهیویست ئیستا بگۆریت.
 بەلام ئەوهیان شتیکی مه‌حال بوو، چونکه فۆمیکۆ هەرچه‌نده
 بگەپایه‌ته‌وه رابردوو ئەوا به هیچ جۆریک نه‌یده‌توانی رێگه
 بگریت له چوونه‌که‌ی گۆرۆ، بەلام له هه‌مان کاتیشدا ته‌نها
 شانسی ئەوه‌ی هه‌بوو که ببیئیت.

فۆمیکۆ بیرى ده‌کرده‌وه ئاخۆ ئەو کاره‌ی کردوویه‌تی
 پاسته‌ یاخود هه‌له‌یه، بەلام ئەو شته‌ی نه‌ده‌زانی ته‌نها ئەو دێره
 نه‌بیئت که له‌مێشکی دا ده‌خولایه‌وه ئەگەر باش نه‌بیئت ئە‌ی بۆ
 خراپ بیئت؟ له‌و کاته‌دا فۆمیکۆ سەرقالی هەناسه‌ هه‌لکێشان
 بوو، کازوو هاته‌وه ئامیتری قاوه ئاماده‌کردن و کوپه‌که‌شی له
 ده‌ست بوو.

“ته‌نها ئەو کاته ده‌توانین کاره‌که ئەنجام بده‌ین کاتی‌ک
 کورسییه‌که به‌تال ده‌بیئت.”

فۆمیکۆ به‌ سەر سوپماوییه‌وه؛ “کام کورسییه‌؟”

فومیکو چاوی به قاوه خانه که دا گنډا، به هه موو کورسییه کاندای
که له و کاته دا به تال بوو، چاوی چووه سهر ئه و کورسییه ی
که ژنه کراس سپیه که له سهری دانیشتووه، کازوو؛ "ئه و
کورسییه."

فومیکو به چیه وه لئی هاته پیش و گوتی؛ "ئه وهی که ژنه که ی
له سهر دانیشتووه؟"

کازوو؛ "به لئ."

کازوو قسه که ی ته و او نه کرد فومیکو به ره و لای ژنه که
پویشته.

فومیکو که نزیک بووه سهری سوپما، ژنه که به جوړیک
بوو وهک ئه وهی بلنیت ژنه که ههستی به وه نه کردووه که سیک
له به رده می وه ستاوه، جیا له وهش ژنه که کراسه که ی به هاره
بوو، پنده چوو هیه چاکه تیکیشی پینه یی، که هیه له گه ل جلی
ئه م وهرزه دا نه ده گونجا، فومیکو ههستی به وه کردبوو که
شتیک لیتره دا نه پینه یی، به لام به لایه وه گرنگ نه بوو پرسیار بکات،
به لکو ده یویست کاره که کوتایی پینیت و پژگاری بیت.

فومیکو به شتوازیکی فرمیانه گوتی؛ "بوره، ده توانیت له و
جینه هه ستیت؟"

به لام ژنه که هیه کاردانه وهیه کی نه بوو، فومیکو که میک
ههستی به شهرمه زاری کرد له وهی ژنه که هیه وه لامیکی
ندهایه وه، به لام هه ولیدا جاریکی تر دووباره ی بکاته وه، هه
بویه دیسان پرسیار ی کرد و گوتی؛ "سلاو... گویت لیمه؟"

کازوو؛ "تهنها کاتی خۆت به فیرو ددهیت."

ئەو دەنگە چاوەڕوان نەکراوەی لە پشتهوەی فۆمیکۆ هات
دەنگی کازوو بوو لەو کاتەدا فۆمیکۆ ئاوپى دایەووە پاشان
دیسان کەوتە ناو بیرکردنەووە. من تهنها دەمەوێت لەو جێتە
دابێشم. بۆچی کاتی خۆم به فیرو ددهم؟ ئایا لەوهدا کاتی
خۆم به فیرودا کە به بەرپزێیەووە داوام لێکرد؟ بوەستە، ئایا
ئەمەش یاسایەکی ترە؟ ئایا دەبێت ئەم یاسایە چارەسەر بکەم
پێش ئەوێ دیکە؟ بەلام ئەگەر وا بوايە لانی کەم شتیکی تری
دەگوت کە جیاوازییەت لەوێ تهنها کاتی خۆت به فیرو ددهیت...
سەرەپای ئەم هەموو بیرکردنەوانە هەموو پرسیارێکی
فۆمیکۆ ئەووە بوو؛ "بۆچی؟"

کازوو بە نەرم و نیاڤیەووە گوتی؛ "چونکە ئەو ئافەرەتە...
تارماییە. قسەکەى شوکھێنەر و مایەى سەرسوڕمان بوو،
وێکۆ ئەووە بوو پراستییهکی ترسناک باس بکات.

جارێکی تر مێشکی فۆمیکۆ کەوتەووە ناو جەنجالی
بیرکردنەووە. چی؟ تارمایی؟ هەر بەپراستی ئەو ژنە تارماییە؟
فۆمیکۆ بە دەم سەرقاڵی بیرکردنەووەکانی و سەرسوڕماویدا
گوتی؛ "تارمایی؟"
"بەلى."

"تو گالتە بە من دەکەیت؟"

"نەخێر، چونکە هەر بەپراستی ئەو تارماییە."
فۆمیکۆ کێشەى لەوهدا نەبوو کە تارماییەکی دیووە،

کیتشه شی له وه دا نه بوو که ئه و بیرۆکه یه راسته که ده لێن
تارماییه کان به راستی بوونیان هیه، ئه وهی میشکی فۆمیکۆی
سه رقāl کردبوو ئه وه بوو ئه و ژنه شوخ و شهنگه ی له وه ی
دانیشتووه تارمایی بیت که زۆر له راستی ده چیت وه که له
خه یالێک.

“به لام من ده توانم ...”

کازوو قسه که ی پێپری، چونکه ده یزانی ده یه ویت چی بلێت؛
“ده توانیت دهستی لێدهیت.”

فۆمیکۆ دهستی خسته سه ر شانی ژنه که، زۆر به ئاسانی
ده ی توانی هه ست به گه رمی جهسته ی ژنه که بکات، هێشتا
باوه پری به وه نه هینابوو ئه و ژنه تارمایی بیت.

دووباره دهستی خسته وه سه ر شانی و پاشان ئاوپری
له کازوو دایه وه، ئه م ژنه ده توانم به ئاسانی دهستی لێدهم،
گوته ی ئه وه ی که تارماییه شتیکی شیتانه یه!

پروخساری کازوو به بی هیچ ده ربڕینی هه ستیک دووباره
گوته ی؛ “ئه و تارماییه.”

“به راستی تارماییه؟”

فۆمیکۆ به سه رسوپماوییه وه دووباره پرساری کرده وه و
په نجه ی ئاماژه ی بۆ ژنه که پاکیشا. کازوو؛ “به لێ.”

ئه گه ر فۆمیکۆ ببینیایه به لام نه ی توانیایه دهستی لێدات،
ئه و کاته په نگه باوه پری به وه بکرایه که تارمایی نییه. جیا
له وه ش ژنه که قاچی هه بوو، ئینجا په رتوکیکی به دهسته وه بوو

که ناوه‌که‌ی نه‌بیستراو بوو بۆ ئیستا، به‌لام په‌رتوکیکی ئاسایی
 بوو که وه‌کو هه‌موو مروفیکی ئاسایی ده‌توانی ده‌ستت
 بکه‌ویت و بیکپیت.

ئه‌مه‌ش وای کرد فۆمیکۆ بگاته ئه‌و باوه‌په‌ی که ئه‌م
 قاوه‌خانه‌یه به‌پاستی ناتکه‌پینیته‌وه بۆ پابردوو، هه‌موو ئه‌وه‌ی
 ده‌گوتریت ده‌رباره‌ی قاوه‌خانه‌که ته‌نها پرپاگه‌نده‌یه و به‌س
 بۆ پاکیشانی کړپاره، ئه‌گه‌ر راست بیت بۆچی ئه‌م هه‌موو یاسا
 بیتمانایانه دانراوه، بۆچی تاكو ئیستا که‌س نه‌بووه له‌و کاته
 که‌رابیته‌وه و باسی پابردوو بکات.

ئه‌گه‌ر ئه‌وه درۆبیت، که‌واته با درۆ بیت، به‌لام من به‌و
 درۆیه ناخه‌لتیم.

فۆمیکۆ دووباره به‌نهرم و نیانی به‌ژنه‌که‌ی گوت؛ "تکایه
 ده‌توانیت له‌جینگاکه هه‌ستیت، زۆر ناخایه‌نیت".

به‌لام هه‌ر وه‌کو ئه‌وه بوو قسه‌کانی نه‌گه‌یشیتیت به‌گوینی
 ژنه‌که، ته‌نانه‌ت به‌رده‌وام بوو له‌خوینده‌وه، بی ئه‌وه‌ی وه‌لامی
 بداته‌وه.

فۆمیکۆ ده‌ستی ئافره‌ته‌که‌ی گرت و به‌رزى کرده‌وه، له‌و
 کاته‌دا کازوو هاواری کرد به‌سه‌ریدا؛ "بوه‌سته پتویست ناکات
 به‌و جۆره په‌فتار بکه‌یت".

فۆمیکۆ دووباره هه‌ولیدا ئافره‌ته‌که به‌رز بکاته‌وه له‌سه‌ر
 کورسییه‌که، ئه‌مجاره ژنه‌که هه‌ستایه‌وه، به‌لام فۆمیکۆ هه‌ستی
 به‌له‌ش قورسى کرد و وه‌کو ئه‌وه‌ی له‌ناو ئاودا گیرىخواردبیت

ساتى دواترى ھاتەۋە ھۇش، پىرسىيىرى كىرد كەۋا چى پروۋىداۋە،
كازوو گوتى؛ 'ئەۋ جادۋوى لەتۇ كىرد.'

فۇمىكۇ؛ 'چى؟ چى پروۋەدات؟'

'ئەۋە جادۋوۋە، تۇ كارىكى ھەلەت كىرد، ئەۋىش بەۋ جۇرە
جادۋوى لەتۇ كىرد.'

كازوو چۈۋە چىشتاخانەكە بەبى ئەۋەي گوتى بە فۇمىكۇ
بدات لەسەر زەۋىيەكە كەۋتبوو.

دواتر فۇمىكۇ ھىندەي ھەست پىكىرد تەپەي پىنى كەسىك
دېت لىنى نىزىك دەبىتەۋە، ئاۋى پرژاند بە دەموۋچاۋىدا.

'بېگومان تۇ گالتەم لەگەل دەكەيت، پىم بلى چى بوۋە؟'

ھىچ ۋەلامىك لە فۇمىكۇ ۋە نەبوۋ، فۇمىكۇ سەرى سورما
بوۋ ئەۋ ئافرەتە ھىچ بەۋە نەدەچۈۋ كە كەمىك پىش ئىستا
پەرتوۋكى دەخوئىندەۋە، فۇمىكۇ بەپەلە ھاۋارى كىرد؛ 'يارمەتى،
يارمەتى!'

كازوو بەپەلە لە چىشتاخانەكە ھاتە دەرەۋە، كوپىك قاۋەي
بە دەستەۋە بوۋ، فۇمىكۇ سەرسام بوۋ ئاخۇ كوپە قاۋەكەي بۇ
كىتە، ژنەكە بە نەرمىيەۋە پىنگوت؛ 'كوپىك قاۋە تىكايە.'

فۇمىكۇ ھىندەي تر شۇكەكەي زىيادى كىرد، ئەۋ ژنە جىا
لەۋەي كە تارمايىيە، ئىستاش داۋاي قاۋە دەكات و قسە دەكات.
ئىستا فۇمىكۇ تىگەيشت كە دەبىت بە راستى ياساكان راست
بن، ھەلەكە لە فۇمىكۇدا بوۋ، دەبىت ياساكان جىتەجى بىكات،
ئەۋ لاسارىيى كىرد و قۇلى ژنەكەي پاكىشا، زۆرى لىكىرد تاكو

له جیټیه‌که‌ی هه‌ستیتیه سهرپین، به‌لام دواتر جادووی لیکرد و که‌وته سهر زه‌وویه‌که، که‌واته ناییت فۆمیکۆ چیترا لاساری بکات.

هه‌موو ئه‌وه‌ی فۆمیکۆ توانی له‌و چرکه‌یه‌دا بیلیت؛ بیگومان تو گالته‌م له‌گه‌ل ده‌که‌یت!

‘به‌لێ، تکایه،’ ئه‌و ده‌نگه ده‌نگی ژنه‌که بوو، فۆمیکۆ هه‌ستی به‌ له‌رز کرد، ئه‌وه چی ده‌بیستیت؛ ‘ئه‌ها!’

ورده ورده جادووه‌که فۆمیکۆی به‌رده‌دا، پاشان فۆمیکۆ به‌ داماوێ ته‌ماشای کازووی ده‌کرد، به‌چاو داوای یارمه‌تی لێده‌کرد، به‌لام کازوو هیچ شتیکی نه‌گوت، دووباره‌ گه‌پایه‌وه چیشته‌خانه‌که، فۆمیکۆ ته‌نها له‌ ژنه‌که‌ی ده‌روانی، ههر به‌پاستی ئه‌و ژنه‌ی که کراسه سپییه‌که‌ی له‌به‌ردایه و تارماییه بوونی هه‌یه. فۆمیکۆ له‌ هه‌موو ئه‌و شتانه تینه‌ده‌گه‌یشت که پوویان ده‌دا و ته‌نها سه‌رسوپما بوو، هه‌ستایه‌وه سهرپین. هه‌ستی به‌ سه‌رسوپان ده‌کرد، وه‌کو ئه‌وه‌ی له‌ناو بالۆنیکی پڕ له‌ ئاودا بیت خۆی گه‌ياندا لای میزی ژمیریاره‌که، له‌سه‌ر کورسییه‌که دانیشیت، پاسته‌وخۆ پرسیاره‌که‌ی ئاپاسته‌ی کازوو کرد؛ ‘ههر به‌پاستی ئه‌و تارماییه؟’

هه‌موو وه‌لامی کازوو ته‌نها ئه‌وه بوو؛ ‘به‌لێ.’

که‌واته ئه‌مه شتیکی مه‌حاله که پووده‌دات... که‌واته ئه‌گه‌ر تارماییه‌که پاست بیت... جادووه‌که‌ش پاستیت، که‌واته... هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی که ده‌یلین ده‌رباره‌ی گه‌پانه‌وه بق پابردوو پاسته!

هه‌موو بیرکردنه‌وه‌کان به فۆمیکۆیان پاده‌که‌یاند که که‌واته
تۆ ده‌توانیت بگه‌پیه‌ته‌وه پابردوو، به‌لام ته‌نها کیشه‌یه‌ک هه‌یه
ئه‌ویش ئه‌وه‌یه یاساکه ده‌لێت که ده‌بیته له‌سه‌ر ئه‌و کورسییه
دابنیشیت تا کۆتایی گه‌رانه‌وه‌که، به‌لام ئه‌وه کیشه‌که‌یه ئه‌و
ژنه له‌سه‌ر ئه‌و کورسییه دانیشتوو و ژنه‌که تارماییه، له‌وه‌ش
زیاتر ژنه‌که له‌سه‌ر کورسییه‌که هه‌لناستیت، ته‌نانه‌ت هه‌ولیدا
به‌زۆر ژنه‌که هه‌ستینیت، به‌لام ژنه‌که جادووی لێکرد، که‌واته
ده‌بیته چی بکه‌م تا‌کو له‌سه‌ر ئه‌و کورسییه دابنیشم؟

کازوو گوئی: "ته‌نها ده‌بیته چاوه‌ڕێ بکه‌یت" وه‌کو بلیتی
بیرکردنه‌وه‌که‌ی فۆمیکۆی بیستیت.

"مه‌به‌ستت چیه‌؟"

"هه‌موو پۆژنیک له‌ خوله‌کینکی دیاری کراودا ده‌چیت بۆ
توالیت."

"تارمایی پتووستی به‌وه هه‌یه بچیته توالیت؟"

"له‌و کاته‌ی ده‌پوات ده‌توانیت بچیته جێگه‌که‌ی."

فۆمیکۆ هه‌چی پینه‌گوترا، دووباره هه‌ستی کرده‌وه که
کازوو پتی پاده‌بویریت، یاخود گالته‌ی له‌گه‌ل ده‌کات، چونکه به
هه‌چ جۆریک نه‌ده‌چوو هه‌قله‌وه تارماییه‌ک بچیته توالیت، ئه‌مه
گالته‌جاریه‌یه یاخود کازوو بۆیه وا ده‌لێت تا‌کو بابته‌که له‌کۆل
خۆی بکاته‌وه، به‌لام فۆمیکۆ به‌ ناچاریه‌وه گوئی: "که‌واته باشه
چاوه‌ڕێ ده‌که‌م."

“باشه، به لام ده بیت ئه وهش بزانیته و جیاوازی ناکات له
نیوان شه و پوژدا.”

“باشه من چاوه پێ ده بم.”

“چ کاتیک ئێره داده خهیت؟”

“به شیوهیهکی گشتی دواى کاتزمێر ههشتی ئیواره، به لام
ئه گهر ده ته ویت به میتیته وه ده توانیت تاكو ئه و کاته به میتیته وه.
”سو پاس!

فۆمیکۆ له نیو سێ میزه که دا له سه ر ئه وه ی ناوه پاست
دانیشته، راسته وخۆ به رانه ر ژنه که دانیشته و سه رنجی
ده موچاو و پوو خساری ژنه که ی ده دا.
”من ئه و جینگایه به ده ست ده هینم.”

کازووش له دووره وه ته نها ته ماشای ده کردن، ژنه که ش
په رتوکه که ی ده خوینده وه به یی ئه وه ی گوێی له قسه که ی بیت.
ته ق-ته ق

”سلاو ئیواره باش! کازوو به کوهتاکی گووت.

کوهتاکی که ده هاته ژووره وه له ده رگا که چاکه تیکی شینی
کردبووه سه ر جله په رستارییه کانی، جانتایه کی گه وری
له شان بوو، هه ناسه برکینی بوو، پێده چوو که له پێگاوه هاتیبیت،
ماندوو بوو بیت.

”سو پاس بۆ په یوه ندی کردن.”

کازوو به زه رده خه نه یه ک وه لامی دایه وه بی ئه وه ی هێچ

شېتېك بلىت، دواتر چوۋەۋە چىشتاخەكە، كۆھتاكى بەرەۋ ئەۋ
مىزە پۇيشت كە فوساجى لەسەر دانىشتوۋە، بەلام ۋا پىدەچوۋ
كە تەنەت تېيىنى ئەۋەي نەكردىت خانمىك بەۋىدا تىپەپى.
كۆھتاكى بە تۇنىكى نەرموونىانەۋە ۋەكو ئەۋەي لەگەل
مندال قسە بكات گوتى؛ "فوساجى".

سەرەتا فوساجى ھېچ كاردانەۋەيەكى نەبوۋ، بەلام دواتر
سەرى ھەلبېرى ۋ ۋەلامى دايەۋە؛ "كۆھتاكى".
كۆھتاكى ۋەلامى دايەۋە؛ "بەلى، ئەۋە منم".
"چى دەكەيت لىرە؟"

"كاتى بەتالم ھەبوۋ پىم باش بوۋ بە خواردنەۋەي كوپىك
قاۋە بەسەرى بېم".
فوساجى؛ "ھمم...باشە".

فوساجى گەرايەۋە بۇ خويىندەۋەي گۇقارەكەي، ۋەكو
كارى ھەمىشەيى كۆھتاكى بەرانبەرى دانىشت ۋ لىي دەپۋانى،
بەلام فوساجى لەجىياتى ئەۋەي تەماشاي بكات، تەنھا لاپەرەي
دواترى گۇقارەكەي ھەلدەدايەۋە.

كۆھتاكى؛ "يىستوۋمە زوۋ زوۋ دىتتە ئىرە بەم دوايىانە".

فوساجى بە سادەيى ۋەلامى دايەۋە؛ "بەلى".

"كەۋاتە ئەم جىيەت لا پەسەندە؟"

"ئوۋ نا بەۋ جۆرە نىيە".

پىدەچوۋ فوساجى پىشتر بېرى لە ۋەلامى ئەۋ پىرسىارە
نەكردبەۋە.

به چپه وه گوتى؛ 'من چاوه پى ده كه م.'

'چاوه پى چيت؟'

به ئاماژه ي چاو ئاماژه ي بۆ ژنه كراس سىپيه كه كرد و
گوتى؛ 'تاكو ئه و كورسيه چۆل يىت و له ويدا دابنیشم.'

وهك بلى فۆمىكو گوتى بۆ قسه كان شل كرديى له پر
دهنگى به رزكرده وه؛ 'چى؟'

دركى به وه كرد ئه و هه موو ساته فوساجى بۆيه چاوه پىيه
تاكو له جى ژنه كراس سىپيه كه دا دابنیشيت.

فوساجى ته نها هه ستى به شه رمه زارى ده كرد و هىچى تر،
كو هتاكى؛ 'هه ر ئه وه نده؟'

'به لى.' پاشان قومىكى له قاوه كه ي دا.

فۆمىكو ده له رزى، تكايه وام لى مه كه كاردانه وه م هه يىت.
فۆمىكو هه ستى به دلتهنگى و بى ئومىدى ده كرد،
چونكه نه ده كرا زۆر له فوساجى بكات تاكو له برپاره كه ي
پاشگه زىبىته وه، به بىرى خۆى هيتايه وه سه رتا كه هات بۆ
قاوه خانه كه پىش فوساجى، پىش ئه و دانىشتبوو له و جىيه دا،
ژنه كراس سىپيه كه ش پۆژى ته نها يه ك جار ده چىته توالىت،
ئه مه ش ماناي وايه سه ركه به و جۆره يه هه ر كه سىك بيه وىت
بگه رىته وه رابردوو ده يىت پۆژىكى ته واو بوه ستىت تاكو
نۆره ي دىت، ناشكرىت نۆره برى ئه نجام بدرىت، هه ر بۆيه
فۆمىكو زياتر گوتى شل كرد بۆ گفوتوگۆكه تاكو دلنابىته وه
به راسى فوساجى مه به ستى ئه وه يه بگه رىته وه رابردوو.

کۆهتاکی؛ "ئه مړو له و جتیه داده نیشیت؟"

فوساجی؛ "ئه مړو نا".

"ئوو تو له وئ دانانیشیت؟"

"به لئ... نه خیر".

گفتوگۆ که یان په کلایی که ره وه نه بوو، هینده ی تر ترسی

فۆمیکۆیان زیادکرد.

"فوساجی، بۆ ده ته ویت بگه پیه ته وه رابردوو؟"

پرسپاره به جیکه لیره بوو، چونکه ئه و هه موو ماوه یه فۆمیکۆ

چاوه پێی ئه و ده رفه ته ی کردبوو، به لام بئ ئومیدی زیاتر به

پروخسارییه وه ده بینرا، گفتوگۆ که زیاتری خایاند.

کۆهتاکی؛ "ده ته ویت شتیک چاک بکه یته وه؟"

فوساجی؛ "ئوو به لئ". بۆ ساتیک که وته بیرکردنه وه، پاشان

گوتی؛ "نه پێی منه".

"نه پێی تو؟"

"به لئ".

کۆهتاکی به زه رده خه نه وه ته ماشای ئافره ته که ی کرد

و له وه تیگه یشت که به شیکی نه پیه یه که ی زانییوو، ئه گه رنا

پنی نه ده گوت، پاشان گوتی؛ "وا پێناچیت ئه مړو بچیت بۆ

توالیه ته که، وایه؟"

فۆمیکۆ هه رگیز بیرى له وه نه کردبوو وه، بۆیه دواى بیستنی

ئه و قسه یه به خیرایی سه زى هه لبرى و که وته بیرکردنه وه ی

باشه، ئه مه ش شتیکه پنی تیده چیت، ئه گه ر ئه و ژنه هه رگیز

نه چيته تواليت چي دهبيت؟ هه چهنده کازوو کوتي که پوژي
يه کجار دهچيت، ئه ي چي دهبيت ئه گهر پيش وهخته رويشتبيت.
فوميکو نژاي دهکرد ئه وه رووي نه دابيت، بويه گويني زياتر
شل کرد له گفتوگو که تاكو بزانيت فوساجي چي دهليت.

‘پيم واييت تو راست دهکەيت، پهنگه ئه وه ش بيت.’
فوميکو دواي بيستني ئه و قسه يه هه په سا، چو شتي وا
دهبيت، باشه کوهتاكي چي ده زانيت ده باره ي ئه و ژنه، فوميکو
درکي به وه نه کردبوو، هيشتا که نه ده بوو قسه کانيان پي بپریت،
چونکه ئه وه ي ده زاني گرنگترين شت ئه وه يه که ليکولينه وه
بکهيت له بارودوخه که له دووره وه، وهک له وه ي تیکهل بيت،
به لام پنده چو که کوهتاكي پني ناخوش بوو بيت، فوميکو
به و جوړه تیکهل بوو، ليزه دا شتي که ده گوزه را که پنده چو
خه لکي ناو قاوه خانه که دلخوش نه بن به و که سانه ي ده ره وه که
سهرداني قاوه خانه که ده که ن.

کوهتاكي به هيمنيه وه به فوساجي کوت؛ ‘پيت چونه بروين؟’
شانسه که وره که ي که پايه وه به رويشتني فوساجي، به لام
ليزه دا شتي که تر دهاته پيشه وه که ئايا ژنه که ده چيته تواليت که
ياخود نا؟

کاتیک کوهتاكي ئه و داوايه ي له فوساجي کرد، فوساجي
هيچ په تکرده وه يه که ي بۆ قسه که ي نه بوو، له کاتيکدا کوتي پهنگه
وا بيت، واته نهک به دلنابي، به لام هيشتا فوساجي به ئاساني
قايل بوو که برۆن، فوميکو برياريدا بمينيته وه، چونکه هيواي

! ھەبوو بە بابەتەكە، دەيويست بە چاۋى خۇى شتەكان بېينىت،
جيا لەۋەي ھىندە بە سەرنجەۋە گۈيى بۇ قسەكان گرتبوو
ھەموو لەشى بوو بوو بە گۈي.

فوساجى بە سەرنجەۋە تەماشاي ژنەكەي كرد بۇ ساتىك،
دواتر گۈتى؛ "باشە".

ھەرچەندە ۋەلامەكەي فوساجى زۆر سادە بوو، بەلام دلى
فۇمىكۇ كەۋتە پەلە پەل، بەجۆرىك لىدانى زياد بوو، فۇمىكۇ
ھەستى پىدەكرد.

كۆھتاكى تەماشەي كۈپەكەي فوساجى كرد، نيۋەي
خواردبۈۋە، گۈتى؛ "كەۋاتە ئەۋ كاتە دەپۆين كە قاۋەكەت
تەۋاۋ دەكەيت".

فوساجى بە تەۋاۋى خۇى بۇ پۇيشتن ئامادە كردبوو؛ "نا
ھەرچۈنىك بىت سارد بوەتەۋە با بېۋىن". جانتاۋ گۇفار و
پىنوس و تىنوسەكەي ھەلگرت و چاكەتەكەي پۇشى و بەرەو
لاي كازوو پۇيشت، كازووش پسولەكەي پىدا.
"چەندىك قەرزار دەبىم؟"

فوساجى ناو كراس و جانتاكەشى گەپا، بەلام ھىچى
نەدۆزىيەۋە، پاشان گۈتى؛ "پىم وابت جزدانەكەم...". دۋاي
ئەۋەي گەپايەۋە شوينەكەي بەدۋاي جزدانەكەي گەپايە، بىرى
كردەۋە كە پەنگە بەبىن جزدان ھاتبىت بۇ قاۋەخانەكە، ھىندەي
نەمابوو بگرى، بەلام لەۋ كاتەدا كۆھتاكى ھات و جزدانەكەي
پىدا و گۈتى؛ "لىرەيە".

جزدانیتکی چهرمی پیاوانه بوو، له ناوه‌راستدا چه‌مابوه‌وه،
 بۆ ساتنیک وه‌ستا، سه‌رنجی دا، دواتر جزدانه‌که‌ی لی وه‌رگرت
 به‌بی ئه‌وه‌ی هیچ قسه‌یه‌ک بکات، پاشان به‌ کازووی گوت؛
 "چه‌ندی کرد؟"

کوهمتاکی هیچی نه‌گوت وه‌کو پیشه‌ی هه‌میشه‌یی، له‌ دوا‌ی
 فوساجیه‌وه وه‌ستا‌بوو، دواتر کازوو گوتی؛ "سئ سهد و
 هه‌شتا یه‌ن."

فوساجی یه‌ک پاره‌ی ئاسنی دهره‌یتا و گوتی؛ "باشه‌ پینج
 سهد یه‌ن هه‌ل‌ب‌گ‌ره‌..."

کازوو پاره‌که‌ی هه‌ل‌گرت و کردیه‌ ناو ئامیتری پاره
 هه‌ل‌گرتنه‌که‌وه، دواتر ئه‌وه‌ی مابوه‌وه له‌سه‌ر میزه‌که‌ داینا و
 گوتی؛ "سهد و بیست یه‌ن باقییه‌که‌یه‌."

فوساجی باقییه‌که‌ی خسته‌وه ناو جزدانه‌که‌ی و گوتی؛
 "سو‌پاس بۆ قاوه‌که‌."

جان‌تا و چاکه‌ته‌که‌ی هه‌ل‌گرت و له‌ قاوه‌خانه‌که‌ چووه‌ دهره‌وه،
 وه‌ک ئه‌وه‌ی بلینی بیری چووبیت کوهمتاکی له‌گه‌ل‌دا بووه.

ته‌ق-ته‌ق

کوهمتاکی بئ مالئاوایی کردن له‌ کازوو به‌ دوایدا چووه
 دهره‌وه.

ته‌ق-ته‌ق

فۆمیکۆ؛ "گونجاندیان، زۆر سهیر بوو پینکه وه".
کازوو سهرمیزه که ی فوساجی پاک کرده وه که کهمیک
پیش ئیستا له سهیری بوون، دواتر چوو وه چیشتهخانه که، تهنها
فۆمیکۆ و ژنه کراس سهپییه که له قاوهخانه که مابوونه وه، ئه وهی
که پتویست بوو له سهیر فۆمیکۆ تهنها چاوه پوانی بوو.
تهواو کیشه ی یه کهم پویشته، ئیستا ده بیته چاوه پوئ بم
تا کو ژنه که له جیگا که ی هه لده ستیته وه، سه رنجی له قاوهخانه که
دهدا، هیهچ په نجه ره یه کی تیدا نییه، هه موو ئه وهی هه یه تهنها
سن کاتزمیره به دیواره که وه هه لواسراون، هه ر یه که یان
کاتزمیریکی جیاواز پیشان ده دن، هیهچ کپیرییک نایهت و
ناپوات، ههستی به وه ده کرد کات وه ستاوه له ویدا.
فۆمیکۆ یاساکانی به بیرری خۆی ده هینایه وه.
یاسای یه کهم ئه وه یه تهنها ده توانیت ئه و که سانه ببینیته وه له
پا بردوو که سهردانی قاوهخانه که یان کردوو. ئه وهش پرویدا،
فۆمیکۆ و گۆرۆ هاتنه قاوهخانه که و قسه یان کرد پینکه وه.
یاسای دووهم ئه وه بوو گرنگ نییه ده که پینته وه پا بردوو
چی ده که یهت، چونکه به هیهچ جۆریک ئیستا ناگۆریت، به واتایه کی
تر هه رچه ندی فۆمیکۆ بگه رپته وه بۆ هه فته یه که پیش ئیستا و
هه ولی ئه وه بدات گۆرۆ نه چیت بۆ ئه مه ریکا ناتوانیت پیرگی
لیکات، بیر کردنه وه له م یاسایه فۆمیکۆی دلته نگ کردبوو،
به لام قبولی کردبوو چونکه یاسایه.

ياسای سینیەم ئەوە بوو کە دەیگوت بۆ گەپانەوەت بۆ
پابردوو دەبیت تەنھا لەسەر ئەو کورسییە دابنیشیت، ئەو
کورسییەش لە ئیستادا ئەو ژنە ی لەسەر دانیشتووە کە دیارنییە
کە ی هەلەستیت.

ياسای چوارەم دەیگوت لە کاتی گەپانەوەت بۆ پابردوو
دەبیت تەنھا لەسەر کورسییە کە دابنیشیت و نەپۆیت بۆ
جێیەکێ تر، بە هەر هۆکارێک بیت، تەنانت ئەگەر پێتوێستیت
بە توالیت بوو.

ياسای پێنجەمیش دەیگوت کاتیکی دیاری کراومان
هەیه، بەلام دەربارە ی ئەم یاسایە هیچ پروونکردنەوێکی
پێ نەدرابوو، فۆمیکۆ کەوتە بیرکردنەوێ لەنێوان یاساکاندا،
هەولی دەدا پەیوێندی نێوان یاسای چوار و پێنج بزانیت، بەلام
بیرکردنەوێکانی بێ هۆدە بوو، هەروا دەهاتن و دەچوون
بێ ئەنجام، لە کوتایدا سەری خستە سەر میزەکە و خەوی
لێکەوت.

یەكەمین جار فۆمیکۆ دوا ی سینیەم چوونە دەرەوێ لەگەڵ
گورو ئەوێ زانی کە گورو هاندەری یارییە ئەلکترۆنییەکانە،
ئەویش یاری ئیم ئیم ئار پی جییە، چونکە دروستکەری یارییە کە
مامی گۆرۆیە کە بە دەستە سێحراوییە کە ناسراو، یارییە کە
زۆر بەناوبانگ بوو لە سەرانی سەری جیهاندا، ئەو کاتە ی گۆرۆ
کۆریکی بچووک بوو پێش زانکۆ مامی ئەم جێیە دامەزراندبوو،
ئەگەر کە سینک بیویستایە لەو کۆمپانیایە کاربکات دەبوو هەمان

بېوانامەي گۆرۈي ھەبۋايە و ئەزمۈۋنى پىنچ سال زياترى
ھەبۋايە، پىشتىر گۆرۈ دەربارەي ئەم خەۋنەي قسەي لەگەل
فۆمىكۆ كىرەبۈ، فۆمىكۆش زۆر دىلخۇشبوو دەربارەي، لە
خەۋتەم ژۋوانيان دا فۆمىكۆ كاتىك چاۋەپنى گۆرۈي دەكرد
دو پياو ۋەستابوون كە قسەيان لەگەلدا دەكرد، و دو پياو
بەپىز بوون، بەلام ھىچ بەلاي فۆمىكۆۋە گرنگ نەبوو، كاتىك
گۆرۈ گەيشت ئەۋى بىنى زۆرى پىناخۇش بوو، بە فۆمىكۆي
گوت كە بۇچى لەگەلئاندا ۋەستاو ۋ قسە دەكات.

گۆرۈ ھىچى تىرى نەگوت و تەنھا سەرى داخست، دواتر
فۆمىكۆ بۇ ئەۋەي بارودۇخەكە راست بىكاتەۋە بە پوۋسى
گوتى؛ "ئىۋە ئەم كۆپە ناناسن."

بە فەرەنسەي گوتى؛ "دەتوانىت چەند ئەركىكى جياۋاز بەجى
بەيتىت لە كارەكەيدا."

بە يۇنانى گوتى؛ "دەتوانىت مەحال بىكات بە راستى."
بە ئىتالى گوتى؛ "دەتوانىت ئەۋەي دەيەۋىت بەدەستى
بەيتىت."

بە ئىسپانى گوتى؛ "ئەم پياۋەي مەن دەيناسم لە ھەموو
پياۋەكانى تر تايىبەتتەر."

دواتر گوتى؛ "ئەگەر ئىۋە لە ھەر كام لەر پىستانە تىگەيشتىن
كە مەن گوۋتم ئەۋا مەن لەگەلتاندا دىمە دەرەۋە."

دو پياۋەكە بە بى ئومىدىيەۋە فۆمىكۆيان بەجى ھىشت،
فۆمىكۆ بە زەردەخەنەۋە پوۋى كىردە گۆرۈ و گوتى؛ "گومانم

لەوہ نىيە كە لەھەمووى تىگەيشىت. ئەم جارەيان بە پورتوگالى گوتى.

گۆرۈ تەنھا سەرى لەقاندەوہ و ھىچى نەگوت.
لە دەيەمىن ژووانيان دا گۆرۈ كەوتبۈە بىر كىردنەوہى ئەوہى
پىشتەر لەگەل ھىچ ئافرەتىكدا لە ژوواندا نەبووہ.
فۇمىكۆ بە خۇشحالىيەوہ گوتى؛ 'كەواتە من دلخۇشم كە
يەكەمىن ئافرەتم لە ژيانى تۇدا ژووانت لەگەل بەستىت'.
ئەو شەوہ بووہ سەرەتاي پەيوەندىيەكەيان.

فۇمىكۆ دواى ئەوہى لە خەوہ كورتهكەى ھەستايەوہ
بىنى ژنە كراس سىپىيەكە پەرتووكەكەى داخستەوہ و پاشان
دەسپەكەى لە جاننا دەستىيەكەى دەرھىتا و بەرەو توالىتەكە
بەپى كەوت.

فۇمىكۆ ھىشتا خەو بەرى نەدابوو، ھەر بۆيە بە تەواوى
ھەستى بەوہ نەكرد كە ژنەكە مېزەكەى بەجى ھىشتوہ، ساتى
دواتر كازوو ھات تاكو مېزەكە پاك بكاتەوہ بانگى فۇمىكۆى
كرد؛ 'خاتوون، خاتوون'.

فۇمىكۆ؛ 'بەلى، چى؟'

لە پرا فۇمىكۆ سەرى بەرزكردەوہ؛ 'ژنەكە پۇيشت'.

'كورسىيەكە بەتالە ئىستا دەتەوئىت دابنىشىت؟'

'ئىگومان دەمەوئىت'.

بەپەلە ھەستايەوہ سەرپىنى و چوو لەسەر كورسىيەكە
دانىشت، بەلام كورسىيەكە ئاساى بوو، ھىچ شتىكى ئەوتوى لى

جیاواز نہبوو وەکو لەئەوانی تر، دواى ئەوہی ئەو ھەموو ماوہ زۆرہ چاوہپنی کرد لە کوتایدا نۆرہی ھات.

"باشە کەواتە ئیستا بمرگەپینەوہ بۆ ھەفتەیک پیش ئیستا." فۆمیکۆ ھەناسەیکە قولى ھەلمزی و خۆی ئامادەکرد بۆ گەشتەکەى، دواتر بیرى لەو قسانە دەکردەوہ کە بە گۆرۆى دەگوت لە کاتى گەرپانەوہدا.

کازوو؛ "باشە کەواتە بمرگەپتوہ ھەفتەیک پیش ئیستا." دواى ئەو قسەیکەى کازوو، فۆمیکۆ دووبارە چاوی بە قاوہخانەکەدا گێرا، چونکە قاوہخانەکە ھیچ پەنجەرەیک یاخود کاتزمیتریکى راستى تیدا نہبوو، فۆمیکۆ تەنانت نەیدەزانى ئاخۆ شەوہ یاخود پۆژە، جگە لەوہی ئەگەر ھەر بەراستى گەرپاوەتەوہ رابردوو دەبوو گۆرۆ لێرە بوایە، بەلام گۆرۆ لێرە نییە.

"من نەگەرپاومەتەوہ رابردوو وایە؟" تکایە پێم مەلى من ھەلخەلتیترام بە درۆیکە کە باوہم پێ ھیناوە و کاتم پێ بەخشیووە.

لەو قسانە داوو کازوو لە دوايەوہ دەرکەوت، سینییکەى ستیلی لە دەست بوو کە کترییەیک رەساسى و کوپیکى شووشەى لەسەر بوو.

"من نەگەرپاومەتەوہ ھیشتا؟"

بە سادەییەوہ کازوو وەلامى دایەوہ؛ "تەنھا یاسایەک ماوەتەوہ."

به نه‌فرهت بی یاساییه‌کی تریش ماوه، وایزانم دانیشتن
له‌سه‌ر ئه‌م کورسییه تیچووی زووری ده‌ویت.
کازوو کوپه قاوه‌که‌ی تیکرد و گوتی؛ 'ده‌بیت قاوه‌یه‌ک
بخوئته‌وه.'

'قاوه؟ بوچی قاوه؟'

'کاته‌کات له‌و کاته‌وه ده‌ست پئده‌کات که قاوه‌که تئده‌که‌م...
ده‌بیت بگه‌پئیته‌وه پیش ئه‌وه‌ی قاوه‌که سارد ببیته‌وه.'
هه‌موو ئومئدی فۆمیکۆ له‌و ساته‌دا بووه خۆله‌میشه؛ 'چی؟!
بوچی به‌و زوویییه؟'

'کوئایی و گرنگترین یاسا...'

قسه‌کان ته‌واو نابن، فۆمیکۆ هه‌ستی به‌ بیژاری ده‌کرد؛
ئه‌و هه‌موو یاسایه‌...

کازوو کوپه‌که‌ی له‌به‌رده‌م فۆمیکۆ داناو پئی گوت؛ 'تۆ
گویت لیمه؟ کاتیک ده‌گه‌پئیته‌وه رابردوو پئویسته ته‌واوی
قاوه‌که بخوئته‌وه به‌رله‌وه‌ی سارد ببیته‌وه.'

'تۆو به‌لام من هیچ حه‌ز به‌ خواردنه‌وه‌ی قاوه ناکه‌م.'

کازوو له‌ فۆمیکۆ نزیک بووه‌وه‌و چاوی برپیه‌ نیتۆچاوی؛
ئه‌مه‌ ئه‌و یاساییه‌ که هه‌رگیز نابیت له‌بیرت بجیته‌وه.'

'به‌پاستی؟'

'ئه‌گه‌ر وا نه‌که‌یت شتیکی زۆر ترسناک پرووده‌دات به‌سه‌رت

دلنیا به‌.'

'چی؟'

فۆمیکۆ که وته ناو بیرکردنه وه وه ئاخۆ ده بیت چی پو و بدات،
پاسته ئه وهی ئه وه ده یکتا کاریکه له ده ره وهی یاساکانی
سروشته، به لام هه به پراستی ده که ویتته مه ترسییه وه ئه گه
ئه وه کاره بکات.

"چییه؟ چی پو و ده دات؟"

"ئه گه ته واوی قاوه که نه خۆیتته وه بهرله وهی سارد بیتته وه."

"ئه گه ته واوی قاوه که نه خۆمه وه چی؟"

"ئه وا تق ده بیتته تارمایی و له سه ر کورسییه که داده نیشیت."

فۆمیکۆ به سه رسو پرماوییه وه؛ "به پراستی؟؟"

"که واته ئه و خاتوونه ی که لیژده دا دانیشتووه بووته تارمایی ..."

"یاساکانی شکاندووه؟"

"به ئی، ده یویست هاوسه ره مردووه که ی ببینیت، به لام ئاگای

له کاته که نه ماو پیش ئه وهی بگه ریتته وه قاوه که ی سارد بویه وه."

"دواتر بوو به تارمایی ..."

"به ئی."

ئه مه له وه مه ترسیدارتره که چاوه پیم ده کرد، فۆمیکۆ له

ناخی خۆیدا ئه م قسه یه ی به خۆی گوت، سێ یاسای بیزارکه ر

و ناخۆش هه بوون له سه ره تاوه، ئیستاش بابه ته که به وه وه

نه وه ستاوه تابیت مه ترسییه که زیاتر ده بیت.

باشه به لام ئیستا لانی که م ده توانم بگه ریمه وه پابردوو،

به لام ده بیت بگه ریمه وه بهرله وهی قاوه که م سارد بیتته وه.

کاته که زۆر ناخایه نیت، به لام لانی که م هیتته ده بیت تاکو

قاوه کهم دهخومه وه، هرچه نده تامی ناخوش بیت. به لام نه گهر بوم نه خوریته وه نه وا ده بیت زور له خوم بکه م بؤ نه وهی نه بمه تارمایی، که واته من نه و کاره ده کهم هیچ ترسیک له ئارادا نییه، قاوه که دهخومه وه و ده گه پیمه وه، له و کاتهی قاوه که تیده کرا فومیکو هر له بیرکردنه ودا بو؛ چی ده بیت نه گهر قاوه که بیبه ری تیکرابیت، نهی نه گهر تامیکی سهیری هه بیت، نه گهر هر به راستی ناخوش بیت؟

هه موو نه م بیرکردنه وانه له میتشکی دا ده خولایه وه، به لام نه و سووربوو له سه ر نه وهی که به سه ر بیرکردنه وه کانیدا زال بیت و پرسپاری تر نه کات، دواتر گوتی؛ 'باشه من ده بیت قاوه که بخومه وه به رله وهی سارد ببیته وه وایه؟' 'به لئ.'

کازوو به هیمنی له به رده می وه ستابوو، قاوه کهی پیتشکه ش کرد به بی نه وهی هیچ قسه یه ک و کاردانه وه یه کی هه بیت، ته نانه ت نه گهر فومیکو بیگوتایه قاوه که ناخومه وه و نه و کاره ناکه م هه مان کاردانه وهی هه بوو. 'باشه من ئاماده م.'

'بیرت بیت قاوه که بخوره وه به رله وهی سارد ببیته وه.' له و کاتهی کازوو قاوه کهی ده کرده ناو کوپه که فومیکو تیبینی هه لمه کهی کرد که له قاوه که وه به رز ده بیته وه، به لام هه روا هه لمیکی ئاسایی نه بوو، به لکو هه لمه که وای کرد ده ورو به رکه شی بگوپیت. فومیکو هه ستی به ترس کرد، به لام هه ولیدا به سه ر خویدا زالبیت.

ئەگەر شتەكە بەم جۆرە بېت ئەۋا من لە نىۋان ئىستا و
پاۋر دودا گىردەخۇم، ھەۋلىدا بەسەر دوودلى و پاراپيەكەيدا
زالبېت و يەكەم ژووان بەيتەۋە بېرى خۇي كە گۆرۈي تىدا
بېنىبوو.

دوو سال بەر لە ئىستا بوو لە ۋەرزى بەھاردا، ئەۋ كات
تەمەنى بېست و شەش سال بوو، سى سال لە گۆرۈ گەۋرەتر
بوو، بوۋە كپىرى كۇمپانىياكە، گۆرۈش لە ھەمان شوۋن كارى
دەكرد. بەلام فۇمىكۇ ئەۋ كات بۇ جىيەكى تر كارى دەكرد.
فۇمىكۇ بەپىۋەبەرى تەۋاۋى پەيۋەندىيەكانى كۇمپانىياكە بوو.

فۇمىكۇ ھەرگىز شتىكى نابەجىي نەگوتبوو بە ھېچ كام
لە كارمەند ياخود بەپىۋەبەركەشى. بە ھەمان شىۋەش
دەۋرۋەركەي ۋەھا بوون لەگەلىدا. ھەرچەندى گۆرۈ مندالتر
بوو لە تەمەندا، بەلام ھەر كەسىك تەماشاي بگردايە پىي
ۋابوو كە گۆرۈ گەۋرەترە لە فۇمىكۇ، ھەر بۇيە فۇمىكۇش
بە شىۋازىكى فەرمىانە قسەي لەگەلىدا دەكرد. لەناۋ تىمەكەشدا
گۆرۈ تەنانەت بچوكتىن ئەندام بوو، بەلام بەجۆرىك
كاروبارەكانى بەپىۋەدەبرد كە زۆر زۆر بە تواناۋ لىناۋاتوو بوو،
فۇمىكۇش پىشتىكى تەۋاۋى پىيەستبوو.

پىۋژەكە لە كۇتايەكەيدا بوو، بەلام پىك پىش ئەۋەي
بگەنە پۇژى كۇتايى كىشەيەكى گەۋرە لە سىستەمەكەدا
دۇزرايەۋە. بەلام ئەۋەي دۇزىنەۋەي ھۆكارى ھەلەكەي قورس
كردبوو ئەۋەبوو كە سىستەمەكە بۇ بابەتتىكى پزىشكى بوو،

ھەر كاتىكىش تەكنەلۇژيا و پزىشكى تىكەل دەبن ئەو كات
دۈزىنەۋەى ھۆكارەكە قورس دەبىت، چونكە ۋەكو ئەۋە واىە
بەۋىت دلوپىك مرەكەب بگرىتەۋە كە لەبەرزى بىست و شەش
مەترەۋە ھەلدراۋەتە نىتو مەلەۋانگەپەكەۋە، لەو كاتەدا نەك
ئەۋان تەنھا كاتيان نەبوو ھۆكارەكە بدۈزنەۋە، بەلكو كاتيان
نەبوو چارەسەرىشى بكن.

لە ماۋەى كەمتر لە ھەفتەپەكدا بەرپوۋەبەرەكەيان دەگەىشت
و دەبوو پۈژەكە بەبى كىشە ئامادە ببوايە، بەلام چارەسەرى
كىشەكە بەلایەنى كەم پىۋىستى بە مانگىك بوو تاكو چاك
بكرىت. لەو كاتەدا فۇمىكو بىرى دەكرەۋە دەبىت چى بكات،
گۇرۇش تەنھا بىرى لەۋە دەكرەۋە چۆن چارەسەرى بكات،
ھەموۋان لۇمەى گۇرۇيان دەكرە و پىيان ۋابوو تەنھا ھەلەى
ئەۋە دەبىت ئەۋ بەرپرسىيارىتىيەكەى ھەلبگرىت.

دۋاى چۈار پۈژ لە ديار نەمانى گۇرۇ دەركەۋتەۋە بەو
ھەۋالەى كە ھۆكارى كىشەكەى دۈزىەۋەتەۋە.

ئەۋ پۈژە كە ھاتەۋە بەھىچ جۇرىك پىشى چاك نەكرەبوو،
تەننات بۇنىكى ناخۇشى لىدەھات، ۋا پىش دەچۈر كە
نەخەۋىت، لە كاتىك دا تەۋاۋى تىمەكە بە فۇمىكوۋشەۋە بە
ئاسانى دەستيان لە كارەكە ھەلگرتبوو، بەۋە پارزى بوون كە
دەست لە كارەكە ھەلبگرن، بەلام كەس گوئى بەۋە نەدا كە
گۇرۇ چەندىك بەو كارەۋە ماندوو بوۋە، جگە لەۋەى ئەۋ
چەند پۈژەى كە گۇرۇ نەھاتبەۋە كۇمپانیا كەسى ئاگادار

نه کردبوه وه له بارودێ خه که، له کاتیکدا هه کارمه ندیک بیهویت
نه یه ته وه ده بیت به پێوه به ره که ی ئاگادار بکاته وه، به لام هه موان
پیشان وابوو ئه وه له بهر پرسیاریه تیه که هه لهاته وه.

دوای ئه وهی فۆمیکۆ دانی به وه دانا که له راستیدا هه له که
هی ئه وه بووه، هه موو کاردانه وهی گۆرۆ به وه جۆره بوو که
به زهرده خه نه یه که وه سه ری به قینیت و بلیت؛ "که واته داوه تم
ده که یه بۆ خواردنه وهی قاوه یه که؟"

له وه کاته دا فۆمیکۆ که وته خۆشه و یستیه وه.

له دوای ئه وه پۆژه وه هه که سیک چووه وه کۆمپانیای
خۆی و کاری خۆی ده کرد، به لام ئه وهی هه بوو له و نێوهنده دا
ئه وان زۆر به که می یه کتریان ده بین، هه بۆیه ئه مه ش وای
کرد فۆمیکۆ کاتی پشووه کانی به ده رفه ت بزانیته و بانگه یشتی
خواردنه وهی قاوه ی بکات.

گۆرۆ به جۆریک بوو هه کاریک کاریک بکر دایه تاکر
ته وای نه کردایه وازی نه ده هینا، ئه وه کاته ی فۆمیکۆ سه ردانی
ماله که ی کردبوو باسی ئه وهی بۆ کردبوو که ده یه ویت له
ئه مه ریکا ده رفه تی کارکردن به ده ست به یه نیت و چه نده به
په رۆشه بۆ ئه وه شته. ئایا ئه وه کاته ی ده رفه تی به ده سه ته ی نانی
خه ونه که ی دیته پێشه وه کاممان هه لده بژیریت، من یا خود
خه ونه که ی؟

ئای خودایه ...

ورده ورده ئه وهی بۆ پروون ده بووه که له دهست دانه که ی ده بووه راست، ئه وهی ده بیینی که گۆرۆ چۆن ته ماشای ده کات. کات تیپه پری و گه یشتنه ئه و به هاره ی که گۆرۆ ده رفه تی کارکردنی له ئه مه ریکا وه بۆ هات، له کۆتا یدا خه ونه که ی هاته دی. دوو دلییه کانی فۆمیکۆ ده ستیان به زیادهوون کرد، گۆرۆ ئه وهی هه لبژارد بچیت له ئه مه ریکا کار بکات، ئیستا فۆمیکۆ هه ست به وه ده کات له نیتو چ خه ونیکدا ژیاوه ئه و هه موو ماوه یه. دوا ی ئه وهی چاوه کانی کردوه گه یشته شوینی مه به ست، له به رده م گۆرۆ دانیشتبوو راسته وخۆ، دوا ی ئه وهی گه راپه وه رابردوو سه رنجی ورده کاری قاوه خانه که ی دها، به ته وای هه موو شته کان له و کاته ده چوون که هه فته یه ک به ر له ئیستا بوو، له و کاته دا پیاوه که ی ناوی فوساجی بوو، له جی خۆی دانیشتبوو، هیرای لای کورسی میزی ژمیریاره که دانیشتبوو، تاکه شت که له جی خۆی نه بوو فۆمیکۆ بوو که جیگه که ی گۆرپابوو. به رانه ری گۆرۆ دانیشتبوو، کازوش هه ر له جی خۆی بوو.

هه فته یه له مه و پیش له میزه که ی ئه ولاتر دانیشتبوون، به لام ئه م هه فته یه فۆمیکۆ راسته وخۆ له و جییه دانیشتوه که ژنه کراس سه پییه که ی لیدانیشتوووه. گۆرۆ زۆر له فۆمیکۆ وه دووربوو، به لام به پنی یاساکان نه ده بوو فۆمیکۆ کورسیه که ی خۆی جی به یشتایه، هه ر بۆیه فۆمیکۆ بیرى ده کرده وه ئه گه ر گۆرۆ پرسایارى کرد بۆچی من لیزه دانیشتووم چی وه لام بده مه وه؟

ئاي خۇدايە ئۈە كات چەندە؟ من دەيىت بېرۇم.
گۇرۇ ھىچ پىرسىياري دەربارەي جىگاگە نەكرد، ھەمان
قسەي دووبارە كىردەۋە كە ھەفتەي پىشۋو گوتبۋوي.
ئۇو باشە دەزانم تۇ كاتى زۇرت نىيە دەيىت بېرۇيت.
چى؟
بېورە.

قسەكانيان ھىچ يەكى نەدەگرتەۋە، فۇمىكو تىگەيشت
پاىردوۋ بەو جۇرە دەپوات كە تىپەپىوۋە.
بۇ ئۈەي مىشكى بېيتەۋە سەرخۇي تەماشايەكى
چاۋەكانى گۇرۇي كىرد، پاشان لە كوپە قاۋەكەي دەپوانى ئۇو
ھىشتا زۇر گەرمە.

ھەرچەندە ئۇو قاۋەيە ئۇو جۇرانە بوو كە فۇمىكو ھىچ
ئارەزوۋى لىنەدەكرد، بە ناچارى كوپەكەي ھەلگرت و بە پقەۋە
تەماشاي كازوۋى دەكرد كە بەو جۇرە ئامادەي كىردبوو،
چونكە تەنھا قاۋەي سادە بوو ھىچى تر.
ئىو...زۇر تالە.

تامەكەي زۇر لەۋە تالتربوو كە فۇمىكو چاۋەپىنى دەكرد،
بەپاي ئۇو ئۇە تالترىن قاۋەبوو كە تا ئىستاكە خواردىيتىيەۋە،
گۇرۇ بە سەرسوپماۋى تەماشاي دەكرد بىن ئۈەي ھىچ بلىت.
گۇرۇ برۇيەكى ھەلتەكاند، پاشان بە نىگەرانى تەماشاي
كاتزىمىزەكەي كىرد، فۇمىكو تىگەيشت ئۈۈيش بەپەلەيە.
فۇمىكو گوتى؛ شتىكى گىرنگ ھەيە دەيىت پىت بلىم.

فۆمیکۆ که وچکینک شه‌کر و که‌میک شیرى کرده ناو
قاوه‌که‌ی، پاشان تیکه‌لی کرد.

گۆرۆ؛ 'چییه؟'

فۆمیکۆ نه‌یده‌زانی هه‌ر به‌راستی گۆرۆ مه‌به‌ستی ئه‌وه‌یه
بابه‌ته‌ گرنگه‌که‌ چییه، یاخود مه‌به‌ستی شه‌کره‌ زیاده‌که‌یه‌تی.
'ئه‌وه‌ی مه‌به‌ستمه‌ ئه‌وه‌یه‌ که... ده‌مه‌وێت شتیکی گرنگ
بێ بلیم.'

گۆرۆ دووباره‌ ته‌ماشای کاتژمێره‌که‌ی کرده‌وه.

'یه‌ک چرکه‌ بوه‌سته...' فۆمیکۆ گه‌وره‌ی له‌ قاوه‌که‌ی دا،
فۆمیکۆ له‌و کاتانه‌وه‌ی که‌ ژوانی له‌گه‌ل گۆرۆ به‌ستبوو فیتری
قاوه‌ خواردنه‌وه‌ بووبوو، چونکه‌ ته‌نها له‌گه‌ل ئه‌ودا قاوه‌ی
ده‌خواردنه‌وه‌، دواتر فۆمیکۆ به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی گه‌وره‌وه‌؛
'هێی تو پێم ده‌لێیت گفتوگۆکه‌ گرنگه‌، به‌لام کاته‌که‌ به‌ قاوه
خواردنه‌وه‌ به‌سه‌ر ده‌به‌یت؟'

'نا به‌و جۆره‌ نییه‌.'

'وه‌ها ده‌رده‌که‌وێت، ئه‌گه‌ر به‌ دلت نییه‌ ده‌توانیت شتیکی تر
داوا بکه‌یت.'

فۆمیکۆ دووباره‌ که‌وته‌وه‌ ناو بیرکردنه‌وه‌، دووباره‌ هه‌مان
ئه‌و قسانه‌ ده‌کرایه‌وه‌ که‌ هه‌فته‌یه‌ک پێش ئێستا کردبووی گۆرۆ،
دووباره‌ به‌ قسه‌ی منداڵانه‌ خه‌ریکه‌ له‌ خۆی دوورده‌خاته‌وه‌.
گۆرۆ له‌ کورسییه‌که‌ی هه‌ستایه‌وه‌، پاشان بانگی کازووی
کرد له‌ پشت میزی ژمێریاره‌که‌وه‌ وه‌ستابوو.

بەرلەۋەى قاۋەكە سارد بېتەۋە...

‘بېورە ... چەندى كىر ئىرك نەيت؟’

فۇمىكۇ دەيزانى ئىگەر شىتىك نەكات ئىۋە گۇرۇ دىۋى
ئىۋەى پارەكە دەدات دەپرات.

‘بىۋەستە!’

‘باشە، با ۋاز لە ھەموو ئىمانە بېتىن.’

‘مىن بۇ ئىۋە نەھاتووم ئىمە بلىم.’

‘چى؟’

‘كەۋاتە بۇچى پىم نالىت؟’

نامەۋىت بىرۋىت.

‘باشە ئىمە...’

دەزانم كارەكەت چەندىك بەلاتەۋە گىرگە ۋ چەندە مەبەستە

بچىت بۇ ئىمەرىكا، مىنىش پىنگات لىناگىرم بىگىومان.

(پىم ۋابوۋ بۇ ھەمىشە پىكەۋە دەبىن.)

‘بەلام لانى كەم...’

(مىن تەنھا كەس بووم كە بىرم لەمە كىرۋەتەۋە؟)

‘دەمەۋىت لەگەلما بىرپار بەدەيت، دەزانىت، چۈنكە بىرپارىكى

خۇپەرستانەيە بى مىن بىرپار بەدەيت...’

(باشە لە راستىدا.)

‘ئىۋە تەنھا ... باشە تۇ دەزانىت.’

(... خۇشم دەۋىت.)

‘ئىۋە ۋا دەكات خۇمم لەبىر بچىتەۋە...’

...

“ئەوھى دەمەۋىت بېلىم ئەوھى...”

...

(ئەوھى ھېچ شىنېك ناگۇرېت...)

“باشە... ئەوھى دەمۇست بېلىم ئەوھى كە...”

ھەرچەندە فۇمىكۇ بېرىرى دابوۋ بە راستگۇيانە قسەى
لەگەلدا بىكات، بەلام ھىشتا ئەوھىش وای نەدەکرد ئىستای
بگۇرېت، بەلام لە لایەكى ترەوھە ھەستى بە شەرم دەکرد
ئەگەر بىگۇرتبايە كاممان ھەلدەبۇرېت من یاخود كارەكەت؟
چونكە گۇرۇق ھەمىشە كارەكەى بۇى لەپىشتەر بوو. ھەرۋەھا
نەیدەۋىست لە شەرم و شىكۇى خۇى بدات، چونكە ئەو كۇرپە بە
تەمەن سى سال لەم منداالتربوو. ھەر چۇنىك بىت راستىيەكانى
نەگۇوت... تازە كاتەكە درەنگ بوو بوو.

“باشە كەۋاتە برۇ... ھەرچۇنىك بىت... من پىگىرېت لىتاكەم
تاكۇ بچىت بۇ ئەمەرىكا.”

دوای ئەو قسەيە فۇمىكۇ بە قومىك ھەموو قاۋەكەى تەۋاۋ
کرد؛ “چىيە؟”

كاتىك قاۋەكە تەۋاۋبوو دووبارە ھەستى کرد بەرچاۋى
تارىك دەبىتەۋە و دونیا لەبەرچاۋى دەگۇرېت.

ئەو پىرسىيارە لە مېشكىدا دەخولايەۋە؛ (من بۇچى گەرامەۋە
بە تەۋاۋى؟)

“ھەرگىز پىم وانەبووھ ئەم پىاۋە پىاۋە راستەكە بىت بۇتۇ.”
نەیدەزانى گۇرۇق بۇچى وای نەگۇوت.

! 'ھەر كاتىك بانگھېشتى قاۋەت دەكردم بە خۆم دەگوت...
ھەرگىز نابىت بگەۋمە خۇشەۋىستىيەۋە لەگەل تۇدا...'

'چى؟'

'چونكە من ...'

گۆرۈ دەستىكى بە قۇيدا ھىنا و دەستەكانى خستەۋە
ناو يەك، پاشان گوتى؛ 'چونكە ھەمىشە پىم وابوۋە لەلايەن
ئافرەتەنەۋە نەۋىستراۋم'.
'من...'

'تەنەت دۋاي يەكەم ژوۋانىشمان.'

فۇمىكۇ ھاۋارىكرد؛ 'ئەۋە ھەرگىز بىزارى نەكردۈم'.
فۇمىكۇ ھەرچەندى دەيزانى دەنگى پىي ناكات، بەلام
بەردەۋام بوۋ لە تەۋاكردنى رستەكەي و گوتى؛ 'بەلاي مەۋە
پىش ئەۋەي بەدلى كەس بىت تۇ باشتىن كوپىت كە تا ئىستاكە
دىيىتىم.'

(ھەرگىز... چۈن دەتۋانىت بەۋ جۆرە بىر بگەيتەۋە!)

'ھەمىشە پىم وا بوۋە كە...'

(ھەرگىز!)

بابەتەكە بۇ فۇمىكۇ پېر لە شۆك بوۋ كە بەۋ جۆرە بىت،
ھەرچەندى زياتر گۆرۈى خۇشبوۋىستايە زياتر بابەتەكە
پېشۆك دەبوۋ.

ئەۋ كاتانەي. فۇمىكۇ بە گۆرۈى دەگوت خۆشم دەۋىت
ھەموۋ ئەۋەي گۆرۈ دەيكرد تەنھا سەرى دەلەقاند و ھىچى

ترى نەدەگوت، تەنانت ئەو كاتانەشى كە بە شەقامەكەدا
پىياسەيان دەكرد زۆربەى كاتەكان گۆرۈ سەرى داخستبوو،
كاتىك پىاوەكان تەماشاي فۇمىكويان دەكرد گۆرۈ برۆيەى
بەرز دەكردەو ۋەك ھىماي تۈپەبوون ۋ ھىچى نەدەگوت.

(بىنگومان ھىچى نەدەگوت دەربارەى).

بەو جۆرە ھەستىكردنەى گۆرۈ ۋاى كرد فۇمىكو ھەست بە
شەرمەزارى بكات.

(پىم ۋا نەبوو بەو جۆرە بىر بكاتەو).

فۇمىكو تەۋاۋى ئاگايى لە دەست دابوو، چونكە بەتەۋاۋى
ئەو پوۋى دەدا كە دەبوو پوۋىدات، گۆرۈ پىسولەكەى ھەلگرت
ۋ پۆيشت.

(ئىستا بە ھىچ جۆرىك ناگۆپىت پابردوو، ھەرچەندە
بگۆپىت ئىستا ناگۆپىت، گۆرۈ خەۋنەكەى ھەلبۇارد ۋەك لە
من، ئەو بىرپارە راستەكەى دا. پىم ۋايە دەبىت ۋاز لە گۆرۈ
بەپىم ۋ بە تەۋاۋى دلمەۋە قىۋلى بىكەم كە ئەو دەپوات).

فۇمىكو بە بى ئومىدىيەۋە چاۋەكانى داخست، گۆرۈ گوتى؛
سى سالى تر.

تكاپە چاۋەپىم بىكە سى سالى تر دەگەپىمەۋە بەلەن بىت.
ھەرچەندى قاۋەخانەكە خەلكى ترى تىدابوو، بەلام فۇمىكو
دەيتۋانى بە پوۋنى ئەو قىسەيەى گۆرۈ بىيىستىت. "بەستە چى؟"
ھەموو ھەستەكانى فۇمىكو ھاتنەۋە بەردەمى، كاتەكە
كەيشتىبوۋە ئەۋەى كە گۆرۈ قاۋەخانەكە بەجىتەپىلەت، لەو

کاتەدا گوتی: "بێگومان دەبێت ئێو کاتە قاوہشم بۆ بکڕیت ئێی
وانییە؟"

کاتێک گەڕایەوہ لای فۆمیکۆ، فۆمیکۆ بە تەنھا لەسەر
کورسییەکە ی دانیشتبوو کوپەکە ی بەردەمی بەتال بووبوو،
هەرچەندی هیشتا تامی شیرینی قاوہکە لە دەمیدا مابوہوہ.
هەرلەو کاتەدا خاتوونە کراس سپییەکە لە توالیتەکە هاتە
دەرەوہ.

کە بینی فۆمیکۆ لە جێگەکە ی دانیشتووہ هیچ کاردانەوہیەکی
نەبوو، جگە لەوہی لە بەردەمیدا بوہستیت و چاوہڕی بکات بە
بێدەنگی.

دەنگیکی نزم گوتی: "هەستە!"

فۆمیکۆ بە شلەژاوییەوہ: "ئۆو بیورە تکایە!"

هەستی دەکرد خەونی دیوہ، ئایا هەر بەراستی گەڕایەوہ
پاڤردوو؟

گەڕانەوہ بۆ پاڤردوو هیچی لە ئیستائەگۆڤیبوو، تەنانەت لە
گەڕانەوہشی دا کازوو هیچ پرسیاریکی لێنەکرد، کازوو وەکو
پیشە ی هەمیشەیی خۆی سینیەکی بە دەستەوہ بوو، کوپەکە ی
فۆمیکۆی خستە سەر، پاشان بردیەوہ لای میزی ژمیریارەکە،
دواتر کوپە قاوہیەکی تازە ی لە بەردەم خاتوونە کراس سپییەکە
دانا، ئەویش سوپاسی کرد، پاشان هەموو ئەوہی کازوو پرسی
تەنھا ئەمە بوو: "چۆن بوو؟"

بەو قسە یە فۆمیکۆ دڵنیا بوہوہ کە گەشتی کاتیی ئەنجامداوہ:

“تهنها بیرده که مه وه که...”

“به لی؟”

“به هیچ جۆریک ئیستای نه گۆریوه وایه؟”

“به لی وایه.”

“ئه ی دهرباره ی ئه و شتانه ی دواتر پرووده ده ن؟”

“نازانم به ته وای مه به ستت چیه؟”

“له ئیستا به دواوه... مه به ستم دهرباره ی داهاتووه.”

“همم باشه... به و پتیه ی که داهاتو هتشتا پرووینه دواوه

که واته ئه وه له سه ر تو یه که ده ته ویت چی تیدا پروویدات.”

کازوو به پیزه وه گوتی خزمه تگوزاری قاوه که و قاوه خانه که

چوارسه د و بیست یه نه تکایه.”

فۆمیکۆ گه پرایه وه لای جانتاکه ی و پاره که ی له سه ر میزه که

دانا.

“سو پاس.”

هه ردووکیان زه رده خه نه یان گۆپیه وه، پاشان فۆمیکۆ چاوی

به قاوه خانه که دا گتیا و چوو دهره وه.

خاتوونه کراس سپیه کهش له جیتی خۆی دانیشتبوو

په رتوو که که ی کرده وه، که ناو نیشانه که ی به ناوی

خۆشه ویسته کان بوو.

کازووش وه ها په فتاری ده کرد که هیچ پرووینه دابیت.

II

ژن و مېردەكە

لەبەر ئەۋەي سەردەمى كرانهۋەي قاۋەخانەكە دەگەپايەۋە
بۇ سالى ۴۷۸۱، بۆيە ھېچ ھۆكاريكى فېنككەرەۋەي نەبوو، وا
نزيكى سەد و چل سال دەبېت قاۋەخانەكە بوۋنى ھەيە. سەرەتا
خەلگەكەي چراي نەوتيان بەكاردەھيتا، بەلام دواتر ھەندىك
ورده گۆرانكارى لە قاۋەخانەكەدا كرا، بەلام لەگەل ئەۋەشدا
ئەو گۆرانكارىيانە كارى نەكردبوۋە سەر دېمەنەكەي، چونكە
ھەر بە كۈنى مابوۋە، ھەر ۋەك يەكەم جار دروستكرايوو.
تا سالى ۸۸۱ش، واتە بۇماۋەي چواردە سال بە يەكېك لە
قاۋەخانە مۆدىرنەكانى ژاپۇن ناۋزەند دەكرا.

لە ماۋەي ئىدىق ژاپۇندا قاۋە ھاتە نىۋ ژاپۇنەۋە لە كۆتايى
سەدەي ھەقدەدا بوو. سەرەتا خەلک زۆر ئارەزوويان نەدەكرد،
بەلام دواتر خواستېكى زۆرى لەسەر بوو، چونكە بۇ ئەوان
ۋەكو ئاۋىكى پەشى تال وابوو.

دۋاي ئەۋەي كە كارەبا داھيترا و پىتويست بوو گلۇپ
دابىزىت و فېنككەرەۋە دابىزىت، گلۇپەكانيان بە ئاسانى دانا.

بەلام دەربارەى فېتىككەرەۋەكە ھىچيان نەكرد، چونكە بەۋ
جۆرە دىكۆرى ناۋ قاۋەخانەكەى تىككەدا.

كە ھاۋىن دەھات دۋاى ئەۋەى پلەكانى گەرما دەگەيشتە سى
پلەى سىلىزى، دەبوۋ پانكەى ئەرزى دابنرايە لەنىۋ قاۋەخانەكە،
لەبەر ئەۋەى جىگەى قاۋەخانەكە ژېرزەمىنىك بوۋ، بۆيە بەشى
پىئويست فېتىك دەبويەۋە، لەۋ سالانەى دۋايدا پلەى گەرمى لە
ئىكواساكى دەگەيشتە ۱۴ پلەى سىلىزى، بەلام كە دەچۈۋىتە
نىۋ قاۋەخانەكە ھەستت بە فېتىكى دەكرد، ھۆكارەكەشى پانكەكە
نەبوۋ، بەلگۈ شتىكى تر بوۋ كە جگە لە ئەندامەكانى ستافى
قاۋەخانەكە كەسى تر ھۆكارەكەى نەدەزانى.

دۋانىۋەپۇيەكى پۇژى سەرەتاي ھاۋىن بوۋ، خاتۋونىكى
گەنج لە نىزىك مېزى ژمىريارەكە دانىشتىۋو سەرقالى نوسىن
بوۋ، لە تەنىشت تىئوسە پەمەيىيەكەيدا پەرداخىك قاۋەى ساردى
پەر سەھۋلى لاۋو، خاتۋونەكە كراسىكى سېى و تەنۋرەيەكى
كورتى تەسكى پەساسى و جۋوتىك پىلاۋى ھاۋىنەى لەپىدا
بوۋ. جارجار پىئوسەكەى لەنىۋ پەنجەكان دەھىتاۋ دەبرد، بىرى
دەكردەۋە و پاشان ھەندىك شتى لەسەر كاغەزەكە دەنۋوسى.
لەۋدىۋ مېزەكە خاتۋونىكى لاۋازى مىندالكار ۋەستابوۋ،
جارجارە كاغەزەكەى بەردەمى دەخۋىندەۋە، بەلام خۋىندەۋەى
كاغەزەكە ھىچ شەرمىكى بۇ ئەۋ تىدا نەبوۋ، چونكە ھەر خۋى
بابەتەكانى دەزانى، ئەم خاتۋونەيان ناۋى كى توكىتا بوۋ.

بیجگه لهو خاتوونهی سهرقالی نوسین بوو له یهکیک له
میزهکان خاتوونیکێ تر دانیشتبوو، که کراسینکی سپی هاوینهی
لهبهردابوو، لهولاتریش له نزیک دهراکهه پیاویک دانیشتبوو
بهناوی فوساجی، گۆفاریکی گهشتوگوزاری بهدهستهوهبوو.
خاتوونهکه ههناسهیهکی قوڵی ههلمزی و کی-ش لهگهلیدا
ههناسهیهکی قوڵی ههلمزی، پاشان گوتی؛ "بیوره لیڤه زۆر
مامهوه"، پاشان کاغهزهکهی خسته نیو زهرفی نامهکه.
کی؛ "هیچ کیشهیهک نییه." ههستایهوه سههپ و گوتی؛ "هم
... پیت وایه بتوانیت ئه مه بگهیهنیت به خوشکهکه؟"
خاتوونهکه به پهروشی و بهپیزهوه نامهکهی دا به کی.
خاتوونهکه ناوی کومی هیرای بوو، خوشکه بچوکی یۆکو
هیرای بوو که له نزیک قاوهخانهکهدا بار و فروشگایهکی
بچووی ههبوو.
کی به زهردهخهنهوه نامهکهی وهگرته؛ "ئۆو بیگومان
ئهگه خوشکهکهت بناسمهوه ...".
کومی؛ "دهزانم پهنگه نهیخوینتهوه، بهلام ئهگهر توانیت ..."
سهری داخست.
کی وهکو پهفتاری هههمیشهیی بهپیزهوه گوتی؛ "بیگومانبه
ئهنجامی دهدهم".
دوای وهگرتهی نامهکه کی ههستی دهکرد پهیامینکی زۆر
گهورهی وهگرتهوه که دهیت بیگهیهنیت، پاشان کومی چوو
لای کاشیرهکه؛ "چهندی کرد؟"

کی نامہ کہی لہ سہر میزہ کہ دانا و پاشان قوفلی ٹامیزہ کہی
کرده وہ.

ٹامیزی کاشیرہ کہ زور کون بوو، کہ دهگہ پایہ وہ بو
سہرہ تاکانی دروست بوونی قاوہ خانہ، ٹامیزی کی گہ ورہ بوو،
کیشی بہ نزیکہ ی چل کیلوگرام دہ بوو، دوگمہ کانی گہ ورہ و
بہ رزبوون، لہ گہل داگرتنی ہر دوگمہ یہ کدا کرتیہ کی گہ ورہ ی
دہ کرد کہ بہ ٹاسانی دہ تتوانی گوئیستی بیت.
کی دانه دانہ ی شتہ کانی دہ ژمارد؛ "قاوہ یہ ک ... توستیک ...
برنج ... سؤدہ یہ ک ... پیزایہ ک ...".

تہق تہق تہق ... تہق تہق. کی دانه دانه نرخی ہر دانه یہ کی
دہ نووسی؛ "ٹایسکریمم ... پیزایہ کی داخراو ...".
کومی ہستی کرد کہ چہ ندہ زوری خوار دووہ لہ و ماوہ یہ ی
دانیش تووہ، چونکہ شتہ کانی لہ پسولہ کدا جیان نہ دہ بوہ وہ.
کی پسولہ ی دووہ می پاکیشا؛ "برنج بہ کاری ... شہ ربہ تی
مؤز ... برنج بہ ... کارہ کہ گرنگ نہ بوو، شتہ کان دانه دانه
بخوینیتہ وہ بہ لام کی ہر دہ بخویندہ وہ وکو مندالیک چیژی
لہ و یاری کردنہ دہ بینی.

"دواتر داوای پاستایہ کی مریشک و ٹایسکریمتیکی ٹہ نہ ناست
کردوہ و ...".

"تہ واوی مینوہ کہم داوا کردوہ کہ واہ."
کہ میک بہ دہنگی بہ رز گوتی، وکو ٹاماژہ یہ ک تاکو بلیت
تکایہ نامہ ویت بیخوینیتہ وہ.

‘به لی’

ئه وه دهنکی کی نه بوو، به لکو دهنکی فوساجی بوو که وای
گوت، پتده چوو گوئی له خویندنه وهی پسوله که بوو بیتت. کی
هیچ گوئی پتته دا، به لام کومی له شهرمدا سوور بوه وه، گوئی؛
‘چه ندی کرد؟’ به لام وا پتده چوو کی ته واو نه بوو بوو هیشتا.
‘ئا، با ببینین ... ساندو جیکت داوا کردووه ... شهر به تی
هه نار... دوو باره برنج به کاری... و قاوه یک هه مووی کردیه
دوو هه زار و دوو سهد و سی یه ن’.

کی زهرده خه نه یه کی میهره بانانه ی گورییه وه له گهل کومیدا.
کومی پاره که ی دهره ئتا له جزدانه که ی و دای به کی، کی
پاره که ی ژمارد و گوئی؛ ‘یانزه هه زار بگره’، کومی چاوه پئی
ته واوی پاره ماوه که ی بوو، کی پاره که ی بز ته واو کرد و
پاشان دایه دهستی، پاشان هه وت سهد و هه فتا یه نی له سه ر
میزه که دانا.

کومی؛ ‘سو پاس، خواردنه کانیش به تام بوون’.
کومی به په له به ره و دهرگا که پویشت، چونکه ده یویست
هه رچی زووه له قاوه خانه که بجیتته دهره وه، ههستی به
شهرمه زاری ده کرد دهرباره ی ئه و هه موو خواردنه ی
خواردوویه تی، به لام کی رایگرت؛ ‘کومی... خوله کیک بوهسته’.
کومی ئاوپی دایه وه.

‘دهرباره ی خوشکه که ت ... ئایا هیچ قسه یه که هه یه بته ویت
من به ئه وی بگه یه نم؟’

نه خیر، هه موو شه وهی پئویست بوو له ناو نامه که دا بۆم
نوسیوو.

کی به نا ئومئیدییه وه؛ به لئ، خوشم شه و گریمانه یه م دانا بوو.
دوای خوله کیک له بیر کردنه وه کومی کوتی؛ به لام شتیک
هه یه که ده توانیت پئی بلیت ...

کی به خوشحالییه وه؛ به لئ، به دلنیا ییه وه.

پئی بلی که چیت دایه و بابیه توپه نین.

دایک و باوکت چیت توپه نین.

به لئ ... به لام تکایه پئی بلی.

کی دوو جار سه ری پاوه شاندا؛ به لئ بیگومان پئی ده لیم.
کومی بۆ کو تاجار چاوی به قاوه خانه که دا گئیرا، پاشان
به پیزه وه مالئاوایی له کی کرد و رویشته.
تهق-تهق

کی چوو ده ره وه تا کو دلنیا بیته وه ئایا کومی رویشته وه
یا خود نا، دواتر که پایه وه ژوو ره وه و دهستی کرد به قسه کردن
له گهل ژمیر یاره نادیاره که؛

تق له گهل دایک و باوکت شه رت کردوه؟

پاشان که سیک به هه ناسه برکی له ژیر میزه که هاته ده ره وه
و کوتی؛

نه وان حاشایان لیکردووم.

به لام قسه کانت بیست وایه؟

‘چیم بیست؟’

‘دایک و باوکت چیتەر لیت توورپه نین.’

‘تهنها ئهوکاته باوهپ دهکه م که بهچاوهکانی خۆم ئهوه بینم

...’

هیرای لهژیر میزهکه هاته دهرهوه، بههۆی ئهوهی ماوهیهکی زۆر لهژیر میزهکه مابوهوه به تهواوی پشتی چه مابوهوه، راستهوخو بهرهو چیشتهخانهکه چوو وهکو خوری هه میشهیی خۆی.

‘خوشکه کهت زۆر جوانه.’

‘ئهگەر له جیی من بوویتایه هه مان شت نه دهگوت.’

هیرای چوهه ئهوه جیهی که کومی لیتی دانیشتبوو، دانیشته جگهرهیهکی دهرهینا و دایگیرساند، جگهرهکهی بۆنی گولی لیده هات، کی به رانههر هیرای وهستابوو، له ویدیو میزی ژمیاریاره که وه گوتی؛ ‘دهته ویت دهریاره ی ئهوه بابته قسه بکهیت؟’

‘قومیکی تری دا له جگهرهکهی و گوتی؛ ‘ئهوه بیزارم دهکات.’

کی؛ ‘مه بهستت چیه له وهی که بیزارت دهکات؟’

‘دهیه ویت له گه لیدا بم.’

کی به سه رسوپمانه وه گوتی؛ ‘همم؟’

هیچ بیرۆکهیهکی نه بوو ئاخۆ هیرای باسی چی دهکات.

‘میوانخانه که ...’

خیزانه که ی هیرای میوانخانهیهکی به ناوبانگ و گرانبهها

به پټوه ده بن له سیندای، به جۆریک به ته وای ناوبانگه که ی له سیندای دهنگی دابوه وه، دایک و باوکی هیرای ده یانویست هیرای میوانخانه که به پټوه بیات، به لام هیرای ئه وه ی رته ده کرده وه، سیانزه سال به رله ئیستا هر بویه کومی زۆربه ی به رپرسیاریه تییه کانی میوانخانه که ی گرتبوه ده ست له کوتایدا و ببوه جیگره وه، دایک و باوکی هیرای گنج بوون، به لام بیریان له داهاتوو کردبوه وه، هر بویه به دوا ی جیگره وه یه که دا ده گه پان، له دوا ی ئه وه ی کومی به رپرسیاریه تییه کانی گرته ده ست، بزپاریدا بچیت بق تۆکیۆ تا کو خوشکه که ی قابل بکات له گه لیدا میوانخانه که به پټوه بیات.

‘همیشه پټم کو وتوو که من نامه ویت بگه پټمه وه ماله وه، به لام هموو جاریک دیته ئیره و هه راسانم ده کات.’

‘به لام پټویستیش ناکات خۆتی لټیشاریته وه.’

‘نامه ویت چاوم پټی بکه ویت.’

‘چی ببینیت؟’

‘ده موچاوی.’

کی به فزولیه ته وه لټی چوو ه پټشه وه تا کو زیاتر بزانیته. هیرای؛ ‘به پروونی ئه وه ده بینم له سهر ده موچاوی ئه وه دهیه ویت من بگه پټمه وه بق به پټوه بردنی میوانخانه که، ته نها له بهر ئه وه ی ئه و ئازاد بیت و بسوپټته وه.’

کی به سهر سوپماوییه وه کوتی؛ ‘تینا گه م چون ئه م هموو شته له سهر ده موچاوی نوسراوه.’

هیرای ده‌یزانی له‌به‌ر ئه‌وه‌ی کی به‌باشی خوشکه‌که‌ی
ناناسیت بۆیه ناتوانیت وینای ئه‌و هه‌موو شته بکات پیکه‌وه.
"ئه‌وه‌ی مه‌به‌ستمه بیلیم ئه‌وه‌یه که ئه‌و په‌ستانم له‌سه‌ر
دروست ده‌کات."

دووباره قومیکی تری له جگه‌ره‌که‌ی ده‌ستیدا و چه‌ند جارێک
ملی ته‌قاند، پاشان گوتی: "ئای خودایه کاتر می‌ز چه‌نده، ده‌بیت
نیستا باره‌که بکه‌مه‌وه؟" به‌په‌له به‌ره‌و لای ده‌رگا که پرۆیشت.
کی به‌په‌له نامه‌که‌ی هه‌لگرت و به‌دوایدا پرۆیشت؛ "ئوو
خوله‌کیک چاره‌پڕی بکه! نامه‌که."

هیرای به‌بێ ئه‌وه‌ی ته‌ماشاشی بکات؛ "فرپی بده!"
"ناته‌ویت بیخوینیت‌وه؟"

"ده‌زانم چی نووسیوه، ناتوانم به ته‌نها شوینکه به‌پڕوه
ببهم، تکایه بکه‌پڕوه ماله‌وه. تیده‌گه‌م که چه‌نده سه‌خته بۆت.
دلنیام قسه‌کانی هه‌ر ئه‌م باب‌ه‌تانه‌یه."

هیرای به‌ده‌م قسه‌کردنه‌وه جزدانه‌که‌ی ده‌ره‌یتنا و پاره‌ی
قاوه‌که‌ی له‌سه‌ر میزه‌که دانا؛ "ده‌تبینمه‌وه."
دواتر راسته‌وخو قاوه‌خانه‌که‌ی به‌جێهێشت.
ته‌ق-ته‌ق

کی راسته‌وخو ته‌ماشای نامه‌که‌ی کرد و چاوی له‌سه‌ر
پڕیگای هیرای بوو، پاشان به‌خۆی گوت: "ناتوانم فرپی بدهم."
ته‌ق-ته‌ق

لهو کاتهی کی بهو جوړه وهستاوو له گهل خویدا قسهی دهکرد، زهنگی دهراکه لیتدا و کازوو توکیتا هاته ژووره وه بؤ ناو قاوهخانه که.

کازوو نه مېړ له گهل ناموزای خاوهنی قاوهخانه که چووبونه دهره وه تاکو پیداوستییهکانی قاوهخانه که بکړن. کازوو کومه لیک زهرفی بازارکردنی به دهسته وه بوو، پر بوون. وهکو جلوه برگی هه میسه یی کازوو؛ تیشیرتیک و پانتولیکی کاوبؤی له پیتدا بوو. دواتر به روانکه یه کی کارکردنی ده به ست. کی به زهرده خنه وه پیشوازی لیکردن؛ "به خیرینه وه."

"ببوره زورمان پیچوو."

"تا به پیچه وانه وه زور باشبوو."

کازوو؛ "دهچم خوم دهگورم و دهگه پیمه وه." کازوو راسته وخو به رهو ژووره که ی دواوه پویشیت. کی هیشتا نامه که ی به دهسته وه بوو گوتی؛ "نهم هاوسه ره نه فره تییه ی من له کویتیه؟"

ناکاری ناتوانیت به تنها بچیته بازار و نهو هه موو که لوه له بکړیت، چونکه یاخود هه ندیکی بیر دهچیته وه، یاخود دهستی ناکه ویت، هه ندیک جاریش پاره ی زیاتر خرج دهکات وهک له پیویست، هه ر بؤیه ده بیت کازوو له گهلیدا بچیت، هه ندیک جاریش له پیتدا لا ده دات و ده خواته وه.

کازوو گوتی که ناکاری گووتویه تی؛ "بیگومان دواده که وم." "نوو دلنایم چووه بؤ خواردنه وه دووباره."

“ئىستا تە ماشا دەكەم.”

ھەناسەيەكى قولى ھەلگىشا و گوتى؛ “ئۆف باۋەر بەم پياۋە
ناكەم!” پاشان چوۋە چىشتخانەكە، قاۋەخانەكە تەنھا خاتۋونە
كراس سېپىيەكە و فوساجى لىتېو، ھەردووكيان قاۋەي گەرميان
دەخواردەۋە، ھەرچەندى كەشەكەي گەرمىش بو.

دو ھۆكار ھەبوو كە ھەردووكيان قاۋەي گەرميان
دەخواردەۋە، يەكەميان ئەۋەبوو باشتر يارمەتى كەمكردنەۋەي
دوۋدلى و پاراپى دەدا، دوۋەمىشيان ئەۋە بوو قاۋەخانەكە
لەناۋەۋە فېنك بو. كازو جلى كاركردى لەبەر كردهۋە و
گەپايەۋە سەر كارەكەي.

چونكە گەرمای ھاۋىن دەستى پىكرىدبوو، پلەي گەرما
گەيشتىبوۋە سى پلەي سىلېزى و كازووش ئەمپۇ نىزىكەي سەد
مەترىك بەپى پۆيشتىبوو، بۆيە بە تەۋاۋى دەموچاۋى ئارەقەي
كردبەۋە، دەستپەكەي دەرھىتاۋ دەموچاۋى سېرى.

فوساجى سەرى لەسەر گۇفارەكەي بەرزكردهۋە و گوتى؛

“بېۋرە ...”

كازو بە سەرسوپمانەۋە؛ “بەلى، فەرموو؟”

“دەتوانىت قاۋەكەم بۇ تازە بكەيتەۋە؟”

“ئۆۋ بەلى بىگومان.”

فوساجى چاۋى لەسەر كازوۋ لانەبرد، تاكو چوۋە
چىشتخانەكە، فوساجى يەككىك بوو لە كپيارە ھەمىشەيەكان،
ھەمىشە لە يەك جىگادا دادەنىشت، تەنانت ئەگەر كەسكىكى

تر لەو جىيە دابىنىشتايە ئەوا بىگومان دەپۆشت راستەوخۆ،
 ھەمىشە گۆفارىكى گەشتوگوزارى بەدەستەو ھەو لاپەرە بە
 لاپەرە دەيخويندەو، كاتى ھاتنەكەى بەم جۆرە ھەو، دواى
 نانى نيوەرۆ ھەفتەى دوو بۆ سى جار سەردانى قاوہخانەكەى
 دەکرد تاكو گۆفارەكەى تەواو نەكردايە نەدەپۆشت، جگە
 لەو ھەش تاكە شت كە داواى دەکرد قاوہى سادە ھەو.

قاوہى قاوہخانەكە لە مۇكا دروست دەكرا كە لە ئەسيوبياوہ
 دەھىنرا، بۆنىكى خۆشى ھەبوو، بەلام ھەمووان ھەزيان بەو
 تامەى نەدەکرد، چونكە لەچاو قاوہكانى تردا تالتربوو. كازوو
 گەرايەو، لە چىشتخانەكە كترى قاوہكەى بە دەستەو ھەو،
 پاشان قاوہى بۆ فوساجى تىكرد.

فوساجى بە ئاسايى خويندەوہى پۆژنامەكەى تەواو كرد،
 لەو كاتەى كازوو قاوہكەى بۆ تازە دەكردەو، بەلام ئەمەق بەو
 جۆرە نەبوو، بەلكو راستەوخۆ تەماشاي دەستى كازووى دەکرد.
 كازوو ھەستىكى سەيرى ھەبوو، لەوكاتەدا پىتى وابوو كە
 فوساجى شتىكى ترى دەويت جگە لە تازەكردنەوہى قاوہكە؛
 'ئايا شتىكى تىرت پىويستە؟'

بە زەردەخەنەيەكەوہ گوتى؛ 'تۆ كارمەندى تازەيت؟'

كەمىك تىراما، دواتر گوتى؛ 'ھەمم...'

'تۆو بەپاستى.'

فوساجى بە ھەستى شەرمەوہ سەرى داخستوو، بەردەوام
 ھەو لە خويندەوہى گۆفارەكە.

بەرله‌وه‌ی قاوه‌که سارد بیهته‌وه...

! کازوو به‌رده‌وام بوو له کارکردن به‌بێ هه‌ستانه، کازوو
وه‌کو پۆبۆتیک دهرده‌که‌وت له قاوه‌خانه‌که‌دا، هه‌موو ئه‌وه‌ی
ده‌یکرد ته‌نها خاویڤ کردنه‌وه‌ی میزه‌کان و تازه‌کردنه‌وه‌ی
قاوه و ئاماده‌کردنی خواردن بوو پۆ کپیاره‌کان، به‌بێ ئه‌وه‌ی
تیکه‌لی کاری ئه‌وانی تر بیهت.

پرسیاری له‌ فوساجی کرد: "زوو زوو دیتیت پۆ ئیره؟"
"به‌لێ."

"ئایا هیچت بیستوه دهرباره‌ی ئه‌م شوینه؟ واته‌ بابته‌ی
ئه‌فسانه‌ کۆنه‌که؟"

"به‌لێ زۆرم بیستوه."

"دهرباره‌ی ئه‌و کورسییه؟"

"به‌لێ."

"که‌واته‌ تۆ یه‌کیکی له‌و که‌سانه‌ی که ده‌یان‌ه‌وێت که‌شتی

کات ئه‌نجام بده‌ن."

"به‌لێ."

"ئه‌گه‌ر بگه‌ڕێته‌وه‌ پابردوو چی ده‌که‌یت؟"

ئه‌وه‌ کاریک نه‌بوو له‌و کاره‌ ئاساییانه‌ی که کازوو ده‌یکرد،

چونکه تیکه‌لی ئه‌وانی تر نه‌ده‌بوو، پۆیه هه‌ر زوو گوتی: "ئۆو

پرسیاره‌که‌م زۆر نابه‌جی بوو ببوره."

جانتاکی کرده‌وه زهره‌فیکی نامه‌ی دهره‌یتا، که قه‌راغه‌کانی

نوشتابرونه‌وه، وا پتده‌چوو ماوه‌یه‌کی زۆر بیت هه‌لیگرتییت.

کازوو: "ئه‌وه چییه؟"

“بۇ ژەنە كەمە.”

“ئەو نامەيە؟”

“بەلى.”

“بۇ ژەنە كەت؟”

“بەلى، ھەرگىز نەمتوانىوۋە پىتى بىدەم.”

“كەۋاتە دەتەۋىت بگە پىتتەۋە ئەو پۇژەي كە دەبوۋ ئەو

نامەيە پىن بىدەيت؟”

“بەلى، بە شىۋەيە.”

“ئىستە ژەنە كەت لە كۆيىيە؟”

ھەناسەيەكى قولى ھەلگىشا و بۇ ساتىك بىدەنگ بوۋ،

پاشان؛ “ھممم ...”

“نازانم.”

پاشان بە پىن ئومىدىيەۋە سەرى داخستەۋە.

كازوۋش ھىچ شتىكى تىرى نەگوت دەر بارەي بابەتەكە.

“بەلام بە پراستى من ھاۋسەرىكم ھەبوۋ ...ھممم... ناۋى ...

ناۋىم بىر ناكەۋىتەۋە.”

لەو كاتەدا كى لە ژوۋرەكەي دواۋە گەپايەۋە، پەنگ لە

پوۋى پەپىۋو، پىدەچوۋ بە ھۆى بىستىنى ئەو گىتوگۈيەۋە بىت

كە لە نىۋان كازوۋ و فوساجىدا پوۋىداۋە.

“بە پراستى ئەۋە نادادپەرۋەرىيە.”

كازوۋ ھەۋلى دەدا بە كەمترىن وشە بابەتەكە بچوك

بىكەتەۋە؛ “دەر بارەي ئەو بابەتە خۆت دلتەنگ مەكە.”

تەق-تەق

كازوو بە بېتەنگى تەماشاي دەرگاگەي دەرگەرد، لەو كاتەدا
كۆھتاكى لە دەرگاگەۋە ھاتە ژوورەۋە.

كۆھتاكى كارى پەرستارى دەرگەرد لە يەككە لە
نەخۇشخانەكانى شارد، بەلام پۇژانە دەھاتە قارەخانەكە
لەجىياتى ئەۋەي بېيتەۋە مالاۋە پاستەۋخۇ، تىشېرتىكى
سەۋزى زەيتوۋنى لەبەردابوو لەگەل پانتۇلىكى سى چارەكى
شىن و جانتايەكى پەش لە شانى بوو، بە دەسپەكەي
ئارەقەكەي نېۋچەۋانى سېرى بەرلەۋەي بېيتە لاي فوساجى
سەرەتا كەمىك لاي كى و كازوو ۋەستا.

دواتر؛ 'سلاو، فوساجى دووبارە ئەمپۇش لېرەيت.'
بە شلەۋاۋى سەرى بەرزكردەۋە، تەماشاي كۆھتاكى كرد
و دواتر دووبارە سەرى داخستەۋە بەردەۋام بوو لە گۇڧار
خويندەۋە.

كۆھتاكى ھەستى بەۋە كرد كە ئەم كاردانەۋەيەي فوساجى
ئاسايى نىيە، لىنى نىزىك بۆۋە و گوتى؛ 'فوساجى تۇ باشىت؟'
فوساجى سەرى ھەلبېرى و گوتى؛ 'بېورە ئىمە يەكتر
دەناسىن؟'

كۆھتاكى بە ئائۇمىدانە پاستەۋخۇ خەندەي سەر پوخسارى
گۇڧا، فوساجى تۈۋشى زەھايىمەر بوو بوو، كە تەۋاۋى
يادەۋەرى لە دەست دا بوو. بەجۇرىك يادەۋەرىيە كۆنەكانى لە
دەست دەدا و ئەۋانەي ئىستاشى بېر دەچۈەۋە، بە ئەستەمىش
ئەۋانەي ئىستاي بېردەھاتەۋە كە پرويدەدا. تەنانتە ۋاي

لیہاتبوو کہ سایه تی خوشی نہ دہناسیہ وہ۔

لہو ساتھ دا، فوساجی بیرى کہوتہ وہ کہ ہاوسہ رى ہہیہ،
بہ لام نہیدہ زانی ہاوسہ رہ کہى کڑھتاکیہ کہ بہ رائبہ رى
وہ ستاوہ۔

”پیّم وابتّ نا۔“

یہک دوو ہنگاو کڑھتاکی چووہ دواوہ۔

کڑھتاکی لہ سہر کورسى بہ ردہم میزی ژمیریارہ کہ دانیشٹ،
کہ بہ تہواوى لہ فوساجیہ وہ دووربوو۔ دواى ٹہوہى دانیشٹ
دہسپہ کہ لہ دہستى کہوتہ خوارہ وہ، بہ لام وا پرفتارى کرد کہ
ہى ٹہو نہ بیت۔ بہ لام فوساجى تیبینى کرد و بوى ہلگرتہ وہ،
دواتر چووہ لای میزی ژمیریارہ کہ، ٹہو جیہى کہ کڑھتاکی
لیى دانیشتبوو۔

”دہ بیت بمبوریت لہم پوژانہ دا من شتى زیاتر لہ یاد دہ کہم۔“

کڑھتاکی بہ بین ٹہوہى تہ ماشاشى بکات؛ ”باشہ۔“

پاشان دہسپہ کہى لہ دہست وەرگرتہ وہ۔

دواتر سہرى داخست و گہ پایہ وہ سہرمیزہ کہى، بہ ردہ وام
بوو لہ ہلدانہ وہى پہرہ کان، پاشان قومیکى لہ قاوہ کہ دا و
گوتى؛ ”بہ نہ فرہت بیت سارد بوہ تہ وہ۔“ لہ کاتیکدا پیش کہ میک
دہبوو قاوہ کہیان بۆ ہینابوو۔

کازوو گوتى؛ ”بۆت تازہ بکہ مہ وہ؟“

فوساجى ہستایہ وہ لہ جیہہ کہى و گوتى؛ ”من دہ بیت

برؤم۔“

پاشان کهلوپهلهکانی کۆکردهوه، لهو کاته دا کۆهتاکي به
ناومیدانه ته ماشای دهکرد.

فوساجی به رهو لای کاشیره که هاتوو گوئی: "چهندي کرد؟"

"سێ سهد و ههشتا یه."

"فهرموو ئهوه ههزار یه نه"

ههزار یه نی له سهر میزه که دانا.

"ههزار یه نم وهرگرت."

پاشان کردییه ناو ئامیره که.

فوساجی به لاچاو ته ماشای کۆهتاکي دهکرد به بی ئهوهی

هیچ قسه یه ک بکات و له هه مان کاتدا چاوه پێی وهرگرتنی پاره
ماوه که بوو.

"شهش سهد و بیست یه باقی."

فوساجی به پهله پاره که ی خسته وه ناو جزدانه که ی و

گوئی: "سو پاس بۆ قاوه که"

پاشان له قاوه خانه که چووه دهره وه.

تهق-تهق

"سو پاس بۆتۆش دووباره سهردانمان بکه..."

دوای ئه وهی فوساجی چووه دهره وه له قاوه خانه که، دهنگی

هیچ شتیکی تر نه ده بیسترا، ته نانه ت میوزیکیش کاری نه ده کرد،

هه موو ئه وه دهنگی ده بیسترا دهنگی چرکه ی کاتژمیره کان و

هه لدانه وهی په ره ی خاتوونه کراس سپیه که بوو. ههر لهو

کاتهدا کازوو بیده‌نگیه‌که‌ی شکاند و گوتی؛ 'کۆهتاکی ...' پیش
 ئه‌وه‌ی قسه‌که‌ی ته‌واو بکات کۆهتاکی وه‌لامی دایه‌وه؛ 'کیشه
 نییه، من له‌پرووی ده‌روونییه‌وه خۆم ئاماده‌کردبوو بۆ ئه‌مپرو'.
 کی و کازوو پینکه‌وه له هه‌مان کاتدا؛ 'خه‌م مه‌خۆ'.

دووباره سه‌ری داخسته‌وه، کۆهتاکی به ته‌واوی بیهیوا
 بووبوو له باب‌ه‌ته‌که، چونکه ده‌یزانی به‌ره‌به‌ره فوساجی کۆهتاکی
 له‌بیرنامینیت و له‌وه‌ش زیاتر کۆهتاکی وه‌کو په‌رستاریک
 گرنگی پێده‌دا، ته‌نها کی و کازوو و ناگاری و هیرای ده‌رباره‌ی
 نه‌خۆشیه‌که‌ی فوساجیه‌وه ده‌یانزانی.

جۆری زه‌هایمه‌ره‌که‌ی فوساجی به‌وجۆره‌بوو که به‌ره‌به‌ره
 هه‌موو شته‌کانی له‌بیرده‌چوه‌وه و له‌پر‌دا تووشی ئه‌و بارودۆخه
 بووبوو، ئه‌مه‌ش وای کرد بوو که کۆهتاکی بکه‌وێته شوکه‌وه،
 له‌و کاتهدا کۆهتاکی له‌ دلته‌نگیدا به‌ره‌و چیشته‌خانه‌که پۆیشت.
 کی له‌ چیشته‌خانه‌که هاته ده‌ره‌وه بوتلیکی شوشه‌ی
 به‌ده‌سته‌وه بوو. گوتی؛ 'دیاری یه‌کیک له‌ میوانه‌کانه'. پاشان
 له‌سه‌ر میزه‌که داینا؛ 'که‌س ده‌یه‌وێت بخواته‌وه؟'

ئه‌و خواردنه‌وه‌یه‌ی به‌ده‌ستی کیه‌وه بوو ناوی هه‌وت
 دلخۆشیه‌که بوو، کی چاوه‌کانی سووربووبوونه‌وه له‌ گریاندا،
 که‌شوه‌وای نێوان هه‌رسێ ئافره‌ته‌که دلته‌نگی و خه‌مناک بوو
 به‌هۆی بارودۆخی کۆهتاکییه‌وه.

کۆهتاکی دوودل بوو له‌وه‌ی بخواته‌وه یاخود نا، له‌کۆتایدا
 گوتی؛ 'باشه، ته‌نها په‌رداخیک...'

هیرای ههمیشه کۆهتاکی به خاتوونه بههیاکه ناوزهند دهکرد، چونکه چهند خولهکیک بهرلهوه دلتهنگی دایگرتبوو، بهلام ئیستا بارودۆخی ئاسایی بوتهوه و داوای خواردنهوه دهکات. کازوو گوتی؛ "من ته ماشا دهکم بزائم شتیکیان ههیه لهگهلی بخۆین."

"بۆچی خواردنهوهکه گهرم نهکهینهوه؟"

"نا، بهمجۆره باشه."

"باشه، کهواته ههروا دهیخۆینهوه."

کی سهری بوتلهکهی کردهوه، پاشان پهرداخهکانی پرکرد.

کۆهتاکی داوی وهرگرنتی خواردنهوهکه؛ "سوپاس."

کازو کهمیگ خه یارشۆری لهسهه میزهکه دانا؛ "فهرموو"

ههه ئهههم پهیداکرد."

پاشان کردییه ناو قاپهکهی بهردهمیانهوه.

کی؛ "ئۆو زۆر بهتامه، بهلام من ناتوانم زۆر بخۆمهوه."

پاشان لهناو بهفرگرهکه شهربهتی پرتهقالی دهههینا و

کردییه ناو پهرداخهکهوه.

هیچ کام له خانمهکان ههمان بیرکردنهوهیان نهبوو بۆ

خواردنهوهکه. خواردنهوهکه لهبهه ئهوهی ناوی ههوت

دلخۆشییهکه بوو دهگوترا ههوت جۆری دلخۆشی جیاوازت

پێدهبهخشیت، که دهتهخواردنهوه ههستت به دهنگۆلهی وردی

زهر دهکرد لهسهه زمانت، پاشان بۆنیکی میوهی تازهی دهدا،

که خواردنهوهکه لهگهدهت دهچوهه خوارهوه ههستی ئارامی

به تهواوی لهشتدا بلاو دهبوهیهوه.

دوای ئه وهی کۆهتاکی بۆنی خواردنه وه که هات به لووتیدا،
یاده وه ریی خۆی بیرکته وه پیش پانزه سال که چۆن بۆ
یه که مین جار سهردانی قاوه خانه که ی کردوه.

ئو پۆژه ی که بۆ یه که مین جار سهردانی قاوه خانه که ی
کردبوو ئو پۆژه بوو که حکومه تی ژاپۆنی به هۆی
به رزبونه وه ی پله کانی گهرماوه پاگرتنی دهوامی پاگه یانده بوو،
به وه هۆیه شه وه فوساجی و کۆهتاکی چووبوون سهردانی
بازار بکه ن، دواتر له بهر گهرماکه به یاریان دابوو سهردانی
قاوه خانه یه که بکه ن و که میک پشوو بده ن. به لام کیشه که ئه وه
بوو به و ئیواره یه ته وای قاوه خانه و پرستورانه خیزانییه کان
جیگای به تالیان نه مابوو.

له شانسی ئه وانه له خواره وه ی شه قامه که ته نها
قاوه خانه یه که که کرایته وه ئه م قاوه خانه یه بوو که ناوه که ی
هه مان ناوی ئو گۆرانییه ی هه بوو که کۆهتاکی زۆر ئاره زوی
لیتوو؛ (به رز و نزم).

گۆرانییه که باسی ئه وه ی ده کرد که سیک له پیتاو
خۆشه ویستیه که یدا به سه ر ده ریا یه کی گپکانیدا ده پوات. دوای
ئه وه ی له ده رگای قاوه خانه که چوونه ژووره وه تیبینی ئه وه یان
کرد سی میز به تاله و ته نها خاتوونیکێ کراس سپی دانیشتوه
له یه کیکیاندا، زۆر خۆشحال بوون، چونکه له کۆتایدا جینه کیان
ده سته که وت تاکو دابنیشن.

له میزی نزیك دەرگاكه دانیشتن، دواى ئهوهی دووباره گارسۆنهكه هات داواکارییهکانیان وهربگریت كه چهند خولهکیك لهوهوبهر هاتیوو ئاوی ساردی بۆ هینابوون، راستهخۆ فوساجی داواى قاوهی ساردی کرد و کوهتاکیش كه له بهران بهریدا دانیشتبوو هه مان شتی داواکردهوه. فوساجی ههستی به ئارامی نه ده کرد لهو جیه دا، هه ربۆیه ههستا و چووه کورسی بهردهم میزی ژمیریارهكه دانیشت، بهلام ئهم پهفتارهی بههیچ شیوهیهك کوهتاکی دلتهنگ نه کرد. ئهوهی لهو کاته دا کوهتاکی بیرى لیده کردهوه ئهوهبوو چهنده مایهی دلخۆشییه قاوهخانهیهکی دۆزیوهتهوه نزیك ئهوه نهخۆشخانهیهیه كه کاری لیدهکات.

کوهتاکی به وردی سهرنجی دیواری قاوهخانهکهی دها كه له داریکی قاوه دروست کرابوو، پاشان بنمیچهكه چۆن دهرهوشایهوه، ئهوهی سهیریوو هیچ پهنجهریهکی تیدا نهبوو، قاوهخانهكه تهنا سنی کاتژمیری کۆن بهدیوارهکهوه ههلواسرابوو، هه رچهندی کوهتاکی زۆری دهربارهی شته ئهنتیکهکان نه ده زانی، بهلام درکی بهوه کرد كه ئهوه کاتژمیرانهش بهکێکن لهو شتانه.

لهگهله ئهوهی هیچ پهنجهریهك له قاوهخانهکه دا نهبوو، هیچ هۆکاریکی فینتکه رهوهش بوونی نهبوو، بهلام کوهتاکی ههستی بهوه ده کرد كه قاوهخانهكه چهنده فینتکه، تهنا تهت پرسیاری له ناگاری و کی کرد دهربارهی، گوتیان هه له میژه وهها بووه.

ٲوهی سهیربوو قاوهخانه که تنها ٲانکهیه کی ٲنډابوو که
به بنمیچه که وه هه لواسرابوو، به لام به شی ٲنویست فینکی
به خشیبوو به ته وای قاوهخانه که، کوهتاکی له دوی ٲوژوه وه
به رده وام سهردنی ده کرد هر کاتیک ٲشووی هه بوایه، یاخود
له نه خوشخانه بگه ٲایه ته وه هه رچهنده چهنډین جار ٲرسیاری
دهرباره ی فینکی قاوهخانه کی له ناگاری و کی کردبوو، به لام
ٲنډان دهگوت که له میژ به مجوره یه.

کازوو ٲهرداخه کی به رز کرده وه؛ 'به خوشیتان'. به لام
دواتر ههستی به شهرمه زاری کرد و گوتی؛ 'ٲیم وایت ٲاهنگ
گٲان نییه وایه؟'

کی قوی کوهتاکی ٲاکیشا و گوتی؛ 'وهر هینده خوت
خه مبار مه که تکایه.'

کازوو؛ 'داوی لٲبورډنم هه یه.'

کوهتاکی؛ 'نه خیر، کیشیه ک نییه.'

کوهتاکی ٲهرداخیکی وهرگرت و ٲویش خواردییه وه،
ٲاشان گوتی؛ 'ماوهی سالیک ده بیت که به ناوی خومه وه بانگی
نه کردووم و نامناسیته وه... ٲو به ته وای ٲو یاده وه رییه ی له
دهست داوه که دهرباره ی منه... من به ته وای خوم بق ٲم
ٲابه ته ٲاماده کردبوو.'

دوباره چاوهکانی کی سوور هه لگه ٲا.

کوهتاکی؛ 'به لام کیشیه نییه...' هه ناسه یه کی قوی هه لمزی
و به رده وام بوو؛ 'هاوٲنډان هه رچونیک بیت من ٲه رستارم، به

واتایه کی تر ئەگەر وهکو هاوسهریک ئه و منی بیر نه که ویتتهوه
دهتوانم وهک په رسیاریک له ژیانیدا بمیتمهوه و چاودیری
بکه م.

کۆهتاکی هیزی دایه بهر خۆی و ههستایهوه؛ 'سهیربکه ن
هاورپیان، من په رستارم، ته نانه ت ئەگەر به ته واوی له یاده وهری
ئهو دا بسپیمهوه ئه و هینشتا من وهکو په رستاریک خزمه تی
دهکه م.

کۆهتاکی هه ولی ده دا ته واوی بره وابه خۆبوونی له دهنگیدا
پیشان بدات به رانبهر کی و کازوو، هه رچه نده راستی
باهه ته کهش وه ها بو ئه و وهکو په رستاریک لای هاوسه ره که ی
مابه وه، وهکو خۆی ده یگوت من دهتوانم لای بمیتمهوه وهکو
په رستاریک.

کازوو به بی هه ستانه یاری به په رداخه که ی ده کرد و خه یالی
پویشتبوو، کیش له وکاته دا دلۆپه فرمیسیکیک له چاوی که و ته
خواره وه.
شلپ.

بێدهنگی ته واوی قاوه خانه که ی ده گرتبوو، به لام له پردا تا که
دهنگ که بیسترا دهنگی داخستنی په رتو وکه که ی خاتوونه جل
سپییه که بوو.

کۆهتاکی له و کاته دا ئاوپی دایه وه، ئه وه یه که مین جار بوو
تیبینی ئه وه بکات خاتوونه که پۆمانه که ی داده خات و پاشان
دهسته سپره که ی له جانتا سپییه که ی ده رهینا و هه ستایه

سەرپىن تاكو به رهو دهستشۆره كه پۆيشت.

ههركام له كازوو و كى سهرنجى ئهوهيان نه دا كه خاتوونه كه
له جىيه كهى ههستاوه، كى چاوى له سه ر كۆهتاكى لانه دهبرد،
كازووش قومىكى ترى له خواردنه وه كهى خوارد وه.

كۆهتاكى گوتى؛ "به پاستى پىم سهيره بۆچى فوساجى
دهيه وىت بگه پىته وه پابردوو؟" تهواوى سهرنجى كۆهتاكى
له و كاته دا ته نها له سه ر كورسى خاتوونه كراس سىپيه كه بوو،
هيندهى ده زانى ده بارهى كورسىيه كه كه ده تگه پىنيت وه
پابردوو.

فوساجى پيش ئه وهى تووشى نه خوشى زه هايمه ر
بىت باوه رى به وه نه بوو كه كورسىيه كى له و جۆره هيه
ده تگه پىنيت وه پابردوو، له وهش زياتر ئه و ژنه تارمايه يا خود
شتىكى له و بابته.

دواى ئه وهى فوساجى به ره به ره ياده وه رى له دهسته دا
هه موو پۆژ ده هات بۆ قاوه خانه كه به ئومىدى ئه وهى خاتوونه
كراس سىپيه كه له جىيه كهى هه ستىت و دابنىشيت، له و كاته وه
كۆهتاكى توشى سه رسوپمان بووه ده بارهى رووداوه كه؛
بۆچى دهيه وىت بگه پىته وه پابردوو؟

ته نانه ت زۆربهى كات كۆهتاكى پرسىارى ئه وهى له
فوساجى كردوو، به لام هه موو وه لامه كهى ئه وه بووه كه
"نه نىيه".

كازوو؛ "له بهر ئه وهيه دهيه وىت نامه يه كت پىندا ت."

“بیدات به من؟”

“هممم.”

“نامه؟”

“فوساجی کوتی که نهوه شتیکه که نهیتوانیوه نهجامی

بدات.”

کوهتاکی کهمیگ بیری کردهوه و کوتی؛ پیم وابیت که...”

کوهتاکی بۆ ساتیک ههستی به حهوانهوه کرد، چونکه له

کوتایدا ههوالیکی باشی بیست.

بهلام وهکو کاردانهوه هیچ کاردانهوهیهکی ئهوتوی نهبوو،

چونکه پیتی وانهبوو فوساجی بابهتیکی گرنگی له نامهکهدا

نوسیپیته بۆی، لهبهرئهوهی فوساجی باش نهبوو له نوسین و

خویندنهوهدا.

چونکه فوساجی له شاریکی بچووکدا گهوره بوو بوو،

خیزانهکهی پشتیان به راوکردنی دهریایی دهبهست، ههر لهبهر

ئهوهش بوو دهبوو ههموو ئهندامهکانی خیزانهکه کاربکهن،

فوساجی لهبهر پهستانی کارکردن بهباشی نهیدهتوانی وانهکانی

بخوینیت، ئهمهش وای کردبوو بهباشی پیتهکان نهناسیتهوه.

کوهتاکی و فوساجی له ریگهی ناسیاویکهوه یهکتریان

ناسیبوو، کوهتاکی ئهوکاته له کولیژی پهڕستاری دهیخوینت،

ئهوکات که یهکیان ناسی تهمهنی فوساجی تهنها بیست و شهش

سال بوو، تهمهنی کوهتاکیش بیست و یهک سالان بوو، ئهوان

بە نامە قىسەيان دەکرد، چونكى سەردەمى خۇشەويستى ئەوان
پىش پەيدا بولۇنى تەلەفۇن بوو. كۆھتاكى ھەمىشە لە نامەكانىدا
بە دوورو درىژى باسى شىنوازى بەسەر بردنى پۇژەكەى و
ھەزى لە چىيە پقى لە چىيە و ئەمپۇى كۆلۈژى چۆن بەسەر
بردوۋە و خەنەكانى داھاتوۋى چىن و دەيەوئىت بەچى بگات،
تەواۋى ئەمانەى لەناو نامەكاندا بۇ فوساجى دەنوسى، بەمەش
ھەر نامەيەكى نىزىكى دە لاپەرە دەبوو، بەلام ھەموو ئەوۋى
فوساجى لە وەلامدا بۇى دەنوسى لە دىپىك زياتر تىپەپى
نەدەکرد كە بەم جۆرە بوو؛

”سوپاس بۇ ئەو نامە جوانەى كە نوسىووتە، زۆر خۇشحال
بووم.“

سەرەتا كۆھتاكى بابەتەكەى بە ئاسايى ۋەرگرتبوو، چونكى
پىنى ۋابوو بەھۋى سەرقالىيەۋە لە كارەكەى نامەكان ۋەھا
كورتن، بەلام دواترەستى بە بىزارى دەکرد، ئەو ھەموو
ھەستە دەربېرئىت و ھەموو ۋەلامەكە ئەۋەندە بىت، ھەر بۇيە
پىنى گوت كە ئايا دەيەوئىت جىيابىنەۋە ياخود نا، جيا لەۋەش
زۆر زۆر بەدرەنگى ۋەلامى دەدايەۋە، فوساجى جار ھەبوو
دوۋ مانگى پىدەچوو تاكو ۋەلامىكى دەدايەۋە.

بەلام شىتىكى پىشپىنى نەكراۋ پوۋيدا لە كۇتا جارداد،
فوساجى نوسىبوۋى؛ ”ھاۋسەرگىرىم لەگەل دەكەيت؟“

ئەمە كارىگەرترىن كورتنە دىپ بوو كە كۆھتاكى خۇى
بۇ ئامادە نەكرد بوو، سەرەتا شۆك بوو، بەلام دواتر بە

پەرۆشییهوه وهلامی دایهوه؛ 'بهلی، پازیم'.

دوا بهدوای ئه و پروداوه کۆهتاکی بهوهی زانی که
فوساجی ئه و هه موو ماوهیه له بهر ئه وه نامهکانی درهنگ
دهکهوت و وهلامهکانی به و جۆره بوون چونکه نازانیت به
باشی بخوینیتهوه و بنوسیت، جیا له وهش ئه و کاتانهی که
کۆهتاکی ئه و هه موو نامهیهی بۆ دهنوسی ده بوو فوساجی
بیپاته لای چهند کهسیکی جیاواز تاکو بۆی بخویننهوه، پاشان
وهلامی ده دایهوه و به ئه ستهم دهیتوانی وشهکان ببهستیت
بهیهکهوه.

کازوو به دهستهکانی ههولیدا پروونکردنهوهی بۆ بدات؛
"زهرفیکی قاوهیی پێبوو بهم جۆره."

کۆهتاکی؛ "زهرفی قاوهیی؟"

بهکارهینانی زهرفی قاوهیی لای ئه وان مانای نامهیهکی
خۆشهویستی یاخود نامهیهکی گرنگ بوو.

کی؛ "پهنگه نامهیهکی خۆشهویستی بیت."

کۆهتاکی؛ "نا بابهتهکه به و جۆره نییه."

کازوو؛ "ئه ی ئه گهر نامه ی خۆشهویستی بوو کاردانهوهت

چی ده بیت؟"

هه رچهنده ئه وه خوی کازوو نه بوو که پرسیار دهرباره ی
شته تاییه تییهکانی ئه وانی تره وه بکات، به لام له بهر ئه وهی
بابه ته که دهرباره ی خۆشهویستی و پزگارکردنی ژیا نی که سیک
بوو بۆیه پرسیا ری کرد.

كۆھتاكى: 'يىگومان بە پەرۋش دەبووم بۇ خويندەۋەى'.
ئەو قىسەيەى درق نەبوو، چونكە يىگومان ئەگەر نامەيەكى
لەو جۈرەى بۇ بەھاتايە دلخۇش دەبوو بەخويندەۋەى.
كى: 'ئەى بۇ ناگە پىتتەۋە بۇ رابردوو؟'
كۆھتاكى: 'چى؟'
كازوو چاۋى بىزكردەۋە: 'خوشكى تۆ بە پاستتە؟'
كى بە شىۋازى جەختكردنەۋە گوتى: 'ئەو دەپىت نامەكە
بىخوينتەۋە.'

كۆھتاكى: 'خۇشەۋىستم خۆت بگرە وا ھاتم'.
ھەرچەندى كات درەنگ بوو بوو بۇ پەشىمانكردنەۋەى.
كى: 'ئەگەر فوساجى نامەى خۇشەۋىستى بۇ نوسىبىت
كەۋاتە دەپىت بىخوينتەۋە.'
ھەرچەندە كى دلنیا نەبوو لە قىسەكەى، بەلام لەبەر ئەۋەى
بابەتەكەى لای كۆھتاكى وروژاندبوو بۇيە ئامادە بوو بۇ
جەختكردنەۋە.

كازوو ھەستى بە ناشارامى دەكرد لەو گفتوگۈيەدا،
كۆھتاكى تەۋاۋى پىروپاگەندە و ياساكانى بىستبوو دەر بارەى
كورسىيەكە، ھەر بۇيە چاۋى لەسەر كورسىيەكە بوو، بەلام
ئەگەر تەنانت ھەموو ئەو شتانەى لە رابردوۋى بزانىايە ھىشتا
فوساجى لە نەخۇشىيەكەى چاك نەدەبوۋە. بەلام ئەگەر ھەر
بەپاستى ۋەكو كازوو گوتى فوساجى بىۋىت ئەو نامەيە بدات
بە كۆھتاكى و بىخوينتەۋە كەۋاتە بۇ نەگە پىتتەۋە رابردوو،

كۆھتاكى بەم جۆرە بېرى دەكردەۋە، لە لايەكى ترېشەۋە ئەگەر
بگەرېتەۋە چىتر لە بارودۇخى چاۋەپوانى نابىت تاكو فوساجى
نامەكەي پېتدات. كۆھتاكى گوتى؛ ئەگەر ھەر بەپاستى نامەي
خۆشەۋىستى بۆم نوسىيىت؟

ۋشەي خۆشەۋىستى ھىزىكى زىاتىرى بە كۆھتاكى
بەخشىيوو، كى سەرى پارىبوونى لەقاند، لەو كاتەدا كازوو
چىتر ئارامى نەما، پەرداخەكەي دانا لەسەر مېزەكە و چوۋە
چىشتخانەكە.

كۆھتاكى لەبەردەم ئەو كورسىيە ۋەستابوو كە دەيگواستەۋە
بۇ پابردوو، دلى بەخىرايى لىتدەدا، مستى توند كردبوو،
كورسىيەكەي پاكىشا و ۋىستى دابنىشيت، جۆرى كورسىيەكان
كۆن بوون، لەدار دروست كرابوون، جىي پالدانەۋەكەي نەخشى
تېدا دروست كرابوو، قاچەكانىشى لەخوارەۋە چەمابوونەۋە،
پاشان جىي دانىشتنەكەي بە قوماشى سەوز پوۋپۇشكرابوو،
كە تەماشاي دىمەنى قاۋەخانەكەت دەكرد ھەستت دەكرد
لە سەردەمى نويدا دروست كراۋە و بە بابەتى ئەنتىكە
پازىنراۋەتەۋە.

پاشان تەماشاي لاي چىشتخانەكەي كرد، ئاخۇ دەبىت
چەندە بەباشى شوپنەكە گرنكى پېتدريت و خاۋىن بكريتەۋە.
كە ئەو كارەش تەنھا كازوو و كى لە ئەستويان گرتوۋە، كازوو
بەرەو لاي ھات، سىنىيەكى پېتوو كە كىرىيەكى پەساسى و
كوپىكى سېي قاۋەيى لەسەربوو.

تا کازوو زیاتر نزیک دهبوهوه لیدانهکانی دلی کوهتاکی
زیاتر دهبوو.

کازوو وهک پرسپاری ههمیشهیی کوتی؛ یاساکان دهزانیت
وايه؟

کوهتاکی پرسپارهکانی لهمیشکی خویدا تاوتوی کرد، یاسای
یهکه مئوه بوو تهنها دهتوانیت ئهوکه سانه ببینیتهوه که پیتشر
سهردانی ئه قاهوهخانهیهیان کردبیت.
کوهتاکی؛ ئه مهیان کیشه نییه، چونکه پیتشر لهگهل فوساجی
سهردانی قاهوهخانهکه مان کردووه.

دووه م یاسا ئه وهبوو ئیستا به هیج جۆریک ناگوریت،
هرچهنده بگه پیتتهوه و رابردوو به دلی خۆت بگوریت.
کوهتاکی ئه م یاسایهشی بهلاوه ئاسایی بوو. چونکه تهنانهت
ئهگه ر بگه پیتتهوه رابردوو چارهسهری زه هایمه ر دۆزراپیتتهوه
و فوساجی بیخوات هیشتا ئه و راستیهی ئیستا ناگوریت که
فوساجی تووشی زه هایمه ربوووه.

سیتیهم یاسا ئه وهبوو که ده بیت چاهه پروان بیت تاکو خاتوونه
کراس سپیه که ده چیت بق دهستشۆره که، ئه م یاسایهش
جیهه جیوو بوو خودکارانه، چونکه له و سانه دا ژنه که چوو بوو.
هرچهنده ئه وهشی بیستوو ئهگه ر تق هه ولبدیهت به زۆر
ژنه که له سهر کورسییه که هستیتیت ئه و جادووت لیده کات.

یاسای چواره م ده یگوت به گه پانه وهت بق رابردوو نابیت
له سهر ئه و کورسییه هه ستیتتهوه، تهنها ده بیت له ویدا دابنیشیت

تا كۆتايى كارەكە، لەبەر ئەۋەي لەناۋ قاۋەخانەكەدا ھېچ تەلەفۇنىكى تېدا نەبوو، بۆيە بە ئىستەم ھىلەكانى پەيۋەندى كردن وەردەگيران و دەتتوانى پەيۋەندى بكەيت.

كۆھتاكى لە رابردودا ئەۋەي بېستبوو كە قاۋەخانەكە بەۋە ناوبانگى دەركدوۋە خەلك دەگەپتەۋە رابردو، بەلام ھېچ سەرسام نەبوو لەۋەي؛ خەلك لەو كارە دەكشىتەۋە بەۋەي ياسا بېماناكانەۋە.

كۆھتاكى بېرى كەۋتەۋە كە لەو كاتەۋە خەيالى پۇشتوۋە كازوو چاۋەپىيى ۋەلامەكەيەتى؛ 'دەبېت قاۋەكە بخۆمەۋە بەرلەۋەي سارد بېيتەۋە؟'

'بەلى.'

'ھېچ شتىكى تر ھەيە؟'

بەلام شتىكى تر ھەبوو كە دەيويست بېزانىت دەربارەي ياساكان؛ چۆن راستەۋخۇ دەگەپتەۋە ھەمان بەروار و كاترۇمىز؟

كازوو؛ 'دەبېت وىناي ئەو پۇژە بكەيت كە دەتەۋىت بۆي بگەپتەۋە.'

'ۋىناكدن؟'

'پۇژىك پېش ئەۋەي فوساجى تۇ لەبىر بكات، ئەو پۇژەي كە دەيويست نامەكەت پىن بدات... ئەو پۇژەي كە نامەكەي پىنبوو لە قاۋەخانەكە.'

ئەو پۇژەى ھېشتا كۆھتاكى بېرىبوو. بېرھاتنەۋەى ئەو پۇژە زۇرقورس بوو، بەلام دەيزانى بە نزيكەى سى سال بەر لە ئىستا دەبوو، ئەو كاتەبوو پېش ئەۋەى فوساجى ھېچ نېشانەيەكى نەخۇشېيەكەى تېدا بەدىبكرېت.

ئەو پۇژەى كە بەلايەۋە قورس بوو نامەكە بدات بە كۆھتاكى. كەمېك قورس بوو بۇ كۆھتاكى بېرلەو پۇژە بكاۋە، بەرلەۋەى فوساجى نامەكەى بۇ نوسىيېت بۆيە بېرى لەۋە دەكردەۋە كە فوساجى دەيەۋېت نامەكەى پېتېدات.

ھەر بۆيە بېرى لەو پۇژە كىردەۋە كە فوساجى سەردانى قاۋەخانەكەى كىردوۋە و نامەكەى پېيە، بە جوانى كىردوۋيەتېيە ناو جانتاكەيەۋە و خۇى بۇ ئەۋە ئامادەكىردوۋە تاكو بېدات بە كۆھتاكى.

بە تەۋاۋى نەيدەزانى لە چ پۇژىنكا نامەكەى دەداتى، بەلام ۋەھاي بېركىردەۋە ئەو پۇژەى جانتاكەى پېتېت بېگومان پىلانى بۇ ئەۋە دانائە تاكو بېداتى.

كازوو پىرسى؛ 'تۇ ئامادەيت؟'

'خولەكىك بوەستە.'

دۋاي ئەۋەى ھەناسەيەكى قولى ھەلمزى، كازوو قسەكەى تەۋاۋ كىرد؛ 'ئەو پۇژەى كە نامەكەى پېيە... ئەو پۇژەى دەيەۋېت پېت بدات.'

تەۋاۋ بەسە پاراپى، تەنھا سەرنج بدە. (كۆھتاكى لە دلى خۇيدا).

ئه‌مجاره‌ پاسته‌وخۆ ته‌ماشای چاوه‌کانی کازووی کرد و
گوته‌ی؛ "من ئاماده‌م."

کازوو به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی سارده‌وه‌ کوپه‌ به‌تاله‌که‌ی
له‌به‌رده‌م کۆهتاکی دانا و پاشان کتربیه‌ گهرمه‌ زیویه‌که‌ی
به‌ده‌سته‌وه‌ گرتبوو، پیش ئه‌وه‌ی قاوه‌که‌ ئاماده‌ بکات گوته‌ی؛
"له‌بیرت بیت..." کۆهتاکی په‌نگی سه‌پی هه‌لگه‌را؛ "قاوه‌که‌ بخۆره‌وه‌
به‌رله‌وه‌ی ساردبیتیته‌وه‌."

ورده‌ ورده‌ هه‌لمی گهرمی قاوه‌که‌ به‌رز ده‌بوه‌وه‌، دواتر
کازوو سه‌رقالی ئاماده‌کردن و پالاوترنی قاوه‌که‌ بوو، کۆهتاکی
سه‌رنجی کتربیه‌که‌ی ده‌دا، زۆر جیاوازتربوو له‌وانه‌ی پیشتر
ئهو بینیبووی، که‌میک له‌وانه‌ بچوکت‌ر بوو که‌ بۆ میوانه‌کان
داده‌نرا، ته‌نانه‌ت په‌نگی قاوه‌که‌ له‌وه‌ توختر بوو که‌ پیشکه‌شی
میوانه‌کانی ده‌کرد.

به‌ره‌به‌ره‌ شته‌کان له‌به‌رچاو کۆهتاکی گۆپا و لیلبوو،
هه‌ستی بوه‌ ده‌کرد کاریگه‌ری خواردنه‌وه‌که‌ی پیشتره‌ له‌سه‌ری
و سه‌رخۆش بووه‌. به‌لام پاستیه‌که‌ی ئه‌وه‌بوو په‌یوه‌ندی به‌
گه‌شته‌که‌یه‌وه‌ هه‌بوو.

کۆهتاکی چاوی داخست، به‌لام له‌ ترسانه‌بوو، به‌لکو له‌به‌ر
ئهو بوو سه‌رنجی قولتر بکاته‌وه‌ ده‌رباره‌ی پۆژی گه‌شته‌که‌ی.
ئهو پۆژه‌ی کۆهتاکی هه‌ستی به‌ گۆپانکاری ده‌کرد له‌
فوساجی دا، ئهو پۆژه‌ بوو که‌ کۆهتاکی خوانی ئیواره‌ی
ئاماده‌کردبوو، له‌ هه‌مان کاتدا فوساجی نه‌هاتبوو هه‌ماله‌وه‌

له بهرئوهی سهرقالی ئاماده کردنی باخچهیهک بوو، فوساجی کاتی تهواوی خۆی وهرده گرت له پازاندنهوهی باخچهکاندا، ئه و وشهیهی زۆر دووبارهی دهکردوه؛ 'وشه‌ی هاوسهنگی بوو' ئاماژه‌ی بهوه ده‌دا ده‌یگوت له‌گه‌ل ماله‌کاندا نابیت باخچه‌کان زۆر سه‌وز و پر گول بن، ناشییت چۆل و بئ په‌ونه‌ق بیت، به‌لکو ده‌بیت هه‌میشه‌ هاوسهنگی بپاریزری‌ت.

دوای ئه‌وه‌ی شه‌ویکی دوورو درێژی هه‌بوو، فوساجی بپیار وها بوو که کۆهتاکی خواردنی بۆ ئاماده‌ بکات و پێکه‌وه‌ خوانی ئێوار بخۆن.

بوو به‌ شه‌و، به‌لام فوساجی هیشتا نه‌گه‌پابوه‌وه‌ ماله‌وه‌، کۆهتاکی بیرى لای مابوه‌وه‌، به‌لام دواتر درکی به‌وه‌ کرد که ده‌کریت بۆ قاوه‌خواردنه‌وه‌یه‌ک له‌ ده‌ره‌وه‌ بیت.

له‌ کۆتایدا دوای تێپه‌ربوونی دوو کاتژمێر له‌ کاتی ئاسایی گه‌پانه‌وه‌ی، فوساجی گه‌پایه‌وه‌ ماله‌وه‌، به‌لام جیاواز له‌ شه‌وه‌کانی تر هه‌چ له‌ ده‌رگای نه‌دا، هه‌موو شه‌ویک که ده‌گه‌پێته‌وه‌ سێ جار له‌ زه‌نگه‌که‌ ده‌دات تا‌کو کۆهتاکی بۆی بکاته‌وه‌، به‌لام ئه‌مشه‌و به‌و جۆره‌ نه‌بوو، کۆهتاکی خۆی هه‌ستی به‌وه‌ کرد که‌ سێک دێته‌ ژووره‌وه‌ دوای ئه‌وه‌ی بینی گوتی؛ 'ئه‌وه‌ منم'.

دوای گوێبێستی ده‌نگه‌که‌، ده‌رگا‌که‌ی کرده‌وه‌، هه‌رچه‌نده‌ پێی وابوو که‌ شتیکی لێهاتوو، به‌لام فوساجی هه‌چی لێهه‌اتبوو، وه‌کو پۆژه‌کانی پێشوو سه‌لامه‌ت گه‌پابوه‌وه‌ ماله‌وه‌، جله

په ساسیه کانی له بهردا بوو، ته واوی که لوپه له کانی پتوو، به
شهرمه وه گوتی؛ ون بووم.

نهمړو دوو سال تپه پر بووه به سهر ئو پروداوه دا.
له شانسی فوساجیدا کوهتاکی په رستار بوو، هر زوو
ههستی به نیشانه کانی دهکرد که درده که وتن. سهرتا به وه
دهستی پیکرد، دواتر وای لیتاتوو له بیري دهکرد که شه که
چییه، یاخود کاترمیر چنده، پاشان شه وان به ناگا دههاته وه
ده یگووت له بیرم کرد نهمړو کاریکی گرنګ نه نجام بدهم. به لام
نوهی کوهتاکی دهیکرد هه ولیده دا بیته نه وه سهرخوی و به
هیمنی مامه لهی له گهل دهکرد.

ته نانهت کوهتاکی پزیشکی تاییه تی بو گرتوو. ناماده بوو
هه موو کاریک بکات تاکو فوساجی چاک بیته وه له و
بارودوخه ی.

به لام هر له سهره تاوه به ره به ره فوساجی شتی زیاتر و
زیاتری له بیر دهکرد، ته نانهت وای لیتات چیت نهیده توانی
بچیت بو سهر کاره که ی، هر بویه زیاتر ناگاداری بیت
کوهتاکی پرژه پشووه کانی له گهل فوساجیدا داده نا تاکو زیاتر
گرنگی پیدات.

تا که شوینیک که دهیزانی هه ندیک له و جتیانه بوو که پیشتر
سهردانی کردوو، سهره پای نه خوشیه که ی ته نها ئو پینانه ی
بیر مابوو.

دوای ماوهیهک بهسەر نهخۆشییهکهیدا، بارودوخهکه وههای لیهایتوو کارهکانی پۆژانهشی بیردهچوهوه، به نمونه شتی دهکپی، بهلام دواتر دهیگوت کئ ئه شتانهی کپیوه، تهنانهت وای لیهایت ناویشانی مالهکهی خۆیانی بیر دهچوهوه، دهبوو پۆلیس بیدۆزیایهتهوه و بیگهپانایهتهوه بۆ مالهوه، ههتا وای لیهایت تهنانهت ناوی کۆهتاکیشی بیرچوهوه، به ناوی دووهمی بانگی دهکرد.

دوای ئهو بیرهاتهوانه کۆهتاکی چاوی کردهوه، پانکهکه دهنگی دههات، قاوهخانهکه وهکو خۆی بوو، کۆهتاکیش له جیی خۆی دانیشتبوو دهستهکانی لهسەر قاچهکانی داناوو، بهلام نهیدهزانی ئاخۆ شهوه یاخود پۆژه، چونکه وهکو پیشتر گروتمان قاوهخانهکه هیچ پهنجهرهیهکی تیدا نییه.

کازوو لهوئ نهبوو، تهنانهت کی شتی لیتهبوو، سهههتا ههولیدا دان بهخۆیدا بگریت، بهلام دواتر چاویگێرا بهناو قاوهخانهکه دا، له لایهکهوه دهنگی تهپهی پیتی بیست که کهسیک بهرهو لای دههات.

‘کهس لیژه نییه.’ به شلهزاوییهوه ئهو وشهیه له دهمی هاته دههوه.

تاکه هۆکار ئهوی گهپاندبووه رابردوو خۆیندهوهی ئهو نامهیه بوو که دهبوو فوساجی بیداتی، ههر له بهر ئهوهش بوو ئهو ریگیایهی بریبوو له داهاوووه هاتبووه رابردوو. ههرچهنده ئهو پووداوه پوویبدایه هیچ لهبابهتهکه نه دهگۆرا،

چونكە فوساجى بە ھېچ جۆرىك ئەۋى بېر نەدەھاتەۋە.

پېشتەر دركى بەبابەتەكە كەردبۇو، سەرەتا پەرسىيەرى كەرد؛
ئاقۇ ئەۋان پېشتەر يەككەر دەناسن ياخۇد نا؟ بەلام تەنەت
ئەگەر ھاۋسەرەكەم منى بېرنەيەتەۋە منىش ۋەكو پەرسىيەرىك
دەتۈنم لەگەلى بىم.

‘دەلىيام ئەۋە نامەيەكى خۇشەۋىستىيە’.

پاشان قومىدا لە كۈپە قاۋەكە.

كەسىك ھاتە ناۋ قاۋەخانەكە، شىۋازى ھاتتە ژوۋرەۋە بەۋ
جۆرە بوۋ كەسەكە دەبوۋ چەند پلىكانەيەك بېرىت پاشان لە
دەرگايەكى دوۋ مەترى گەرە دەھاتە ناۋ قاۋەخانەكە، دواتر
زەنگىك لای دەرگاكاكە لىنى دەدا بۇ چەند چەركەيەك، پاشان بە
دوۋ ھەنگاۋ دەھاتىتە ژوۋرەۋە.

كاتىك زەنگى ھاتتە ژوۋرەۋەكە لىنى دا، سەرەتا كۆھتاكى
ۋاى بېر كەردەۋە پەنگە ناگارى ياخۇد كى بن ھاتتە ژوۋرەۋە،
چونكە ئەگەر كازوۋ بوۋايە بىگومان ۋەكو خەزمەتگوزارى دەھاتە
لاى مېزەكەى، بەلام ئەۋەى سەيربۇو ۋىبۇۋنى كازوۋ بوۋ لەۋ
كاتەدا.

كۆھتاكى كۆمەلە سىنارىۋىيەكى لە مېشكى خۇيدا تاۋتۇچ
كەرد، بەلام پاستى بابەتەكە ھېچ كام لەۋانە نەبوۋ لە كۆتايدا
كەسەكە دەر كەۋت، فوساجى بوۋ.

‘تۆۋ كۆھتاكى’، ئەۋەى پېشىبىنى نەكراۋبوۋ لەۋ كاتەدا بۇ
كۆھتاكى بېنىنى فوساجى بوۋ، پانتۇلىكى بىجى ۋ تېشىرتىكى

پۆلۆی له بەردا بوو، جگه له وهی جانتاکه‌ی له ده‌ست گرتبوو،
که‌واته پێده‌چوو له ده‌ره‌وه که‌شه‌که گه‌رم بیت.
به‌هیچ جۆریک له جینگه‌که‌ی خۆی نه‌جولا، به‌لام فوساجی
هات بۆلای.

کۆهتاکی ده‌ستپێشخه‌ری کرد؛ 'سلاوت لیبیت'.
هه‌ستی به‌ شتیکی سه‌یر ده‌کرد، چونکه له‌وکاته‌وه‌ی به‌کتر
ده‌ناسن ته‌نانه‌ت پێش ئه‌وه‌ی بگه‌نه‌ بابته‌ی هاوسه‌رگیریش
هه‌رگیز به‌و جۆره ته‌ماشای نه‌کردبوو. هه‌رچه‌ند کۆهتاکی
هه‌ولیده‌دا دیمه‌نی سێ سال به‌ر له‌و کاته‌ی بیربیته‌وه ئاخۆ به‌م
جۆره ته‌ماشای کردووه یاخود نا، به‌لام هیچی بیر نه‌هاته‌وه.
پێی وابوو به‌ باشی بیرى له‌و پۆژه نه‌کردوته‌وه، چونکه
هه‌ستی ده‌کرد ئه‌م پۆژه ته‌نها سێ پۆژ پێش ئیستایه نه‌ک
سێ سال به‌رله ئیستا.

فوساجی؛ 'ئۆو سلاو به‌راستی پێم وانه‌بوو لیڤه‌ بتيینم'.
وا پێده‌چوو به‌ ته‌واوی ئه‌و کاته بیت پێش ئه‌وه‌ی له‌بیری
بکات کۆهتاکی کێ بووه، هه‌روه‌کو ئه‌وه‌ی خه‌یالی بۆ کردبوو
کۆهتاکی.

'زۆر چاوه‌پێم کردیت، به‌لام نه‌هاتیه‌ ماله‌وه.'
کۆهتاکی هه‌ستی به‌وه کردبوو شتیکی له‌ ناو میشتکی
فوساجی گه‌لاله‌ بووه و بیزاری ده‌کات، دواتر گوتی؛ 'هه‌ر
به‌راستی ئه‌وه تۆی؟'
'هه‌ی هوو'.

كۆھتاكى؛ 'دەزانىت كىم؟'

'چى؟'

تەنھا دەيوست دۇنيايىتەۋە ئەۋ كاتەي بۆي گەپراۋەتەۋە
بەتەۋاۋى پېش نەخۇشى زەھايەمەرەكەيەتى.

'تەنھا ناۋم بلى.'

فوساجى؛ 'ئايا تۆ دەتەۋىت گالتەم پىن بىكەيت؟'

بە زەرەدەخەنەيەكى خۇشحالىيەۋە گوتى؛ 'نەخىر، بەۋ جۆرە
نىيە.'

ئەم. گىتوگۇ كورەتە ئەۋەي بە كۆھتاكى گووت كە ھەموو
شىتېك باشە و ئەۋ كاتەي بۆي گەپراۋەتەۋە كاتە پراستەكەيە،
بە تەۋاۋى ئەۋ كاتەيە پېش ئەۋەي تۈۋشى نەخۇشىيەكەي
بېيت و ھاۋسەرەكەي لەبىر بىكات، ھەر بۆيە قومىكى لە قاۋەكە
خواردەۋە.

فوساجى؛ 'ئەمپۇ زۆر بە سەيرى مامەلە دەكەيت.'
تاماشايەكى دەۋرۈبەرى خۇي كىرد تاكو دۇنيايىت كەس
سەرنجىان نادات.

بانگى ناگارى كىرد؛ 'ناگارى تۆ لە چىشتخانەكەيت؟'

كەس ۋەلامى نەدایەۋە، ھەر بۆيە خۇي ھەستايەۋە و چۈۋە
ژوۋرەۋە تاكو دۇنيايىتەۋە كەسى لىيە.

چۈۋە سەر كورسى و مېزى ژمىريارەكە دانىشت و گوتى؛
'بەپراستى شىتېكى سەيرە كەس لىرە نىيە.'

كۆھتاكى؛ 'چىيە؟'

“بۆچی له وی دانیشتوویت؟”

فوساجی؛ “بۆچی؟ چ کیشیهک له وه دا ههیه؟”

“بۆ نایهیت لیره دانیشیت؟”

به چاوی ئاماژه کۆهتاکى پێی گووت که بیت له کورسییه که ی

به رانه بری دابنیشیت، به لام گوئی؛ “تا من بهم جۆره باشم.”

“ژن و میزدیکی تازه هاوسهر بهم جۆره له دووری یه کتر

داده نیشن؟”

کۆهتاکى راستی بابته که ی ده زانی، به لام نه یو یست زیاتر

له سه ری بروت، ههر بۆیه گوئی؛ “که واته باشه...”

دواى گویگرتن له قسه کانی که وته ناو خه یاله وه کۆهتاکى،

به لام دواتر به ئاگا هاته وه به رله وه ی قاوه که ی سارد بیهته وه

ده بیت ئه رکه که ی جیه جی بکات، به په له دهنگی به رز کرده وه و

به شله ژاویه وه گوئی؛ “ته ماشا بکه، بابته تیک ههیه ده بیت لیت

بهرسم.”

“چیه؟”

“هیچ شتیک ههیه بته ویت پیمى بدهیت؟”

لیدانی دلی خیراتربوو بوو، له لایه کی تریشه وه بیرى

ده کرده وه، ئاخۆ ئه و نامه یه ی پیش نووسینی ئاماده ی کرده وه

تا کو پێی بدات یا خود بۆ دواتر، ئاخۆ بابته که خۆشه و یستییه

یا خود شتیکی تره.

“چی؟”

“مه به ستم ئه مه یه ده رباره ی ئه مه...”

...

ماوہیەک دواى ھاوسەرگیریەکەیان ئەو کاتەى بۆ یەکەمین جار فوساجى دیارى پۆژى لە دایکبوونی بۆ کۆھتاکی کپیوو، ئەو پۆژە کە دیارییەکەى پێدەدا، بەلام دواى گەرانهوہى لەسەر کارکردن کۆھتاکی بە پەرۆشییەوہ لێى پرسى؛ 'هیچ شتیکی تایبەت ھەيە بتەوێت پیتی بەدەیت؟'

بە ساردییەوہ گوتی؛ 'نەخیر'.

بەلام پۆژى دواتر کۆھتاکی دیارییەکەى لەناو زبڵدان دۆزییەوہ.

دیارییەکە دەسپێکی ئەرخواى بوو، ئیستاش ھەستی دەکرد ھەمان ھەلەى دووبارە کردوہتەوہ، چونکە خووی فوساجى بەو جۆرە بوو کە ئەگەر شتیک زۆر پێى بگوترایەتەوہ پقی لێى بوو، بە زەردەخەنەیک تەنھا تەماشای کرد و ھیچی نەگوت.

گوتی؛ 'بەمبۆرە مەبەستم ھیچ شتیک نەبوو، تکایە لەبیری بکە'.

دەستیکی لە کوپە قاوہکە دا، ھیشتا پلەى گەرمییەکەى باش بوو؛ کەواتە ھیشتا کاتم ھەيە. دەیویست بە جۆریک لە جۆرەکان وەھا لە فوساجى بکات نامەکەى پتیدات، بەلام نەدەبوو زۆرى لێیکات، چونکە ئەگەرى ھەبوو نامەکە فری بدات وەک لەوہى پتێى بدات، لەوہ دەترسا ئەگەر پرسىاری لێیکات و بلێت؛ 'تۆ باسى چى دەکەیت؟ چیت دەوێت؟'

هەر بۆیه ههولیدا بارودۆخه که بگۆریت و به پڕیگایه کی تر
به یامه که ی بگه یه نیت.

چاوی برپیه نێو چاوی، هیتشتا فوساجی له حاله تی جدیه تدا
مابوه وه، به لام ئه وه تا راده یه کیش ئاسایی بوو بۆ کۆهتاکی،
چونکه زۆربه ی کاته کان فوساجی به جدی ده رده که وت پیش
ئه وه ی تووشی نه خۆشی زه هایمه ر بیئت.

فوساجی؛ 'همم، بیرم هاته وه، ده زانم باسی چی ده که یه'.
هه ستایه وه و پاشان چووه به رده می وه ستا.
گوئی؛ 'مه به ستت چیه؟'

'چی بووه؟'

'تۆ له داهاتووه وه هاتوویت وایه؟'

'چی؟'

ئه وه ی ده یگوت شیتانه بوو، به لام فوساجی راستی ده کرد.
سه ره تا که مێک بیرى کرده وه ئاخۆ ده بیئت ئه وه ی پێی بلێت
له داهاتووه وه هاتووه ئایا هیچ یاسایه کی له و جۆره بوونی
هیه؟ نابیت کاتیک ده که پڕیتته وه رابردوو بلێت که له داهاتووه وه
هاتوویت؟

'ته ماشابه، ده توانم پوونی بکه مه وه...'

'پێم سه یربوو که تۆ له م جێیه دانیشتوویت.'

'باشه... به ئی.'

'که واته تۆ ده رباره ی نه خۆشییه که م ده زانیت.'

کۆهتاکی تا ئه و کاته پێی وابوو پیش کاتی تووشبوونی به

نەخۇشىيەكەي گەراۋەتەۋە بۇ پابردوۋ، بەلام راستىيەكە ۋەھا
نەبوۋ، بەلكو دوو سال بوۋ فوساجى توشى نەخۇشىيەكە بوۋ
بوۋ، نىشانەكانىشى تىدا دەرکەۋتبوۋ، بەلام شارىدبوۋيەۋە.
ئەۋەي كۆھتاكى دەيوست بگەرپتەۋە ئەۋ پۇژەي كە
فوساجى ھىشتا ئەۋى بيرە، ھىشتا توشى نەخۇشىيەكەي
نەبوۋە، ھىشتا نامەيەكى پىتە دەيەۋىت بىداتى.
بەلام پىتەچوۋ ھىشتا نامەكەي بۇ نەنوسىيىت. بەۋ جۇرەي
فوساجى لەبەردەمى ۋەستابوۋ باسى نەخۇشىيەكەي كرد،
كەۋاتە بابەتى نامەكە لەسەر نەخۇشىيەكەيەتى.

“نەتەزانى؟”

“دەيىنىم.”

ھەرچەندە ھەرچى بگەم ھىچ لە ئىستا ناگۇرپت، بەلام
ئەۋەي لە داھاتوۋە بۇى ھاتم نامەيەك بوۋ نەۋەك زانىنى
نەخۇشىيەكەي، ئەگەر بمزانپايە بارودۇخەكە ۋەھايە ھەرگىز
نەدەگەپامەۋە پابردوۋ.

زۇر زۇر ھەستى بە پەشىمانى دەكرد دەربارەي
گەرانەۋەكەي، فوساجىش ھەروا بەين دەنگى مابوۋە.

“خۇشەويستم؟”

لەبەرخۇيەۋە بە مینگە مینگ گوتى؛ ئەۋ خۇشەويستەت كە
نازانىت دەربارەي نەخۇشىيەكەم.

“تەماشابكە من دەتوانم ئەۋەت بۇ پروونبگەمەۋە...”

“ھەر ئەۋكاتەي لەم كورسىيە دانىشتىۋويت ھەستم بەۋە كرد.”

‘به لی ... باشه.’

‘که واته دهرباره ی نه خوشییه که م ده زانیت.’

زه رفه قاوه ییه که ی دهره ینا تا کو پیشانی بدات.

‘به لام نامه ویت بیخوینمه وه، چونکه دهیزانم، به لام نه و

منه ی که باسم ده کرد نه وه بوو که له داهاتو دا فوساجی بیر ی

نه ده هاته وه.’

دوای نه م گفوکویه ده بیت بگه پیمه وه داهاتوو.

پله ی گهرمی قاوه که نزیک بوو له ساردبو نه وه، پاشان

قاوه که ی نزیک کرده وه له ده می؛ ‘که واته من تو له بیر ده که م.’

له بهر خویه وه ورته ی ده هات، به لام تینه ده گه یشت بوچی

کوپه قاوه که ی له به رده مه. هه رچه نده سه رنجی ناو چاوی ده دا

هه رگیز به و جوړه نه ییینی بوو، بیده نگیه که ی واتای به لی بوو.

‘ده زانم زور گورپاوم.’

پاشان فوساجی سه ری داخست. چاوه کانی پر بوون له

فرمی سک، چونکه له دوای نه وه وه نه خوشییه که ی به ره و پیش

بچوايه زیاتر هستی به خه مۆکی ده کرد.

‘راستی بلیم نه خوشیه که ت باشتر نابیت.’

من وه کو په رستاریک گرنگیت پیده ده م.

‘به و بونه یه وه له داهاتو دا نه وه ی پین گوتم.’

ده توانم هه ر شتیکت بلیم بئ نه وه ی ئیستا بگوریت.

‘هه ست به چی ده که ییت له و کاته دا؟’

نایا هه ست چۆن ده بیت...

به ته‌واوی ده‌یویست درۆکه‌ی بشاریته‌وه، به‌لام چاوه‌کانی
په‌فرمیسک بووبوون، ده‌ستی ده‌له‌رزی.
"هه‌موو شت باش ده‌یه‌ت."
هه‌موو شت باش ده‌یه‌ت.
"تۆ چاک ده‌یه‌ته‌وه"
خه‌م مه‌خۆ
"تۆ چاک ده‌یه‌ته‌وه ئه‌مه‌ پاستیه‌ت."
هه‌موو قسه‌کانی به‌پروا به‌خۆبوونه‌وه ده‌گوت.
به‌زهرده‌خه‌نه‌یه‌که‌وه گوتی؛ "به‌راسته‌؟"
کو‌هتاکی؛ "به‌لێ."
فوساجی نامه‌که‌ی ده‌ستی به‌رزکرده‌وه، مه‌ودای نیوانیان
هه‌نده‌ نزیکه‌وه نامه‌که‌ی له‌ده‌ست وه‌ربگریت. به‌شه‌رمه‌وه
گوتی؛ "بگه‌ه."
دوای وه‌رگرتنی فوساجی گوتی؛ "دواتر ده‌توانیت فری
بده‌یت."
تۆنی ده‌نگی گۆرا، به‌ته‌واوی شه‌رمی پێوه‌ده‌رده‌که‌وت؛
"قاوه‌که‌ت بخۆره‌وه به‌رله‌وه‌ی ساردیه‌ته‌وه."
فرمیسک له‌چاوه‌کانی ده‌هاته‌ خواره‌وه، کوپه‌ قاوه‌که‌ی
هه‌لگرت و قومیکی لی‌خواره‌وه، به‌لام هه‌شتا ئاماده‌ نه‌بوو
ته‌واوی بکات.
"خۆشه‌ویستم."

ئەو ەكۆتا دیداری خۆشەویستی نیتوان ئەو دوو ھاوسەرە بوو، دواتر بە یەك قوم تەواوی كۆپە قاوەكەى خواردەو، دەیزانى لە داهاتوو كى و كازوو چاوەپێى دەكەن و نامەكەشى پێیە، بەلام ناوەپۆكى نامەكە دەربارەى وشەى خۆشەویستی نییە، گەراییەو داهاتوو، بەخێرای چاوەكانى كردەو و زەرفى نامەكەى كردەو، بە دەست و خەتى فوساجى خۆى نوسرابوو. چاوەكانى پڕبوون لە فرمیسك، كازوو بەپەلە بەرەو لای ھاى؛ "تۆ باشیت... كۆھتاكى؟"

كازوو نامەكەى لە دەستى وەرگرت، بە ئاماژەى چاوى كى پێگەى پێدا نامەكە بخوینیتەو بە دەنگى بەرز، ئەمە دەقى نامەكە بوو؛

تۆ پەرستارىت، ھەر لەبەر ئەوێە دانیام تێبینى ئەوێەت كردووێە من تۆوشى نەخۆشییەك بووم كە شت لەبیر دەكەم. وە دانیاشم من داواى ئەوێەت لێكەم یاخود نا تۆ گرنكى بە من دەدەیت. من دانى پێدا بنێم یاخود نا من تۆ لەبیر دەكەم. بەلام دەمەوێت داواى یەك شت لێكەم، ئەوێەش ئەوێە؛ ھەرگیز لەبیری نەكەیت تۆ ھاوسەرى منیت، دەمەوێت بەجێبھێلێت. نامەوێت لەگەلمدا بھێنیتەو وەكو پەرستارىك، ئەگەر من نەتوانم وەكو ھاوسەرىك مافى خۆت بۆ داھین بكەم. راستە پێم خۆشە پێكەو بھێنیتەو وەكو ژن و مێردىك، نەوێەك نەخۆش و پەرستارىك، بەلام پێم وابێت نەخۆشییەكەم پێگەم پێنادات. ئەمە تەواوى ئەو و شانەىە كە من ناتوانم پڕوبەپروو بە تۆى بلیم.

دوای تەواو کردنی خویندەوہی نامەکە، ھەردوو کی
و کۆھتاکی دایانە پەرمە ی گریان، کۆھتاکی لەوہ تیگەیشٹ
فوساجی بۆیە دەبیوست بگەپیتەوہ پابردوو تاکو ئەوہ بە
ھاوسەرەکە ی بلێت کە دوای تووشبوونی بە زەھایمەر وەکو
پەرستاریک گرنکی پینەدات، بەلکو وەکو ھاوسەریک گرنکی
پیندات، کۆھتاکی درکی بەوہ کرد تەنانەت خودی ئەو پۆژنامە
و گۆڤارانەش کە بە دەست فوساجییەوہ بوو دەربارە ی
کارەکە ی نەبوو، بەلکو ئەو شوینانە ی دەستیشان دەرکرد کە
لەگەل ھاوسەرەکە ی سەردانیان کردوہ.

لەو کاتەدا خاتونە کراس سپییەکە گەپایەوہ لە
دەستشۆرەکە، کۆھتاکی لەسەر کورسییەکە ھەستایەوہ،
نامەکە ی لە دەستی کازوو وەرگرت و گوتی؛ 'کەواتە لەسەر
من پێویستە چی بکەم؟'

کی بە شلەژانەوہ؛ 'کۆھتاکی.'

کۆھتاکی فرمیشکی چاوەکانی سپی و بە برۆابەخۆبوونەوہ
گوتی؛ 'دەبێت من بگەپیمەوہ بۆ مალەوہ.'

پاشان ۰۸۲ یەنی لەسەر میزەکە بەجێھێشت بۆ کازوو.

کازوو؛ 'سوپاس.'

پاشان بەپەلە لەدەرگاکی چووہ دەرەوہ، بەلام راستەوخۆ
گەپایەوہ بە کی و کازووی گوت؛ 'بەلام شتیکی تر، لە سبە ی
بەدواوە نابێت بە ناوی دووہم بانگم بکەن باشە؟'
کی؛ 'زۆرباشە.'

به بی ئه وهی چاوه پیتی وه لامدانه وه بکات؛ به هه مووان
بلین.

تهق تهق

کازوو گه رایه وه لای ئامیزی ژمیره ره که و پاره که ی
کۆهتاکی کرده ناو ئامیره که، کی-ش کوپ و سینییه که ی
لابرد له بهردهم خاتوونه کراس سپیه که دا، پاشان قاوه که ی بۆ
نوی کرده وه و پیتی گوت؛ "خۆشحالبووین به ئاماده بوونت له
قاوه خانه که مان ئهم هاوینه ش."

به لام خاتوونه که هیچ وه لامیکی نه دایه وه و بهردهوام بوو
له خوینده وهی پۆمانه که ی.
هاوین دهستی پیکرد بوو.

III

خوشکهکان

کچه گهنجهکه لهسەر کورسییهکه بهتهنها دانیشتبوو. بهشیوازی دهکهوتنهکهی وا پیدهچوو له قوناغی ئامادهیی بیت. دوو چاوی گهورهی جوانی ههبوو. تهنورهیهکی کورتی بیجی و بلوسیکی رهش و جووتیک پووتی پهشی دریزی لهبهردا بوو، پالتوکهی لهسەر کورسییهکه داناوو، شیوازی جلوهبرگهکهی له تهمنی زیاتر دهبوو، بهلام ئهوهی وای کردبوو شیرین و له تهمن گهنج دهبرکهویت شیوهی دهمووچاوه شیرینهکهی و چاوه گهورهکانی بوو، قژی کورت بوو، که لای پهنا گوئی بوو، هیچ جۆره ئارایشتیکی نهکردبوو، برژانگه دریژهکانی چاوهکانی زیاتر دهرخستبوو، پیدهچوو له داهاتووهوه هاتبیت تاکو کهسیک لیژه ببینیت.

ئهگەر ئهو یاسایهمان نهبووایه که دهلیت؛ نابیت لهسەر کورسییهکه ههستیتهوه، ههستایه و بهشهقامهکه دا پئی بکردایه، ههمووان ههستیان به نامۆیی دهکرد له شیوازی دهکهوتنی کچهکه دا.

ہیشتا ئوہ ٹاشکرا نہبوو کہ ٹاخو ہاتوہ کئی ببینیت۔
 له و کاتہدا تاکہ کہس کہ له قاوہخانہ کہ بوو ناگاری توکیتا
 بوو۔ ناگاری پیاویکی بالا بہرزی کہتہی چاو بچووک بوو، کہ
 کلایوکی گہورہ و جلو بہرگی چیشتلینہری له بہردابوو، له و دیو
 میزی ژمیریارہ کہوہ و ہستابوو۔

ہیچ نیشانہ یک ئوہی پیشان نہدہدا کہ ئم کچہ بق
 ببینی ناگاری ہاتوہ، سہرہ پای ئوہی تہنہا ئو له وئی بوو،
 چہند جاریک تہ ماشای ناگاری کرد، بہ لام تہ ماشا کردنہ کہی
 ساردوسرپانہ بوو، کچہ کہ ہموو ئوہی دہیکرد له و کاتہدا
 چہند جاریک تہ ماشای ناگاری کرد و پاشان چاوی له سہر
 کاتژمیرہ کہ بوو، پیدہ چوو خہمی تہ واوبوونی کاتہ کہی بیت۔

له و کاتہدا دہنگیک له چیشخانہ کہوہ ہات، پیدہ چوو
 ٹامیرہ کہ سہموونی توستہ کہی ٹامادہ کرد بیت، ناگاری بہ پہلہ
 گہرایہ وہ چیشخانہ کہ تاکو سہموونہ کہ دہربہینیت، پاشان
 کچہ کہ قومیکی له قاوہ کہی خواردہ وہ تاکو دلنیا ببیتہ وہ له
 پلہی گہرمیہ کہی، ہیشتا گہرمبوو۔ له و کاتہدا یوکو ہیرای
 ہاتہ ناو قاوہخانہ کہ و وکو پیشہی ہہمیشہیی له نزیک میزی
 ژمیریارہ کہ دانیشٹ۔

ناگاری زور خوشحال دہبوو ئو کاتہی کپیارہکانی
 خواردنہکانی ئو بیان لا بہ چیژ دہبوو، چونکہ تہ واوی
 پیکہاتہکانی بق خواردنہکان بہکاری دہہتان گرانہ ہا بوون،
 تہنہا کہرہ کہ نہ بیت کہ بہ خورپایی دہستی دہکہوت۔ سینییہ کہی

به ده‌سته‌وه گرتبوو، له‌به‌رده‌م کچه‌که وه‌ستا، کچه‌که‌ش هیچ قسه‌یه‌کی نه‌کرد، پاشان پرسى؛ 'بۆ بیه‌نینى کى هاتوویت؟' کچه‌که سه‌رى هه‌لېرى به سه‌رسامیه‌وه ته‌ماشای کرد، پرسیاره‌که‌ی لا سه‌یر بوو، هیچ شتیکی نه‌گووت، نه‌ها به سه‌رسوږماوی ته‌ماشای ده‌کرد.

ناگاری؛ 'چییه؟'

کچه‌که هه‌شتا هیچ وه‌لامیکی نه‌بوو بۆی. قومیکی تری له قاوه‌که خواره‌وه و گوټی؛ 'هیچ که‌سیک.'

سینه‌یه‌که‌ی له‌به‌رده‌م کچه‌که دانا و به‌بیده‌نگی که‌پایه‌وه چیشتخانه‌که، به‌بى ئه‌وه‌ی هیچ قسه‌یه‌کی تر بکات، کچه‌که به‌م په‌فتاره‌ی هه‌ستى به نا‌ئارامی ده‌کرد. پێش ئه‌وه‌ی بپرواته ناو چیشتخانه‌که کچه‌که بانگی کرد؛ 'توو ببوره.'

'چییه؟'

'من داواى ئەمەم نه‌کردبوو.'

ناگاری مستى تووند کرده‌وه و که‌پایه‌وه پشته‌ی می‌زی ژمیریاره‌که و گوټی؛ 'تو له داها‌تووه‌وه هاتوویت و زۆرت پینچووه تا‌کو که‌شتوویت ته‌ ئێره، ناتوانم به‌بى ئه‌وه‌ی هیچ خزمه‌تی‌کت بکه‌م ږیگه‌ت بده‌م بگه‌ږیته‌وه داها‌توو.'

کچه‌که به‌بیده‌نگی ته‌ماشای ده‌کرد، به‌بى ئه‌وه‌ی هیچ بلێت، ناگاری چاوه‌پێی ئه‌وه بوو لانی که‌م سوپاسیکی بکات.

ناگاری؛ 'کیشه‌یه‌کت هه‌یه؟'

'نه‌خێر، زۆر سوپاس ده‌بخۆم.'

کچه که که ره که ی کرده سهر توسته که و پاشان قه پالیک
لینگرت، ناگاریش چاوه رینی کاردانه وه ی بوو، به لام کچه که نه ک
هیچی نه گووت، به لکو هیچ کاردانه وه یه کی نه وتوشی نه بوو،
دوای ته وای کردنی توسته که دهستی کرد به خواردنی زه لاته که،
دوای نه وه ی ته وای خواردنه که ی خوارد دهسته کانی خسته وه
ناویه ک به ببن نه وه ی هیچ قسه یه ک بکات.

له و کاته دا کازوو هاته تهنیشت ناگاری؛ 'من....' له و کاته دا
تییینی کچه که ی کرد بویه قسه که ی ته وای نه کرد.

ناگاری؛ 'سلوو'. پاشان کلله کانی له گیرفانی دهره یئا،
سلاو کردنی نه مجاره ی جیاواز بوو، چونکه هه میسه سلاوه کانی
به م جۆره یه، سلاو به خیربیته وه.

کازوو دهسته کانی خسته ناویه ک و گوتی؛ 'نه و کچه کینه؟'
کازوو زۆر پرسپاری دهرباره ی نه و جیگه یه نه ده کرد،
چونکه هه کاتی که سیک له و جییه دانیشتایه ده یزانی که له
داهاتوو وه هاتوو تاکو چاوی به که سیک بکه ویت، به لام
نه وه ی سه یربوو نه مجاره کچیکی گه نچ له ویدا دانیشتوو وه.

کچه که گوتی؛ 'سلوو'. به زه رده خه نه یه که وه.
ناگاری برۆی هه لته کاند، پیتی سه یر بوو کچه که
به زه رده خه نه وه قسه ده کات.

کازوو؛ 'هاتوویت چاوت به که سیک بکه ویت؟'
'به لی'.

ناگاری که میک توپه یی دایگرت، چونکه چهند خوله کیک

لهوهوبەر له کچهکهی پرسیبوو، بهلام هیچ وهلامی نه دایه وه،
نیستاش به پهرۆشییه وه بۆ کارووی باس دهکات.

ناگاری؛ "بهلام ئه وهی چاوه پێی دهکیت نه هاتوو وهایه؟"
کاروو سه ری سوپما، که واته چاوه پێی کێ دهکات؟
کاروو پهنجهی ئاماژهی بۆ ناگاری درێژ کردو گوتی؛ "که واته
نه هاتوویت بۆ بینینی ئه و پیاوه؟"

ناگاری به سه رسوپرمانه وه گوتی؛ "چی؟ من..."
که میک شله ژاو گوتی؛ "ئه ...مممم."

کچه که نزیکهی ده خولهک ده بوو گه یشتبووه قاوه خانه که،
کاروو... کی برده بووه لای پزیشکه کهی پاشان هاتبووه
قاوه خانه که، جیاواز له پیشه ی هه میشه یی که ناگاری ده بیات
بۆلای پزیشکه که ی.

(ئایا ئه و کاته ی ده ستنیشان کردوو که من به ته نهام لێزه؟)
ناگاری لێدانی دلی که و ته زیاد بوون.

(که واته ئه و پێگه یه ی ئه و پێی هاتوه بۆ ئێزه په نگه...)
ناگاری له کورسییه که ی به رانه بر کچه که دانیشته. کچه که ش
ته نه تهماشای ده کرد.

ئه گه ر شیوازی هه لسوکه و ته که ی به هزی ئه وه وه بیت
شه رم لێده کات، هه ولده دهم که میک کراوه تر بم له که لێدا.
ناگاری له کچه که ی پرسی؛ "که واته ئه و که سه ی هاتوویت بۆ
بینینی من؟"

"نه خێر."

“هاتوویت بۆ بینینی من؟”

“نه خیر.”

“من؟”

“نه خیر!”

“... ”

کچه که دهیزانی کازوو گوئی له گفتوگۆ که یانه بۆیه گوئی؛
“که واته یاساکان ده زانیت.”

ناگاری خۆی به دهسته و ه داو گوئی؛ “که واته باشه من نیم.”

پاشان ههستا و که پرایه وه لای میزی ژمیریاره که.

کچه که به زهرده خه نه یه که وه ته ماشای ده کردن.

زهنگی کاتژمیره که لینی دا، تاکه کاتژمیر کاته که ی به پاستی

دهخوینده وه ئه وه ی ناوه پاست بوو، دوانه که ی تر خاو تر یا خود

خیرا تر بوون. له و کاته دا کی هاته ژووره وه بۆ ناو قاوه خانه که.

کی عهزییه کی پیروزییه ی و جوتیک نه عل و کلاوئیکی

گه وره ی له سهر دا بوو، پینده چوو دوا ی ئه وه ی کازوو به جیتی

هیشتوو ه سهر دانی چهند فروشگایه کی کرد بیت و هه ندیک شتی

کریبیت، کی که سیک ی له و جۆره بوو شهر می له ده وروبهره که ی

نه ده کرد وه، هه می شه ئه و کارانه ی ده کرد که خۆی پنی ئاسوده

ده بوو، جیا له وهش له گه ل کپیاره کاندای بووه هاو پئی. ته نانه ت

ئه گهر که سه کان ژاپۆنیش نه بوو نایه کیشیه ی نه بوو له گه لیاندا.

“سو پاس بۆ ئه مپۆ کازوو.”

کی تینی نی کچه که ی کرد له سهر کورسییه که دانیشتوو ه.

گوتی؛ 'سلاو به خیر بیتیت'.

تونی دهنگی بهرز تربوو له کاتی ئاسایی، جیا له وهش
شینوازی گوته که ی که میک شله ژانی پتوه دهرده که وت. کچه که
به بی وه لامدانه وه ته نهها ته ماشای ده کرد و هیچی ترکی چووه
ژووره وه، پاشان ناگاری پرسپاری له کی کرد؛ 'ئه و کچه کتیه؟'
له و کاته ی کی و ناگاری سه رقالی ئه م گفتوگویه بوون
کچه که به دهنگی بهرز بانگی کردن؛ 'بیورن'.

کی؛ 'به لی'.

کی؛ 'ئممم ئه وه...'

ناگاری؛ 'به لی، ئه وه چی؟'

'پیم خوشه وینه یه کت له گه لدا بگرم'.

کی به سه رسوپمانه وه؛ 'من؟'

'به لی'.

ناگاری به سه رسوپمانه وه ته ماشای کی کرد و گوتی؛

'ئه و؟'

کچه که؛ 'به لی'.

کازوو؛ 'که واته تو ها تویت تا کو کی ببینیت؟'

'به لی'.

کی سه ری سوپمابوو، چونکه ئه وه یه که مین جار بوو
که سینکی نه ناسراو داوای شتیکی وای لیبکات، هرچه نده ده بوو
له جیاتی ئه وه لینی بپرسیت بۆچی ده یه ویت وینه ی له گه لدا
بگریت، به لام گوتی؛ 'ده توانم ئارایشته که م نو ی بکه مه وه؟'

جانتای شانہ کہی کردہ وہ بہ مہ بہ سستی ئہ وہی ئارایشته کہی
نوی بکاتہ وہ. دواتر کچہ کہ گوتی؛ 'کاتمان زور نیہ.'
'بہ دلنیا بیہ وہ نہ خیر.'

کی یاساکانی دہ زانی، بویہ بہ خیرایی سہر پوومہ تہ کہی
دہرہیتا و کہ میکی بہ کارہیتا و پاشان، لہ و کاتہ دا کی چوہ پال
کچہ کہ وہ تاکو وینہ کہ بگرن پیکہ وہ، کازوو بہ سہرسوپمانہ وہ
لئی پرسی؛ 'کامیراکہ ت لہ کوئیہ؟'
کچہ کہ شتیکی لہ گیرفانی دہرہیتا و گوتی؛ 'ئہم شتہ
کامیرایہ؟'

شتیکی دہرہیتا ہیندہی کریدیت کارتیک دہ بوو، کی بہ
سہرسوپماویہ وہ تہ ماشای کرد؛ 'ئہمہ کامیرایہ؟'
کچہ کہ؛ 'کاتمان زور نیہ پہ لہ بکہ.'
کی؛ 'ئوو داوای لیبورڈن دہ کہم.'
کازوو؛ 'ئامادہ بن'
چرک

'چی... بوہ ستہ وینہ کہ ت گرت؟'
کازوو کامیراکہی گہ پاندہ وہ بق کچہ کہ، چونکہ لہ و کاتہی
کی سہرقالی چاککردنی قژی بوو، کازوو وینہ کہی گرتبوو.
'کہی وینہ کہ ت گرت؟ چون دہرچوہ'. کازوو و کچہ کہ
لہ و خالہ دا ہاوبہش بوون بیتدہنگ بوون زور قسہیان نہ دہ کرد.
کچہ کہ گوتی؛ 'زور سوپاس'. پاشان ئہ و قاوہیہی مابوہ وہ
لہ کوپہ کہ دا خواردیہ وہ راستہ و خق.

کی؛ "چی؟ خولهکینک چاوهپیکه ئهوه تو باسی چی دهکهیت؟"
ساتی دواتر کچهکه وهکو ئهوهی بیهته ههلم دیار نهما و
پاشان ژنه کراس سپیهکه هاتهوه جینگهی.

ههرسینکیان زۆر به ئاسایی له بارودوخهکهیان دهپروانی،
لهکاتیکیدا ئهگەر کپیاریک ئهوشتهی ببینیایه ئهوا بیتگومان
شووک دهبوو، پاشان بابهتهکه به شاردا بلاو دهبووهوه، بیتگومان
خاوهنی قاوهخانهکهش هیچ پوونکردنهوهیهکی نهدهبوو بۆ
بابهتهکه. ژنهکه دووباره پۆمانهکهی گرت بهدهستهوه و
دهستیکرد به خویندنهوه وهک ئهوهی هیچ شتیک پروینهدابیت،
بهلام به دهستی راستی پالی به سینیهکهوه نا که کوپ و
قاوهکهی لهسهر بهجی ماوو وهکو ئاماژهیهک بۆ ئهوهی بلێت؛
دووریخهنهوه.

لهوکاتهدا کی سینیهکهی ههلگرت تاکو لای ببات، ناگاریش
چوهه چیشتهخانهکه.

کی بهسهرسوپمانهوه گوتی؛ "ئهو کهسه کی بوو؟"
پاشان زهرههکانی له کازوو وهرگرت و چوهه چیشتهخانهکه،
کازوو به سهرسوپماوی تهماشای کورسییهکهی دهکرد که
کچهکهی لیدانیشتبوو. بهلایانهوه شتیک سهریبروو، چونکه ئهوه
یهکهمین جار بوو کهسیک له داهاتوهوه بیت و بیهویت یهکینک
له ئهندامهکانی قاوهخانهکه ببینیت. کچهکه به تایهت هاتبوو
تاکو کی ببینیت. بهلام کازوو له کهسی نهپرسی و لیکۆلینهوهی
نهکرد ئاخۆ ئهو کهسه کی بوو؟ بۆچی گهراوتهوه، چونکه

هه‌رچه‌نده خه‌لک له داهاتوو بهاتایه بۆ پابردوو یاخود به‌پنجه‌وانه‌وه ئه‌وه که‌س پرسپاری لینه‌ده‌کرد، ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر بکوژیک له داهاتوو بهاتایه و له پابردوو گوله‌ی له دلی که‌سه‌که بدایه ئه‌وا هیشتا کاریگه‌ری نه‌بوو، چونکه یاساکان به‌و جو‌ره بوون ئیستا به هه‌چ جو‌ریک ناگو‌پیت، هه‌رچه‌نده ده‌ستکاری ورده‌کارییه‌کانی پابردوو بکه‌یت.

ئه‌گه‌ر ئه‌و پرووداوه به‌پاستی پوویدایه و که‌سیک که‌سیکی بریندار بکرایه دواتر بانگی ئۆتۆمبیلی فریاگوزاری ده‌کرا پاشان که‌سه‌که‌یان ده‌برده نه‌خوشخانه، ئینجا له‌ویش ده‌کرا پزیشکه‌کان بلێن ئه‌م که‌سه‌مان پین پزگار نا‌کریت، په‌نگه‌ جو‌ری خۆینه‌که‌شی ده‌گه‌من بوايه، پاشان هه‌موان لێی بیهیوا ده‌بوون، به‌لام هۆکاریک ده‌خولفا تا‌کو که‌سیک بیت و ئه‌و که‌سه‌ پزگار بکات له‌ مردن، چونکه له داهاتوودا ئه‌و که‌سه ده‌بیت بژی.

ئه‌و کاته پزیشکه‌کان ده‌یانگوت به‌ په‌رجوو که‌سه‌که پزگاری بووه، ئه‌کرا یه‌ک خوله‌ک دره‌نگتر که‌سه‌که به‌یترايه بمردایه، یاخود یه‌ک ملیم نزیک‌تر بوايه له‌ ده‌مارێکی ئه‌وا که‌سه‌که ده‌مرد.

ئه‌مه‌ گریمانه‌یه‌ک بوو که ده‌کرا پوویدا، هه‌ر له‌ به‌ر ئه‌مه‌ش بوو کازوو به‌ خه‌یالیدا نه‌ده‌هات که‌سه‌که کتیه‌ که له داهاتوو ده‌و ده‌یت، یاخود چی ده‌کات. ناگاری له‌ چیشته‌خانه‌که‌وه بانگی کرد: 'ده‌توانیت ئه‌و کاره‌م بۆ ئه‌نجام ده‌یت؟'

کازوو چوو ده‌یت، سینییه‌که‌ی به‌ ده‌سته‌وه بوو

که که‌میک له‌وه‌وبه‌ر له‌به‌رده‌م خاتونه کراس سپیه‌که
هه‌لیگرتبوه‌وه. کازوو که‌وته بیرکردنه‌وه؛ نایا ئه‌و کچه‌کی
بوو؟ بۆچی له‌داهاتوه‌وه هات تا‌کو ته‌نها وینه‌یه‌ک له‌گه‌ل کی
بگرت و بگه‌پیتته‌وه داهاتوو؟

ناگاری بۆ کازوو؛ "به‌خیریپیته‌وه."

(پیم وایه‌ شتیکی گرنگ پوویداوه و له‌ده‌ستم چوو.)
کازوو سه‌ری له‌قاند. کۆهتاکی له‌کار گه‌پابه‌وه، هاته
ژووره‌وه بۆ ناو قاوه‌خانه‌که؛ "سلوو". کۆهتاکی بلوسیکی
پۆلۆی سه‌وزی له‌به‌ردا بوو له‌گه‌ل ته‌نوره‌یه‌کی سپی و
پیتلویکی په‌ش و جانتایه‌کی په‌شیشی له‌شان بوو.
ناگاری؛ "سلوو کۆهتاکی".

ناگاری قسه‌که‌ی راست کرده‌وه؛ "ئوو ببوره‌ خاتوو
فوساجی" سێ پۆژ ده‌بوو دوا‌ی گه‌پانه‌وه کۆهتاکی بۆ پابردوو.
جانتا‌که‌ی دانا و پاشان کوتی؛ "تکایه‌ قاوه‌یه‌ک".
ناگاری؛ "هه‌ر ئیستا". پاشان گه‌پابه‌وه چیشته‌خانه‌که.

ته‌ماشایه‌کی قاوه‌خانه‌ به‌تاله‌که‌ی کرد بێ هیوا بوو، چونکه
ئه‌م‌پۆ فوساجی نه‌هاتبوو، له‌و کاته‌شدا کازو سه‌رقالی بردنی
قاوه‌ بوو بۆ خاتونه‌ کراس سپیه‌که.

کۆهتاکی؛ "من کاتی پشووی خۆم وه‌رده‌گرم."

هه‌رچه‌نده‌ مانگی ئابی هاوین بوو، به‌لام کۆهتاکی وه‌کو
هه‌میشه‌ ته‌نها قاوه‌ی گه‌رمی ده‌خواردوه‌وه و تامی قاوه‌ی
ساردی لا‌په‌سه‌ند نه‌بوو.

ناگارى كاتىك قاۋەى ئامادە دەکرد بە ئامىرەكە، تەكنىكى
 كەفكردىنى بەكار دەھىنا و پاشان ئامادەى دەکرد، بەمەش
 سەرنجى كپيارەكانى بەلای خۇيدا را دەكىشا و تامەكەى
 خۇشتز دەبوو، بەلام بۇ كۆھتاكى بەو جۆرە نەبوو، بەلكو
 قاۋەكەى بە فلتەرەكە دەپالوت، پاشان ئاۋى گەرمى تىدەکرد،
 بەۋە تامى قاۋەكە خۇشتز دەبوو و كاريگەرى لە پلەى گەرمى
 ئاۋەكە نەدەکرد، بەم تەكنىكە دەگوترا تەكنىكى كلاسىكى
 ئامادەكردىنى قاۋە كە تەنھا تايبەت بوو بە كپيارە تايبەتەكان،
 دواتر پىنشكەشى دەکرد.

كى بەۋە راھاتبوو كە ئامىرى قاۋەى ئۆتوماتىك بەكاربەيتىت،
 ئامىرەكە چەند دوگمەيەكى لەسەربوو بۇ ھەر تامىك دەتتوانى
 كرتە لە دوگمەيەك بكەيت، زۆربەى كپيارەكان ئەم جۆرەيان لا
 پەسەند نەبوو، بەلكو ئەۋەى ناگارىيان لا پەسەند بوو، كازووش
 بەشىۋازى ناگارى قاۋەى بۇ كپيارەكان ئامادە دەکرد، بۆيە
 كپيارەكان زۆر دلخۇش دەبوون ئەو كاتەى ناگارى ياخود
 كازوۋى لىنۋايە.

كۆھتاكى لەو كاتەى چاۋەپىنى قاۋەكەى بوو؛ 'بەو بۆنەيەۋە
 چەند پۇژىكە تىيىنىم كىردوۋە بارەكەى ھىراى داخراۋە. ئايا
 ئاگادارى ئەۋەن شتىك پوويداۋە؟'

ھىراى لەنىۋ بارە بچوكەكەى دا خواردن و خواردنەۋەى
 دانابوو كە جىنى شەش مىزى تىدا دەبوۋە، بەلام ھەمىشە
 قەرەبالغە، ھەموو شەۋىك بارەكەى كراۋەيە، بەلام كاتى

کردنەوہکەى بەپێى میزاجى ھیرایە، تەنانەت ھەندیک جار بەجۆریک کۆپارەکانى چاوہ پێى دەکەن لەبەردەم دەرگاکی دەوہستەن تاکو دەیکاتەوہ، بەلام تەنھا شەش کۆپارى سەرەتا دەتوانن داڤینشەن، ئەوانەى تر دەبێت بەپێوہ خواردنەوہکانیان بخۆنەوہ.

پاستە بارپەکە پیاوانە بوو تا پادەیک، بەلام گرنکیشى دابوو بە ئافرەتان، واتە ھەمووان بێ جیاوازی دەیاننوانى سەردانى بکەن.

بەھۆى قەرەبالغى و ھەبوونی کۆپارى زۆرەوہ زۆر بەى کات ھەندیک لە کۆپارەکان پارەى زیاتر یاخود دەرڤەتى خانوو یاخود شوقەیان دەخستە بەردەمى، بەلام ھیرای ھەمووى رەت دەکردەوہ و جگە لە پارەى خواردنەوہکە ھیچ پارەیکى تری وەرەندەگرت، کۆھتاکیش ھەندیک جار سەردانى دەکرد بۆ خواردنەوہ.

کۆھتاکى ئەمەق تێپینى ئەوہى کردبوو کە دوو شەوہ بارپەکەى ھیرای داخراوہ و خەلکى زۆر نۆرەیان بۆ گرتووە، بە باسکردنى ئەو بابەتە ناگارى دەموچاوى گۆرا، کەوتە خەمى ئەوہى ئاخۆ بۆچى دوو پۆژە ھیرای بارپەکەى نەکردۆتەوہ.

کۆھتاکى؛ 'چی بووہ؟'

ناگارى؛ 'خۆشکەکەى تووشى پووداوى ھاتوچۆ بووہ.'

'ئۆو نەخیر!'

ناگارى؛ 'بۆیە گەراوہتەوہ مالەوہ.'

چهنده خه مناکه:

کۆهتاکی زۆر خه مباربوو به بیستنی ههواله که، چونکه دواى ئه وهى هیرای ماله وهى جیهیشتبوو، خوشکه کهى دهات بۆ سهردانى تاكو بیبینیت و قه ناعه تی پشکات بگه پرتیه وه ماله وه، دواى ئه وهى به وه پازى نه ده بوو هه موو مانگیك دهات و سهردانى ده کرد، به لام هه موو جارێك هیرای خۆی لێدهشارده وه تاكو چاوی پینه که ویت، کۆتا سهردانیش سى پۆژ له مه وپیش بوو، به لام وهک هه میشه هیرای له نێو قاوه خانه که دا خۆی له خوشکه کهى شارده وه، دواتر ئه ویش به ناچارى گه راپه وه ماله وه.

له و کاته دا ناگاری به سهرسوپماوی وه ستابوو، چونکه نیمه یلکی له هیرای-یه وه پینگه یشتبوو که بۆ کی ناردبوو، تیايدا باسی رووداوه کهى کردوه و پێی گوتوه که باره که بۆ چه ند پۆژیک داده خریت و جیا له وهش میوانخانه که شیان له تۆکیق به هه مان شیوه داده خریت.

سیندای جیهه کی به ناوبانگ بوو بۆ گه شتوگوزار و به جوانیه کهى ناوبانگی ده کردبوو، تیايدا فیستیفالی تانا باتا ئه نجام ده دا: له نێو دره خته به رزه بامبوکاندا، کاغه زیان ده هینا و په نگیان ده کرد، پاشان ده یانرازانده وه و دواتر به دره خته بامبوکانه وه هه لیان ده واسی، زۆریک له خه لکی ژاپۆن برۆیان به م کاره هه یه و ده لێن به خت و پاره و هاوسه رگیری ده هینیت، یاخود هه ر نیازیک که بیانه ویت.

به شیوه یه کی گشتی فیستیقاله که له ۶ بق ۸ی مانگی ئاب ده خایه نیت، زیاد له دوو ملیون گهشتیار به شدار ده بن تئیدا، ئهم فیستیقاله زۆربه ی کات له تاکاکورا ئه نجام ده دریت که نزیکي ده خولهک له ویستگه که ی سیندایه وه دووره.

ناگاری به مۆنیه وه سلاوی له کۆهتاکی کرد، دواي؛ 'سلاو به خیر بیت.

پاشان کی له ژووره که ی دواوه ها ته ده ره وه، دواي بیستنی زهنگه که به هه مان شیوه سلاوی له کۆهتاکی کرد؛ 'سلاو، به خیر بیت.

له و کاته دا دهنگی تریان بیست؛ 'ناگاری؛ کی! که سی لیه! که میک خویم ده ویت! 'هیرای ئه وه تویت؟'

کهس پیشبینی ئه وه ی نه کرد بوو که هیرای به م زوویه بگه رپته وه، چونکه چه ند پوژیک به سه ر پر سه ی خوشکه که ی هیرای-دا تپه رپیوو، جیاواز له وه ش پتیا ن وابوو دواي پر سه که ده بیت هیرای چیت ر ناگاداری میوانخانه که بیت، به لام هیرای گه رابه وه، هتده ی سه رنجیا ن دا چاوه کا نی ئاوسا نیان پتیه دیار بوو له گه ل خه مباری. وا پتده چوو هیرای خوئییه که ی بق بابه تیکی پوچانی بویت نه وه ک بق زیاد کردنی خواردنه که ی. دووباره بانگی کردنه وه، به لام به دهنگی له رزۆکه وه؛ ده ی خیرا بکه ن!'

”خوله کینک چاوه ری بکه.“

ناگاری به پهله خوښه که ی بردو به ره و لای دهرگا که
پوښت، همووان سهریان سوپمابوو، ودها بیریان ده کرده وه
که کراسیکی ئاسایی ودهو همیشه یی له بهردا بیت، به لام نه وه
چون ده بیت له کاتیکدا تازه خوشکه که ی مردوه، به لام له و
کاته ی کی گه ښته لای دهرگا که همووان سهریان سوپمابوو
به و دیمه نه ی، بینان له جیاتی پتشیینی که یان کراسیکی ره شی
دریژ و کلویکی ره شی له سهردا بوو، قژی ئاسایی به ستبوو،
که س چاوه پتی نه وه ی نه ده کرد به و شیوه یه دهر بکه ویت، به
ته وای ماته مینی پتوه دهرده که وت، چوه کورسی ناوه پاست
دانیشت و پاشان گوتی؛ ”بیورن بؤ بیزار کردنتان ده توانن
په رداخیک ئاوم بؤ بیتن تکایه؟“
کی؛ ”به دلنیا ییه وه.“

کی گه پرایه وه چیشته خانه که تا کو په رداخه ئاوه که ی بؤ
بهینیت، ناگاریش خوښه که ی هیشته به دهسته وه بوو له به ران به ری
وه ستابوو، کو هتاکیش به سهر سوپمانه وه لئی دهرپوانی له جی
خویه وه، چونکه په فتاره کانی سهر دهرده که وتن، له و کاته شدا
کی گه پرایه وه و په رداخه ئاوه که ی له به رده می دانا.
هیرای؛ ”زور سوپاس.“

په رداخه ئاوه که ی به یه کجار خوارده وه، پاشان داوی
په رداخیک ئاوی تری کرد؛ ”په رداخیکی تر تکایه.“

کی پەرداخه که ی هه لگرته وه دووباره گه پایه وه چیشته خانه که.

ناکاری؛ 'هیرای؟'

'به لئ.

'چی له خوییه که بکه م.'

'چی بکه یت؟'

'مه به ستم له'

'چی؟'

ناکاری؛ 'زۆر به داخه وه م ده رباره ی له ده ستدانی...'

هیرای شیوه ی ده موچاوی گۆرا، که میک دلته نگه دایگرت،

دواتر گوتی؛ 'مه به ستت کومییه؟'

'به لئ به دلنیا یه وه...'

'پووداوه که چاوه پروان نه کراو بوو به داخه وه...'

کی گه پایه وه پەرداخه ئاوه که ی له به رده می دانا.

هیرای؛ 'زۆر سوپاس بۆتۆ.'

دوای ئه وه ی پەرداخ ی دووه میشی خوارد وه؛ 'وه کو

ئه وه ی ده یگتێ نه وه به هه له له شه قامه که په پیره ته وه، پاشان

پووداوه که پوویدا وه.'

به جۆریک بابه ته که ی باس ده کرد وه کو بلتیت به سه ر

که سێکی نه ناسرا ودا هاتیت.

'ئه مرۆ بوو؟'

'چی ئه مرۆ؟'

کو هتاکی؛ 'پرسه که به دلنیا یه وه.'

“به لئ ته ماشا بکه!” پاشان هه ستایه سه ریپی و که میک خوی
بادا پیوهی وه کو مؤدیله کان و گوتی؛ “چۆنه لیم هاتووه؟ هه ست
ده که م وه کو نه وه یه به زۆر له بهریان کردووم.”

خوشکه که ی کۆچی دوا ی کردبوو، هه مووان له قاوه خانه که
بو ی خه مباربوون، به لام هه لسوکه وتی هیچ به وه نه ده چوو که
هه ستی پیتبکات. کۆهتاک ی ئارامی نه ما، به تور په ییه وه گوتی؛
“بۆچی هینده زوو گه راو یته ته وه؟” له راستیدا ده یویست
پی بلیت؛ “چه ند بین ره و شتانه یه ئه م ره فتارانه له کاتیکدا
خوشکه که ت مرد بیت، ئه ی وانیه؟”

دانیشه ته وه له سه ر کورسییه که ی و گوتی؛ “بابه ته که په یوه ندی
به وه وه هه یه منیش بار یکم هه یه ده بیت ئاگاداری بيم.”
به ته وای تیگه یشت کۆهتاک ی ده یه ویت بلیت چی هه ر
له به رته وه ش بوو خوی به و قسه یه په رانده وه.

“به لام هیشتا...”

“تکایه لیبیگه ری.”

پاشان له ناو جانتاکه ی جگه ره یه کی ده رهینا، ناگاری به
سه رسو پرمانه وه ته ماشای ده کرد، گوتی؛ “ئایا تو باشیت؟”
“له به رچی؟”

له و کاته دا سه رقالی ده رهینانی چه رخه که ی بوو تا کو
جگه ره که ی پین دابگیر سینیت.

ناگاری به نیگه رانییه وه؛ “خوشکه که ت مردووه پیت وانیه
ده بوو له گه ل دایک و باو کتدا بمایتایه ته وه که میکی تریش، تا کو
چاک ده بوونه وه.”

هیرای دواى داگیرساندنې جگهرهکهى؛ 'باشه، له راستیدا
ئهمه کیشهکهیه'.

قومیکى له جگهرهکه دا و بۆن دوکهل و گول بلاو بویهوه،
پاشان بهردهوام بوو، گوتى؛ 'بهلام ئهوهتا وهک دهبینیت لیرهه'.
سهرنجى ئهوهى دا که کۆهتاکى و ناگارى چۆن سهرسیان
سورماوه، ههر بۆیه گوتى؛ 'من چیتړ هی ئه و جییه نیم که
لیوهى هاتووم'.

کى به سهرسامییهوه پرسى؛ 'مه بهستت چییه؟'
'کاره ساته که بهم جۆره بووه، له وکاتهى له پښى گهړانهوهى
بووه بۆ مال هوه که هاتبوو بۆ بینینى من تووشى پرووداوه که
بووه، ههر بۆیه دایک و باوکم سهرزنشستى من دهکهن له
به رانبهر مردنى خوشکه کهم'.

کى؛ 'ئوان چۆن کاریکى له و جۆره دهکهن؟'
'بهلام کردیان... له لایه کیشهوه بیرى لیده که مه وه راست
دهکهن'.

هه ناسه یه کى قولى هه لمژى و بهردهوام بوو له قسه کهى؛
'ئو بهردهوام و بهردهوام دههات بۆ بینینى من، ههموو
جاریکیش من ئه ووم پهرت دهکرده وه'.

کوتا جار کى یارمه تى هیرای دابوو تاکو خوى بشاریتته وه له
خوشکه کهى، ئه مهش وای کردبوو هیرای ههست به په شیمانى
بکات دهر باره ی ئه و کاره ی. به زهرده خه نه یه کى ساخته وه
گوتى؛ 'دایک و باوکم پهرتى دهکه نه وه قسم له که لدا بکه ن'.

تهنانت دهر باره‌ی مردنی خوشکه‌ک‌ی په‌یوه‌ندیان پټوه نه‌کردبوو، به‌لکو له‌ پټگه‌ی کارمه‌ندی پرسگه‌ی میوانخانه‌که‌وه هه‌والی مردنی خوشکه‌ک‌ی زانییوو، هیرای هه‌رگیز وه‌لامی نه‌و په‌یوه‌ندیانه‌ی نه‌ده‌دایه‌وه که له‌ میوانخانه‌که‌وه ده‌هاتن، به‌لام نه‌و به‌یانیه‌ کاتیک له‌ زه‌نگی ته‌له‌فونه‌ک‌ی به‌ئاگا هاتبوه‌وه و ژماره‌ی میوانخانه‌ک‌ی بینیبوو راسته‌وخۆ دلی داخوړپابوو، ئاخۆ شتیک پوړی‌داوه! په‌شان به‌چاوی پر گریان‌وه هه‌موو نه‌وه‌ی توانیبووی به‌ کارمه‌نده‌که بلیت نه‌وه‌یه که ئیستا ده‌گه‌مه نه‌وئ و راسته‌وخۆ که‌لوپه‌له‌کانی کزکردبوه‌وه و که‌رپابوه‌وه لای خیزانه‌ک‌ی.

به‌په‌له به‌ تاکسی که‌یشتبوه‌وه میوانخانه‌که، هه‌رچه‌نده رټکه‌که‌ نزیکی پټنج کاتژمیر ده‌بوو، جیا له‌وه‌ش له‌به‌ر نه‌وه‌ی تاکسییه‌که به‌ خیزایی ده‌رؤیشت نزیکه‌ی ۰۰۰۰۵۱ یه‌نی لیسه‌ندبوو، هه‌رچونیک بیت نه‌وه‌ی به‌لاوه‌ گرنګ نه‌بوو.

کاتیک له‌ تاکسییه‌که‌ دابه‌زی نه‌و کاته به‌وه‌ی زانییوو هه‌ر به‌ نه‌عه‌له‌کانی پټیه‌وه و له‌فه‌که‌ی قژییه‌وه له‌مال پړیشتبوو، تهنانت جله‌کانیشی نه‌گورپیبوو، به‌په‌له به‌ره‌و مالی خیزانه‌ک‌ی پړیشت که له‌ تهنیشت میوانخانه‌که‌ دروستیان کردبوو، شتوازی خانوه‌که‌یان وه‌کو خانوه‌ کلاسیکه‌کانی ژاپون بوون.

سیانزه‌ سال تټپه‌ر بوو بوو به‌سه‌ر دواين جاردا که لټره‌ ژیاووو، به‌لام هیچ شتیک نه‌گورپابوو، هه‌مووی له‌ جی خزی بوو. دهرگاکه‌ی کرده‌وه، به‌لام ژووره‌وه وه‌کو سه‌هؤل

ساردبوو، خوشبەختانە چاکەتی گەرمی لەبەردا بوو کە بۆ ئەو کاتە ی گونجاو بوو، دواى ئەوہی چووە ژووری دانیشتنەکە هیچ کەسێکی بەدی نەکرد، پێدەچوو ماوہیەکی زۆربیت خانووەکە چۆل کرایت، بەلام دواى ئەوہی چووە ژوورە گەرەکە تەواوی خیزانەکە ی لەوێ دانیشتبوون.

باوکی لە سوچیکی ژوورەکە دانیشتبوو بە خەمبارییەوہ، کومیش لە ناوہ پاستی ژوورەکە دا دائرا بوو بە جلە سپییەکانییەوہ کە گولی کیمۆنی پەمەیی بەسەرەوہ بوو، بەلام دایکی کومی لەوێ نەبوو.

هیرای دەستی لە دەموچاوی خوشکەکە ی دا، پاشان چپاندی بە گویتی و گوتی سوپاس بۆ خودا، سوپاس گوزارییەکە ی لە بەرانبەر ئەوہ بوو کە جەستە ی و دەموچاوی کومی هیچ زیانیکیان بەرنەکەوتبوو ھەرچەندە ئەو ئۆتۆمبیلە ی لێدا بوو بارھەلکربوو.

هیرای پووی کردە باوکی و بانگی کرد: 'باوکە...' ئەوہ یەکەمین گفتوگۆی نێوان هیرای و باوکی بوو دواى سیانزە سال.

ئەو پۆژە ھەروا لەناو مالەکە مایەوہ بەبێ ئەوہی باوکی هیچ قسەییەکی لەگەڵدا بکات، پۆژی دواتر دایکی لە پرسەکە بینی، چاوہکانی نوقمی گریان بووبوون، دایکی لەجیاتى لەگەل ئەندامانى خیزانەکە دانیشیت لەگەل ماتەمین گێرەکان دانیشتبوو. ماتەمینییەکە زۆر بەھیمنى بەپێوەدەچوو، هیرای

به نئویاندا تیتیه پربوو به بئی ئه وهی هیچ قسه یه کیان له گه لدا بکات.
جگه ره یه کی تری دهره ئینا و پاشان قومیکی لیدا و گوتی؛
‘به لئی بهم جۆره بوو چیرۆکه که.’

هه ره یه که له ناگاری و کی و کۆهتاکی خه مباربوون له باره ی
چیرۆکه که یه وه. هیرای به خه مبارییه وه گوتی؛ ‘به پاستی بیلیم
من هیچ باش نیم له گه له هه موو ئه م پرووداوانه دا.’
کی؛ ‘هیرای...’

هیرای دهستی بیده نگیوونی به رزکرده وه؛ ‘هیچ خه مبار
مه بن و پیتشم مه لێن من باشده بم.’
دهیزانی شتیک هه یه که کی دهیه ویت بیلێت، هه ر بۆیه به و
جۆره به رگری کرد.

‘ته ماشا بکه ن هاو پێیان، ده زانم وه ها دهرناکه وم، به لام من
به پاستی زۆر زۆر خراپم و هه ست به خراپی ده که م، به لام
پتویسته کاریک بکه م بتوانم له سه ر پێیه کانی خۆم بوه ستمه وه،
ئه ی وانیه؟’

تا پاده یه که قسه که ی پاستبوو، چونکه ئه گه ر کی بوایه
بێگومان ئیستا نهیده توانی به و جۆره له سه ر پێیه کانی خۆی
بوه ستیت، ئه گه ر کۆهتاکی بوایه ئه و بۆ ماوه ی چه ندین رۆژ
ده گریا به به رده وامی، به لام هیرای زۆر خۆپاگره دهرباره ی
پرووداوه که.

هیرای؛ ‘من ده گریم، بێگومان ده گریم، به لام هه ر که س له
که سێکی تر جیاوازه.’

پاشان جانتاکهی هه لگرت و هه ستایه وه سه ره پین و گوتی؛
"بۆیه شته کان به و جوړه یه."
ناگاری به سه رسوړمانه وه پرسى؛ "که واته بۆچی سه ردانی
قاوه خانه که ت کرد به م کاته؟"
هیرای بۆ ساتیک وه ستا. ناگاری درێژه ی پێدا؛ "بۆ
راسته وخو نه چوو یته وه ماله وه و هاتیه ئیره؟"
که پرایه وه چی که که ی خو ی دانیشته.
کی؛ "هیرای، هیشتا له لاهه."
هیرای؛ "هیشتا فریت نه داوه؟"
مه به ستیان ئه و نامه یه بوو که سى پوژ بهر له ئیستا کومی
لای کی به جینی هیشتبوو تا کو بیدات به هیرای، به لام هیرای
گوتبووی که فپی بدات، چونکه نایه ویت بیخوینیه وه.
دهستی ده له رزی، له و کاته ی نامه که ی وه رگرت، چونکه
ئه وه کۆتا وشه کانی کومی بوو که بۆی نویسیوو.
کی به خه مباریه وه گوتی؛ "هه رگیز پیم وانه بوو له
بارودوخیکی له م شیوه یه دا نامه که ت پێدهم."
"نه خیر کیشه نییه... سوپاس."
نامه که ی ده رهینا له نێو زه رفه داخراوه که دا. هه ر که
ته ماشای نامه که ی کرد تییینی ئه وه ی کرد. هه مان بابته کانی
جاره کانی پێشووی لینوسراوه، هه ربۆیه فرمیسک له چاوی
که وته خواره وه.

“بۆ جاریکیش ئاماده نه بووم بیبینم، هه موو جاریک ده هات و ده هات بۆ تۆکیۆ بۆ بینیم، تا کو ئه مه پرویدا.”

یه که مین جار که کومی هات بۆ سهردانکردنی هیرای، ئه و کات هیرای ته مه نی بیست و چوار سال بوو، کومی ته مه نی هه ژده سال بوو، بئگومان که هیرای میوانخانه که ی به جیهیشتبوو ماوه یه کی زۆر پیش ئه وه بوو ئه و کاته ش هه موو بهرپرسیارییه تییه کانی میوانخانه که که وتبووه ئه ستۆی کومی، هه رچه نده هیشتا تازه له قوناغی ئامادهیدا بوو، واته زۆر مندا ل بوو بۆ هه لگرتنی ئه و بهرپرسیارییه تییه که وه ره یه، چونکه دایک و باوکی وه کو خاوه نی میوانخانه که مامه له یان له که لدا ده کرد، له دوا ی پۆیشتنی هیرای سه ره تا که کومی سهردانی هیرای ده کرد ئاسایی ده بیینی، به لام دواتر خۆی لیده شارده وه و چیت ر ئاماده نه بوو قسه ی له که لدا بکات، به لام کومی به پینی ده رفه ت هه ر دوو مانگ جاریک ده هات و سهردانی ده کرد.

کو تا جار که هاتبوو بۆ سهردانکردنی هیرای ئه و پۆژه بوو که نامه که ی بۆ به جی هیشتبوو، به لام ئاماده نه بوو نامه که بخوینته وه و داوا ی له کی کرد نامه که فری بدات، کی نامه که ی هه لگرتبو وه بۆ ئه مرۆ.

هیرای؛ “یاساکان ده زانم، ئیستا ناگۆریت، هه رچه نده به سه ختی هه ول بدهیت، به لام ده توانیت بمگه پینته وه ئه و پۆژه؟”

هیرای به جدییاته وه گوئی؛ “لێت ده پاپیمه وه تکایه!”

ناگاری بهو پهفتاره تور بووبوو، چونکه دهیوست
بگه پیه وه سنی پوژ له وه وه بهر، نه و کاته ی کومی سهردانی
قاوه خانه که ی کردبوو، هه ریه که له کی و کوهتاکی چاوه پئی
ناگاری بوون قسه یه ک بکات، تاکه کهس له نیو قاوه خانه که دا
به ئاسایی بهرده وام بوو له کاره که ی خوی ژنه کراس سپیه که
بوو پۆمانه که ی دهخوینده وه، ناگاری قوتوه خوئییه که ی
له سهر میزی ژمیریاره که دانا به تور په ییه وه.

زرم

پاشان به توور په ییه وه چووه وه چیشته خانه که.

هیرای به نائومیدییه وه هه ناسه یه کی قولی هه لمژی، له و
کاته دا ناگاری له چیشته خانه که بانگی کازووی کرد.

"به لام هیرای—"

"به لئ، ده زانم."

هیرای قسه که ی به کوهتاکی بری، هه ر له بهر نه وهش گوئی
له وه نه بوو که چی گوت، چووه نزیک خاتوونه کراس سپیه که
و پئی گوت؛ "ببوره ده توانم له جینگاکه ت دابنیشم؟"

کی؛ "هی—هیرای!"

هیرای به بئی نه وهی گوئی به کی بدات ده پاپایه وه و ده یگوت؛
"تکایه تکایه!" به لام خاتوونی سهر کورسییه که ته نانه ت ئاو پریشی
لینه دایه وه، هیرای به توره بوونه وه گوئی؛ "خاتوون تو گویت له
منه؟ تکایه فهراموشم مه که ده توانم بیمه جینگاکه ت دابنیشم؟"
پاشان دهستی له سهر شانی ژنه که دانا.

کی؛ نه خیر، هیرای ناییت بوهسته.

به بی گویدانه هیرای به رده وام بوو له پاپانه وه؛ "تکایه؛"

کی هاواری کرد به سهریدا؛ "هیرای بوهسته!"

به لام لهو ساته دا هیرای هستی کرد دهستی قورسبوو،

جسته ی خاتوونه که به رهو قورسبوون دهچوو له ژیر دهستی،

تهواوی قاوه خانه که له بهرچاوی دهجولا، زهوییه که له ژیر پتی

دهلرییه وه، پاشان هه ناسه ی توند بوو، ماسولکه کانی گرژبوون

و کهوت.

"نه مه... نه مه چی بوو؟"

کی به تورهبوونه وه؛ "پیم گویتیت به لام تو گویت نه گرت."

هیرای دهرباره ی تهواوی یاساکان زانیاری هه بوو، به لام

تهوه ی نه زانیبوو دهرباره ی جادووه که.

به دهنگی بهرز؛ "تهو شهیتانه... ختوه."

کی به بهرهنکارییه وه؛ "نه خیر، تهو تنها نارماییه که."

له وکاته دا کازوو له چیشخانه که وه گه پرایه وه و کوپه که ی

به ردهم خاتوونه که ی هه لگرت و کوتی؛ "دهته ویت قاوه کهت بو

نوی بکه مه وه؟"

خاتوونه که به هیمنیه وه پتی گوت؛ "به لی تکایه."

کازوو تاکه کهس بوو که جادووه که کاری تینه ده کرد،

ته نانهت چهن دین جاریش ناگاری و کی هه ولیان دابوو قاوه ی

بو ببهن، به لام بیتسود بوو، چونکه تووشی جادووه که ی

دهبوونه وه، دوا ی چهند خوله کیک هیرای گه پرایه وه بارودخی

ئاسایی خۆی.

هیرای به گریان وه؛ "کازوو تکایه شتیکی پێ بلی با ههستیت له جیگا که ی."

"تیده گهم به چیدا تیده په پیت هیرای."

"که واته شتیکت پێ ده کریت؟"

کازوو؛ "ببوره من هیچم له دهست نایهت."

هیرای دهستی کازووی گرت و لێی پارایه وه؛ "تکایه، تکایه ئه وه بۆ من بکه!"

کازوو؛ "باشه با ئه مه تا قیبهینه وه."

کازوو به رهو لای خاتوونه که پویشته، هیرای ش وه ستابوو ته ماشای ده کرد چی پووبدات.

کازوو له خاتوونه که ی پرسى؛ "قاوه که ت بۆ نوێ بکه مه وه؟" هه رچه نده هه شتا کوپه قاوه که ی پر بوو بوو. هیرای و کۆهتاکی به بیتهنگی وه ستابوون به بێ ئه وه ی هیچ قسه یه ک بکه ن ته ماشای بارودۆخه که یان ده کرد ئاخۆ چی پووبدات. خاتوونه که داوای کرد قاوه که ی بۆ نوێ بکاته وه؛ "به لێ، تکایه." خاتوونه که کوپه قاوه که ی خوارد وه که چه ند خوله کیک له وه و پیش بۆی هه تابوو، دواتر کوپه قاوه نوێیه که ی بۆ برد، خاتوونه که به رده وام بوو له په رتووک خوینده نه وه وه ک ئه وه ی هیچ شتیکی پووینه دابیت.

پاش که میک...

کازوو دووباره لێی پرسى؛ "قاوه یه کی ترت بۆ بێنم؟"

خاتونہ کہ ہیشتا دستی لہ کوپہ قاوہ نوییہ کہ نہ دابوو۔
 بہ لام دووبارہ وہ لامی دایہ وہ؛ 'بہ لی، تکایہ'۔
 دووبارہ قاوہ کہی بق نوی کردہ وہ۔

کوہتاکی بہ سہرسورمانہ وہ پرسپاری لہ کازوو کرد؛
 'کہ واتہ پیت وایہ کار بکات۔۔'

کازوو بہ ردہ وام بوو، جار لہ دواۓ جار بہ تازہ کردنہ وہی
 قاوہ کہ بق خاتونہ کہ؛ 'قاوہ یہ کی ترت بق بینم؟' خاتونہ کہش
 بہ ردہ وام بوو لہ داواکردنی قاوہ بہ؛ 'بہ لی، تکایہ'۔ پاشان
 قاوہ کہی راستہ وخو دہ خواردہ وہ، بہ لام پاش کہ میک
 خاتونہ کہ زور ناٹارام دہ ردہ کہوت۔ بہ لام ٹہ مجارہش کوپہ
 قاوہ کہی خواردہ وہ ہرچہ ندہ ٹہ وہ حوتہ مین کوپہ قاوہ بوو،
 بہ لام خواردیہ وہ۔

کوہتاکی؛ 'باشہ زور ناٹارام دہ ردہ کہویت، بچی
 خواردنہ وہ کہی پرت نہ کردہ وہ؟'

کی چپاندی بہ گویی کوہتاکیدا؛ 'ناتوانیت پرتی بکاتہ وہ'۔
 'بچی؟'

کی؛ 'لہ بہ رٹہ وہی یہ کیکہ لہ یاساکان'۔
 کوہتاکی بہ سہرسورمانہ وہ؛ 'ٹای خودایہ۔۔'
 سہرسامیہ کہی کوہتاکی بہ ہوکاری ٹہ وہ بوو کہ تہ نہا ٹہ
 کہسانہی دہ گہ پرتہ وہ پابردوو پیرہوی یاساکان ناکن،
 بہ لکو ٹہ وانہشی توشی جادوہ کہ دہ بن دہ بیت یاساکان
 پیرہوبکن۔ کازووش قاوہی ہشتہ می بق خاتونہ کہ تیگرد

و دووباره پرسپاری کردهوه؛ "قاوهیهکی ترت بۆ بێنم؟"
دوای ئهوهی کازوو قاوهی نۆیهمی بۆ خاتوونهکه تیکرد،
خاتوونهکه ههستایه سهرپێ لهسهر کورسیهکهی. کۆهتاکی
هاواری کرد؛ "ههستایه سهرپێ!"

خاتوونهکه لهبهردهم خۆیهوه به کازووی گوت؛ "توالیت".
هیرای؛ "سوپاس" پاشان بهپهله لهسهر کورسییهکه دانیشت.
بهلام دلهپوکیکهی تهواری کهسهکانی قاوهخانهکه ههستیان
پیکردبوو، چونکه ههناسه برکیتی بوو، تهقه تهقی دهکرد به
پهنجهکانی لهسهر میزهکه.

کومی ههمیشه که دههاته قاوهخانهکه و بانگی خوشکهکهی
دهکرد پێی دهگوت؛ "داده".

میوانخانهکه چوار وهرزی سال قهرهبالغ بوو، ههر لهبهر
ئهوهش دایکی و باوکی بهردهوام سهرقال دهبوون پێی. دایکی
هیرای که ناوی میچیکو بوو ههر زوو دوای له دایکبوونی
کومی گهپایهوه سهرکارکردن و تهنانهت هیرای ناچاربوو
ئاگاداری خوشکه بچوکهکهی بێت، لهو کاتهی خۆی مندالیک
بوو تهنها تهمنی شهب سالان بوو، تهنانهت که کومیش چوو
خوێندنگا دهبوو هیرای لهگهڵیدا بیت چاودێری بکات. دایک
و باوکی هیرای ههمیشه هیوایهکی گهورهیان به کهسهکهیان
ههبوو، چونکه کچۆلهیهکی زیتله و وریا و کومهلایهتی بوو،
هیرای دهیویست شتهکان به ویستی خۆی بکات و خهمی
ئهوانی تری نهبێت، یاخود قورسایی ئهرکی ئهوانیش ههلبگریت

و پاشان ده‌بوو خوشکه‌ک‌ی به کول بگه‌پینیت‌وه ماله‌وه. هیرای به‌ره‌به‌ره له فهرمایشته‌کانی دایک و باوکی بیزار ده‌بوو. هیرای له دایک و باوکی بیزار نه‌بوو، به‌لکو تنها ده‌یویست به سهر به‌خویی بژی، هر له‌به‌ر ئه‌وه‌ش که بوو به هه‌ژده سال ماله‌وه‌ی به‌جیه‌یشت، ئه‌و کات کومی ته‌م‌نی دوانزه سال بوو، دایک و باوکی به‌م هه‌واله زۆر تو‌په‌بوون له په‌فتاره‌ک‌ی هیرای، چونکه باریکی قورسی به‌سهر دایک و باوکیدا به‌جیه‌یشتبوو، کومی هه‌رچه‌نده دلشکاویوو به به‌ریاری خوشکه‌ک‌ی، به‌لام هه‌موو ئه‌وه‌ی گوتی تنها ئه‌وه بوو؛ "ئه‌و زۆر خۆپه‌رسته".

کازوو له ته‌نیشت هیرای-یه‌وه وه‌ستابوو سینییه‌کی به ده‌سته‌وه بوو که له‌سهر سینییه‌که کوپیک و کتریه په‌ساسیه‌ک‌ی له‌سهر بوو، گوتی؛ "یاساکان ده‌زانیت؟" "به‌لێ، ده‌یزانم."

کومی پیشتر چند جار یک سهردانی قاوه‌خانه‌ک‌ی کردبوو، به‌لام هیشتا ئه‌و پاستیه‌ی نه‌ده‌گوپی که ئیستا مردووه، هیرای ده‌یزانی ده‌بیست له‌سهر ئه‌و کورسیه دابنیشیت تا کوتایی، پاشان کاته‌ک‌ی دیاری کراوه و بق کوتا‌جار کومی ده‌بینیت. هه‌ناسه‌یه‌کی قولی هه‌لمژی و ئاماده بوو.

هه‌رچه‌نده یاساکانی ده‌زانی، به‌لام کازوو به‌رده‌وام بوو له پروونکردنه‌وه؛ "ئه‌و که‌سانه‌ی که ده‌گه‌پینه‌وه پابردوو ده‌بیست هه‌مان هه‌ستی ئه‌و کاته‌یان هه‌بیست که ده‌یانه‌ویت بژی بگه‌پینه‌وه، جیا له‌وه‌ش کاته‌که‌یان دیاری کراوه، هر له‌به‌ر

ئەوہشە زۆربەى کات پىن پاناگەن تەنانەت مائىئاوایش بکەن.
پاشان کازوو گەرمییۆیکى زەنگدارى لەناو کوپە قاوہکە دانا.

هیرای؛ 'ئەمە چییە؟'

'ئەم گەرمییۆە زەنگ لێدەدات بەرلەوہى قاوہکەت
ساردبیتیوہ.'

'زۆرباشە تىگەيشتم.'

رستەى بەرلەوہى قاوہکە ساردبیتیوہ هیرای
خەمبارکردبوو، بەلام بە دانانى ئەو گەرمى پۆو لەناو قاوہکەى
واى کردبوو دلەراوکتى کەم بیتیوہ ھەر چۆنىک بیت، ھەموو
ئەوہى دەیویست ئەوہ بوو داواى لیبوردن لە خوشکەکەى
بکات.

ئەو کاتەى هیرای لە خیزانەکەى دوورکەوتەوہ کومى
پاستەوخۆ ببوو بەرپۆەبەرى میوانخانەکە، بەلام کومى خەونى
خۆى ھەبوو، دەیویست خوشکەکەى بگەریتەوہ و ئازادبیت و
لە بواری تردا کاربکات، ھەر بۆیە ئەم بریارەى خوشکەکەى بە
خۆپرستانە ناوزەند دەکرد کە میوانخانەکەى بەسەر کومیدا
بەجێھێشتبوو.

هیرای تاکە ھۆکارى گەرانیوہى ئەوہبوو داواى لیبوردن لە
خوشکەکەى بکات لە بەرانبەر ئەو خۆپرستیئەى ئەنجامى دا.
کازوو کوپەکەى دانا لەبەردەم هیرای، پاشان کتريەکەى
بەدەستەوہ گرتبوو، پيش ئەوہى قاوہکە تىبکات گوتى؛ 'لەبیرت
بیت... قاوہکە بخۆرەوہ بەرلەوہى ساردبیتیوہ.'

بهره بهره قاوه‌که‌ی ده‌کرده ناو کوپه‌که‌وه، هه‌لمی گهرمی
 به‌رزبوه‌وه، هیرای هه‌ستی به سهرسوپان کرد، له‌شی سووک
 ده‌بوو، هه‌ستی ده‌کرد له زه‌وییه‌که به‌رز ده‌بیته‌وه، قاوه‌خانه‌که
 له‌به‌رچاوی پرپووبوو له‌ئاو، هه‌ر بۆیه چاوه‌کانی داخست.
 یه‌که‌مین جار که هیرای سهردانی قاوه‌خانه‌که‌ی کرد
 هه‌وت سال به‌ر له‌ئیستا بوو، ئه‌وکاته ته‌مه‌نی ته‌نها بیست
 و چوار سال ده‌بوو. نزیکه‌ی سێ مانگ ده‌بوو فرۆشگا یاخود
 باره‌که‌ی کردبوه‌وه. ئیواره‌یه‌کی کۆتایی پایز بوو، له‌وکاته‌ی
 به‌شه‌قامه‌که‌دا پیاسه‌ی ده‌کرد و به‌ناو دراوسێکانیدا ده‌گه‌را
 چاوی به‌قاوه‌خانه‌که‌که‌وت، هاته‌ ژووره‌وه‌ تییینی خاتوونه
 کراس سه‌پیه‌که‌ی کرد، ئه‌وه‌ی سهرنجی پراکتیسا ئه‌وه‌بوو
 خاتوونه‌که‌ کراسیکی ته‌نکی سه‌ی له‌به‌ردایه‌ له‌کاتیکدا که‌شه‌که
 به‌جۆریکه‌ زۆریک له‌خه‌لکی جلی نیمچه‌ زستانه‌ له‌به‌رده‌که‌ن،
 به‌لام زۆر به‌لایه‌وه‌ گرنگ نه‌بوو، چونکه‌ پیتی وابوو گهرمایه‌تی.
 چوه‌ نزیک میزی ژمیریاره‌که‌ و له‌ کورسی پێشه‌وه‌ دانیشته‌.
 چاوی به‌قاوه‌خانه‌که‌دا گیرا، به‌لام هه‌یج ئه‌ندامیکی ستافی
 قاوه‌خانه‌که‌ی نه‌بینی، له‌کاتیکدا هه‌ر که‌ هاته‌ ژووره‌وه‌ چاوه‌رێ
 بوو ده‌نگیک پیتی بلیت سلاو به‌خیربیت، چونکه‌ زه‌نگی ده‌رگاکه
 لیده‌دات له‌وکاته‌ی که‌سیک بیته‌ ژووره‌وه‌. بابته‌که‌ی زۆر جدی
 وه‌رنه‌گرت، چاوه‌روان بوو تاکو که‌سیک ده‌ربکه‌وێت، خاتوونه
 کراس سه‌پیه‌که‌ش به‌بیته‌نگی په‌رتووکه‌که‌ی ده‌خوێنده‌وه‌، له‌و
 کاته‌دا زه‌نگی ده‌رگاکه‌ی بیست کچیکی گه‌نج که‌ پێده‌چوو له‌

قوناغی ئامادهیی دا بیت هاته ژووره وه و سلاوی لیکرد؛ "سلاو به خیر بیتت".

به و شتیه سلاو کردنه ی کچه که بوی ده رکوت شتوازی خزمه تکر دنی میوانه کانی قاوه خانه که شتوازی کلاسیکه، ئه مهش واده کات میوانه کان زیاتر ههست به ئازادی بکه، هه بویه هیرای جگه رهیه کی پیکرد و چاوه پئی بوو تاکو کچه که له ژووره که ی دواوه بگه پیتته وه و داواکارییه که ی وه ربگریت.

له و کاته ی جگه ره ی دووه می ده کیشا ژنیک له ژووره که ی دواوه هاته ده ره وه که ته نوره یه کی سپی دریژ و کراسیکی بیجی و بلوسیکی سووری له به ردابوو، پیده چوو کچه که نه که پئی گوتبیت که میوانیکمان هیه.

ژنه که هیچ کار دانه وه یه کی ئه وتو یاخود هیچ په له په لیه کی ئه نجام نه دا، زور به ساده یی په رداخیک ئاوی پرکرد و پاشان له به ردهم هیرای داینا؛ "سلاو به خیر بیتت".

ئه گهر میوانیکی تر بوایه چاوه پئی ئه وه ی ده کرد لانی کهم گارسونه که داوی لیئوردنی لیتیکات بق خاوی خزمه ته که یان، به لام هیرای ئه و جوړه ورده کارییانه ی هیچ به لاوه گرنگ نه بوو. له دوا ی ئه و کاته وه هیرای هه موو پوژیک سهردانی قاوه خانه که ی ده کرد له زستاندا، به وه ی زانی ده توانریت گه شتی کات ئه نجام بدریت له نئو قاوه خانه که دا، سهرنجی ئه وه ی دابوو خاتوونه کراس سپیه که هه میشه به نه عله وه له قاوه خانه که یه، پرسپاری ئه وه ی کردبوو که ئایا سهرمای

نییہ، بہ لام کی ٹوہی بۆ پوونکردبوہوہ کہ ھۆکاری ٹوہو
شئوہ دەرکہوتنہی خاتونہکہ چییہ. پاشان پنی گووتبوو ٹوہو
کہسانہی کہ دہیانہویت بگہ پٹنہوہ پابردوو دہیت لہسەر ٹوہو
کورسییہ دابنیشن.

سەرہتا باوہپی بہ ھموو ٹم قسانہ نہدہکرد، بہ لام دواى
شەش مانگ ٹوہی بۆ دەرکہوت کہ قاوہخانہکہ بہو ٹفسانہیہ
بہناوبانگہ. لہ دواى ٹوہو پۆژہ درکی بہوہ کردبوو کہ دہتوانیت
بگہ پٹنہوہ بۆ پابردوو، بہ لام تا ٹوہو کاتہ ھیچ ھۆکاریکی نہبوو
تاکو گہشتی کات ٹہنجام بدات، چونکہ دہیگوت ھیچ شتیکم نییہ
لیی پەشیمان بيم و ٹگەر گہرانہوہ بۆ پابردوو ھیچ لہ ئیستا
نہگۆریت کہواتہ بۆچی بگہ پٹنہوہ؟

بیرکردنہوہی بہو جۆرہ بوو، تا ٹوہو کاتہی کومی لہ
پووداوی ھاتوچۆکہ کۆچی دواى کرد.

ھیرای چاوی کردہوہ، تییینی دہنکی کی کرد کہ بانگی
دہکات، فوساجیش وھکو ھمیشہ لہ کورسی لای دەرگا کہ
دانیشتبوو، بہیری ھاتہوہ ٹوہو پۆژہیہ کہ کومی ھیشتا
زیندووہ.

تا دہھات لیدانی دلی زیادی دہکرد، چاوہکانی زیاتر
سووردہبوونہوہ لہبەر گریان، دہستی لہسەر دلی دانا بہ
ٹومیدی ٹوہی لیدانہکەى ئاسایی بیٹنہوہ، چونکہ نہیدہویست
کومی بہو جۆرہ بییینت.

کی بہ سەر سوپمانہوہ؛ "سلاو..."

پیشوازییه که ی کی به و جوړه نه بوو که ناخو ئه مه هیرای
ده ناسیت، به لکو وه کو که سیک مامه له ی له گه لدا ده کرد که
یه که مین جاری بیت سهردانی قاوه خانه که بکات، دواتر
پرسیاری لیکرد؛ "نایا تو له داهاتو وه هاتوویت؟"
"به لئ."

"به راست بوچی؟"

کی هیچ بیرو که یه کی نه بوو ناخو بوچی هاتو وه، هیرای؛
"هاتووم تا کو خوشکه کم ببینم." هیرای له بارودو خیکدا نه بوو
درق بکات.

"ئه و که سه ی که هه میشه زوری لیده کردیت تا کو بگه ریته وه
ماله وه؟"

"هر له بهر ئه وه یه."

کی؛ "باشه هر گیز هه ولت نه داوه چاره سهری بکهیت؟"

"ئه مرق نا چونکه ده ببینم."

هه رچه نده هه ولی ددا به زهرده خه نه که ی دلته نگیه که ی
بشاریته وه، به لام نه یده توانی، هر له بهر ئه وه ش کی هه سته
به وه کردبوو کیشه یه ک له ئارادایه.

کی به چه وه پرسى؛ "شتیک پرویدا وه؟"

سهره تا وه لامی نه دایه وه، دواتر به ده نگیکى له رزو که وه

گوتی؛ "نه خیر، هیچ نییه."

هیرای ئاماده بوو نه پیتییه که ی بشاریته وه وه ک له وه ی بو
که سیکى نه ناسراوی باس بکات، چونکه متمانه کردن به که سانی

نه ناسراو کاریکی قورسه، کی له پشتی میزی ژمیریاره که وه
هات بۆ لای هیرای پاشان زهنگه که لیدرا.

کی قسه که ی به ره و پرووی ده رگا که بوو، گوتی؛ 'سلاو
به خیرییت'.

هیرای ده زانی ئه وه ی دینه ژووره وه کومی-یه. له
کاتژمیره که ی ناوه راستدا کاتژمیر سنی بوو، هیرای-ش
ئه وه ی ده زانی که تنها ئه و کاتژمیره یان راسته که یه، چونکه
همان کات بوو که سنی پۆژ بهر له ئیستا کومی سهردانی
قاوه خانه که ی کردبوو.

له و پۆژدها هیرای خۆی له پشتی میزی ژمیریاره که
شاردبووه، چونکه ئه وه تاکه پێگای ئه و بوو بۆ ده ربازبوون
له خوشکه که ی، قاوه خانه که تنها یه ک ده رگای هه بوو بۆ
هاتنه ژووره وه و چوونه ده ره وه، هه موو پۆژ هیرای دوا ی
نانخواردنی نیوه پۆ سهردانی قاوه خانه که ی ده کرد و قاوه یه کی
له گهل کی-دا ده خواره وه، پاشان ده چووه سه رکار. به لام ئه و
پۆژه له به ره ئه وه ی بریاری دا بوو زووتر باره که بکاته وه زووتر
چووه قاوه خانه که، ئه و پۆژه که ده یو یست پاره ی قاوه که بدات
و بچینه ده ره وه گو ییستی دهنگی خوشکه که ی بوو که له
پلیکانه کان ده هاته ژووره وه، بۆیه به په له چووه پشتی میزی
ژمیریاره که و خۆی شارده وه.

به لام ئیستا هیرای له سه ر کورسییه که دانیش ت و چاوه پنی
کومی بوو، به لام تنهاته نهیده توانی وینای پروخساری

یاخود ئه و جلانه بکات که پۆشیویه تی، چونکه سالتیک ده بوو
نهیبینیوو، ئه و شتهش وای کردبوو زیاتر ههست به دلتەنگی
بکات وشه رمه زاری بکات له بهرانبەر ئه و کاره ی که کردوویه تی
له پابردوودا.

چاوه کانی پڕبوو بوون، به لام نهیده و یست له پیش چاوی
خوشکه که ی بگری، چونکه هه رگیز کومی به و جوړه نهیبینیوو،
ته نانه ت نهیده زانی چی پرویداوه، هیرای ش هیچی له دهست
نده هات ئاخو به خوشکه که ی چی بلێت، پڕ به دل دهیویست
پتی بلێت به ئۆتومبیل مه پۆوه ماله وه به شه مه نده فەر پۆره وه،
چونکه تووشی پرووداری هاتوچۆ ده بیت، یاخود لانی که م
ئه مپۆ مه پۆره وه ماله وه، به لام دهیزانی ئه گه ر ئه وه ش بلێت
ئیسنا ناگۆریت و ناتوانیت پێگری بکات له مردنی خوشکه که ی.
کومی به زه رده خه نه وه به ره و لای خوشکه که ی هات و سلاوی
لێکرد؛ 'خوشکی؟ (داده)

ئه وه دهنگی خوشکه که ی بوو، بیستی دهنگی کومی وای
لێکرد لێدانی دلی زیاد بکات، ئه و دهنگه ی که جاریکی تر
گوێبیستی نه ده بوه وه، چاوی کرده وه کومی له ده رگا که ده هاته
ژووره وه.

‘سلاو...’

دهستی چه پی به رز کرده وه سلاوی له هیرای کرد و نامه یه ک
به دهستی راستییه وه بوو، به لام که میک شله ژاو ده رده که وت،
هیرای هۆکاری شله ژانی کومی ده زانی، چونکه ئه وه یه که مین

جار بوو خوشکه که ی بپته دیده نی و به زهرده خنه پیشوازی
لینکات، هه موو کات که کومی ده هات بۆ سهردانیکردنی په له ی
ده کرد له قسه کردن و به جیی ده هینشت له نیوه ی قسه کردنه کاندا،
به لام نه مجاره زۆر جیاواز له جارانی تر دانیشتوو و چاوه پری
ده کات؛ 'واو... نه مرق زۆر سهیر ده رده که ویت چی بووه؟'
'مه به ست چیه؟'

'مه به ستم نه چه ند ساله یه هه رگیز به ئاسانی
نه مده دۆزیتوه.'

'پیت وایه واییت؟'

'پیم وایه!'

هیرای توند شانەکانی کومی گرت و گوتی؛ 'تۆو کومی، من
داوای لیبوردن ده کهم.'

کومی ههستی به دلخۆشی ده کرد به و گۆرانه له ناکاوه ی
خوشکه که ی، هه ر بۆیه گوتی؛ 'همم، ده توانم داوی خواردن
بکه م؟ ده مه ویت قاوه و توستیک و برنج و تورته داوا بکه م.'
پاشان بانگی کی کرد له پشتی میزی ژمیریاره که.

کی ته واوی داواکارییه که ی نووسی و پاشان گه راپه وه
چیشته خانه که. کومی گوتی؛ 'ده توانم لیتره دابنیشم؟ دواتر
کورسییه که ی پاکیشا. هیرای به زهرده خه نه وه گوتی؛ 'بیگومان'.
کومی له به رانبه ر هیرای دانیشته. سه ره تا ته نها ته ماشای
یه کترین ده کرد، دواتر کومی ههستی به نا ئارامی ده کرد له به رانبه ر
په فته ره که ی، هه ر بۆیه گوتی؛ 'نه مرق زۆر سهیر ده رده که ویت.'

“چۆن؟”

“هه‌ست ده‌که‌م ته‌مه‌نیکه شتی‌کمان ئه‌نجام نه‌داوه... ئه‌ویش به‌م جۆره دابنیشین و ته‌ماشای یه‌کتر بکه‌ین...”
“وامان نه‌کردوه؟”

“کو‌تاجار که هاتم له‌به‌ر ده‌رگا‌که وه‌ستا‌بووم پ‌ینگه‌ت پ‌یت‌ه‌دام ب‌یمه ژوور‌ه‌وه‌ش. ته‌نانه‌ت پ‌ات‌کرد و به‌دوات‌دا پ‌ام‌کرد، به‌رله‌وه‌ش له‌شه‌قامه‌که پ‌ه‌پ‌یت‌ه‌وه تا‌کو بم‌گ‌ریت، به‌لام پ‌یش ئه‌وه‌ش...”

هیرای: “به‌نازار‌بوو وایه؟”

هیرای له‌ناخی خۆیدا دانی به‌هه‌موو پرو‌داوه‌کان‌دا ده‌نا که پرو‌یان‌دا‌بوو، ئه‌و کاته‌ی له‌شو‌قه‌که‌ی بوو گ‌لۆپه‌کانی دا‌گیرسان‌د‌بوو، به‌لام وا خۆی پ‌یشان‌ده‌دا که له‌و‌ی نییه، ئه‌و کاته‌ی وا خۆی پ‌یشان‌ده‌دا که سه‌رخۆشه و خۆی لێ هه‌له‌کرد و گوتی: “تۆ ک‌ی‌یت؟” هه‌رگ‌یز نامه‌کانی کومی نه‌ده‌خو‌ین‌ده‌وه. به‌پ‌استی داده‌یه‌کی خراپ بوو.

“تۆ به‌و جۆره‌یت.”

“من دا‌وای ل‌ی‌بو‌ردن ده‌که‌م کومی، من زۆر دا‌وای ل‌ی‌بو‌ردن ل‌ین‌ده‌که‌م.”

کومی: “پ‌استیه‌که‌م پ‌ی ب‌لی چی پرو‌یداوه؟”

“مه‌به‌ستت چیه؟”

“زۆر به‌سه‌یری هه‌لسو‌که‌وت ده‌که‌یت.”

کی: “وا ب‌یر ده‌که‌یت‌ه‌وه؟”

‘شتیک پرویداوه؟’

‘نهخیز... بابه‌ته‌که به‌و جوړه نییه.’

ره‌فتاره سه‌یره‌کانی هیرای وای له کومی کرد هه‌ست بکات
ئوه کوتا چرکه‌ساته‌کانی ژیانیه‌تی، چونکه چاوه‌کانی سوور
هه‌لکه‌رابوون، به ته‌واوی بیټیز و دلته‌نگ دهرده‌که‌وت.
کی؛ ‘ئوه‌ش قاوه‌که‌تان...’ پاشان قاوه‌که‌ی له‌سه‌ر میزه‌که
دانا. هیرای سه‌ری داخستبوو، کومیش سوپاسی کی کرد؛
‘سوپاس.’

کی؛ ‘شایه‌نی نییه.’ پاشان به‌ره‌و لای میزی ژمیریاره‌که
پوښت.

به‌هوی دروستبوونی پچران له گفتوگو‌که‌یاندای هیرای وشه
و کرداره‌کانی بیرچوبوه‌وه که ده‌بوو نه‌نجامی بدات، چونکه
پیش ئوه‌ی کومی بگاته ناو قاوه‌خانه‌که هیرای له میشکی
خویدا خه‌یالی ئوه‌ی ده‌کرده‌وه دواي بینینی خوشکه‌که‌ی
له‌ئامیزی ده‌گریټ و هاوارده‌کات و پیی ده‌لټ تکایه مه‌مره.

به‌هوی ئوه پچرانه‌ی له گفتوگو‌که‌دا دروستبوو بوو کومی
هه‌ستی به نا‌ئارامی ده‌کرد، له نامه‌که‌ی ده‌ستی دهرده‌که‌وت
که به توندی گرتبووی به ده‌ستییه‌وه، پاشان ته‌ماشای
کاتر میزه‌که‌ی ده‌کرد پیته‌چوو کاته‌که‌ی نزیک بوو بیته‌وه.

کومی ده‌یویست داواکارییه‌که‌ی به ساده‌یی بکات، به‌لام
پیته‌چوو به‌هوی ئوه شله‌ژانه‌ی پرویدابوو نه‌توانیت بیکات،
ئوه‌یش ئوه‌بوو که بلټ بگه‌رپوه ماله‌وه.

زۆرقورسبوو گوتی، چونکه هه‌موو جارێک له‌ ماوه‌ی
ئه‌و چه‌ند ساله‌دا که هاتبوو بۆ بیهینی خوشکه‌که‌ی و داوای
که‌پانه‌وه‌ی کردبیت هیرای ره‌تی کردۆته‌وه‌، بۆیه‌ بۆ کومی
قورسبوو دووباره‌ گوتی له‌ وشه‌ی نه‌خه‌ربیت، به‌لام هه‌رگیز
کۆلینه‌دابوو له‌ سه‌ردانکردنی خوشکه‌که‌ی. له‌و ساته‌دا کومی
چه‌ندیک ئازاری ده‌چه‌شت به‌هه‌مان شێوه‌ هیرای‌ش ئازاری
ده‌چه‌شت. کومی ئه‌مجاره‌ش چاوی بپیه‌وه‌ چاوی خوشکه‌که‌ی،
به‌لایه‌وه‌ گرنگ نه‌بوو دووباره‌ ره‌تی بکاته‌وه‌ یاخود نا، به‌لام
ئاماده‌ نه‌بوو ده‌ست هه‌لبگریت، هیرای‌ش ته‌ماشای نیۆچاوی
ده‌کرد و گوتی؛ 'باشه‌ من ده‌که‌پیمه‌وه‌ ماله‌وه‌.'
به‌لام ئه‌وه‌ وه‌لامیک نه‌بوو بۆ قسه‌یه‌ک، چونکه‌ کومی هه‌شتا
هیچی نه‌گوتبوو.

هیرای ده‌یزانی قسه‌کانی خوشکه‌که‌ی چین و ده‌یزانی به
دله‌ییایه‌وه‌ لێی ده‌پرسیت؛ 'ده‌که‌پیته‌وه‌ ماله‌وه‌؟'
کومی سه‌ری سوپما، هیرای چی ده‌لێت؛ 'چی؟'
هیرای به‌ ساده‌یی وه‌لامی دایه‌وه‌؛ 'باشه‌ من ده‌که‌پیمه‌وه‌
بۆ تا‌کا‌کورا'
'به‌راست؟'

هیرای به‌ شه‌رمه‌وه‌؛ 'به‌لام تۆ ده‌زانیت من زۆر
له‌کاروباره‌کانی ئه‌وێ نازانم ئیتستا.'
'ئاساییه‌، ده‌توانیت به‌وجۆره‌ی پاهاتوویت کاربکه‌یت، دایه
و بابا هه‌واکارت ده‌بن تا‌کو به‌باشی فیه‌ربیت.'

“بەپاست؟”

“بىنگومان”

چاۋەكانى پىرپوون لە فرمىسك و پروخسارى سوورھەلگەپا.

“چى بوۋە؟”

ئەمجارەيان نۆرەى ھىراى بوو سەرى بسوپمىت، بەلام
ھۆكارى فرمىسكەكانى كۆمى دەزانى بەھۆى ئەۋەى ھىراى
دەگەپايەۋە تاكاكورا، كۆمى ئازاد دەبوو، چىتر ئەو ئەرکە
قورسەى لە ئەستىز نەدەگرت.

لەۋكاتەى فرمىسك لە چاۋەكانى كۆمى دەپژانە خوارەۋە
گوتى؛ “ھەمىشە ئەۋە خەۋنى من بوۋە.”

“خەۋنەكەت چىيە؟”

بەچاۋى سوور و پىر فرمىسكەۋە؛ “پىكەۋە مىوانخانەكە
بەپژۆەببەين.”

ھىراى بىرى كەۋتەۋە ئەو پۆژە چى بەكى گوتىبوو.

ئەو بىزارم دەكات.

“نامەۋىت بىيىنم.”

“من چەندىن جار پىنگوتوۋە كە نامەۋىت بگەپنمەۋە مالاۋە،
بەلام بەردەۋام دىت و بىزارم دەكات.”

“نەمەۋىت بىيىنم...”

“دەتوانم ئەۋە لەدەموۋچاۋىدا بخوئىنمەۋە، ئەو دەيەۋىت من
بگەپنمەۋە و مىوانخانەكە بەپژۆەببەم تاكو بۇخۇى ئازاد بىت.”
“ھەست دەكەم پەستانم لەسەر دەكات.”

“فریتی بده!”

“ده‌توانم ویتای بکه‌م چی نووسیوه... به‌راستی ئه‌وه بۆ من زۆر قورسه، تکایه بگه‌رێوه ماله‌وه. ئاساییه به‌ره‌به‌ره فیزی کاره‌کان ده‌بیهته‌وه.”

هیرای هه‌له‌ بوو له‌و بیرکردنه‌وه‌یه‌دا، چونکه کومی نه‌یده‌ویست ئازاد بیت، به‌لکو ده‌یویست پیکه‌وه میوانخانه‌که به‌پێوه‌ببه‌ن. ئه‌وه‌ هه‌میشه‌ خه‌ونی بوو که له‌ژێر چه‌تری خوشکه‌ گه‌وره‌که‌ یدابیت و به‌ داده، داده بانگی بکات و پیکه‌وه میوانخانه‌که به‌پێوه‌ببه‌ن و دایک و باوکیان دلخۆش‌بکه‌ن، چونکه له‌ پابردووشدا کومی وه‌ها بوو، هه‌میشه‌ هیرای ببوه پشت و په‌نا و دلسۆز بۆی، هه‌ر بۆیه هه‌رگیز کۆلی نه‌ده‌دا له‌ هه‌ولدان بۆ گه‌رانه‌وه‌ هیرای. هیرای ته‌واوی هه‌ستی په‌شیمانی ناخی داگرتبوو، ده‌یویست پیتی بلیت مه‌مره‌ تکایه‌ من نامه‌ویت تو بم‌ریت!

هیرای به‌ ده‌نگیکی له‌رزۆکه‌وه؛ “کو-کومی” به‌لام وا پێده‌چوو که کومی گۆنی له‌ ده‌نگی خوشکه‌که‌ی نه‌بووبیت. کومی هه‌ستا له‌سه‌ر کورسییه‌که‌ی و گوتی؛ “خوله‌کێک چاره‌ڕێ بکه‌ ده‌بیت بچمه‌ ده‌ستشۆره‌که‌ و ئارایشته‌که‌م نوێ بکه‌مه‌وه.”

هیرای هاواری کرد؛ “کومی!”

به‌و جووره‌ بانگکردن به‌ هاواره‌وه‌ زیاتر کومی تووشی

سه‌رسورمان کرد؛ "چییه؟"

هیرای نه‌یده‌زانی چی بلیت، چونکه هرچی گوتبا ئیستای
نه‌ده‌گوپی.

"هیچ نییه، ببوره."

بیگومان هیچ نییه نه‌بوو، به‌لکو مه‌رۆ! مه‌ره! ببوره! تکایه
لیم خوشبه! نه‌گه‌ر نه‌هاتیتایه بۆ بینینی من بیگومان نه‌ده‌مردی!
زۆر شت هه‌بوون که پتی بلیت و داوای لی‌بور دنی لی‌تکات
له‌به‌ران‌به‌ریدا، زۆر شت هه‌بوون که ده‌یویست بلیت، چونکه
زۆر به‌بن باکانه‌دایک و باوکی به‌سه‌ر خوشکه‌بچوکه‌که‌یدا
به‌جی‌ه‌یشتبوو، پاشان میوانخانه‌که‌ی به‌جی‌ه‌یشت و کومی
ناچاربوو به‌ته‌نها هه‌موو کاره‌کان بکات، له‌وه‌ش زیاتر له‌نیو
ئه‌و خشته‌جه‌نجاله‌ی دا ده‌بوو هه‌موو دوو مانگ جاریک بیت
و سه‌ردانی خوشکه‌که‌ی بکات و قایلی بکات به‌گه‌رانه‌وه.
هه‌موو هه‌سته‌په‌شیمانیه‌کانی هه‌نده زۆر بوو نه‌یده‌توانی به
وشه‌ده‌ری‌بهرپیت، چونکه له‌وه‌تینه‌گه‌یشتبوو ده‌بیت چی بلیت،
یاخود ده‌یه‌ویت چی بلیت؟

کومیش لای خۆیه‌وه‌بیری له‌میهره‌بانی خوشکه‌که‌ی
ده‌کرده‌وه، ده‌یویست پتی بلیت که ماوه‌یه‌کی زۆره‌به‌و جۆره
میهره‌بانیه‌تۆم نه‌دیووه، هه‌ر به‌پراستی ده‌گه‌ریتیه‌وه و له‌گه‌لمدا
میوانخانه‌که‌به‌رپۆه‌ده‌به‌یت؟!

کۆمه‌له‌هه‌ستیکێ زۆر هه‌بوون له‌ناخی هه‌ردووکیاندا
هاتوچۆیان ده‌کرد، به‌لام نه‌یانده‌توانی وشه‌کانی ناخیان بۆ

یه کتر ده ربیرن، دواى ئه وهی پیته نگیه کی دوورودریژ دایگرتن
هیرای پیته نگیه که ی شکاند و گوتی؛ 'سو پاس'.

کومی؛ 'به لئی، ئه مرق تو زور به سهیری پهفتار ده کهیت'.

هیرای به زه رده خه نه وه گوتی؛ 'به لئی، پیم وایت وایه'.

پاشان کومی به ره وه ده ستشوره که رویشته.

هیرای چاوی له سهر کومی لانه برد، تاکو له بهرچاوان

ون بوو، پر به دلی ده یویست هاوار بکات و پینگه له مردنی

خوشکه که ی بگریته، به لام نهیده توانی، دهستی کرد به گریان و

وه کو باران فرمیسک له چاوه کانی ده هاته خواره وه.

ئه گهر دهستی به ده مییه وه نه گرتبایه ئه وا بینگومان کومی

گوئی له دهنگی گریان که ی ده بوو؛ 'هیرای تو باشیت؟'

بیپ بیپ بیپ بیپ...

دهنگه که له کوپه قاوه که وه ده هات، پیته چوو نزیک بوو پیته وه

له سارد بوونه وه.

'ئوو زهنگه که!'

کی له 'بابه ته که تیگه یشت زهنگه که ته نها له کاتینکدا

به کارده هینریت که سهر دانکه ره که سهر دانی که سیکی مردوو

بکات.

ئوو گیانه که م... خوشکه بچوکه که ی...

هیرای ته ماشای کی کرد، چهنده به به زه مییه وه ته ماشای

دهکات به دلته نگیه وه سهری جولاند.

کی به شله ژانه وه بانگی کرد؛ 'هیرای'.

”دهزانم. پاشان کوپه قاوه‌که‌ی هه‌لگرت؛ ده‌بیت قاوه‌که بخۆمه‌وه وایه؟“

کی هیچ قسه‌یه‌کی نه‌کرد، هیرای ته‌واوی کوپه قاوه‌که‌ی به‌یه‌کجار خوارد‌وه، له‌ دلی خۆیدا ده‌یگوت؛ ”هه‌موو ئه‌وه‌ی ده‌مویست بگه‌پیمه‌وه پرووخساری خوشکه‌که‌م ببینم، به‌لام ئه‌گه‌ر وا بکه‌م ئه‌وا ناگه‌پیمه‌وه.“

به‌ده‌م خوارد‌نه‌وه‌ی قاوه‌که‌وه فرمیسک له‌ چاوه‌کانی ده‌هاتنه‌ خواره‌وه. کۆمه‌لێک بیرکرد‌نه‌وه وروژمیان هه‌تایه‌ ناو می‌شکییه‌وه؛ ”بۆچی ئه‌مه‌ پرویدا؟ بۆچی ده‌بوو بم‌ریت؟ بۆچی زووتر برپاری گه‌پانه‌وه‌م بۆ ماله‌وه نه‌دا؟ ساتنیک وه‌ستا، پاشان گوتی؛ ناتوانم له‌وه زیاتر بخۆمه‌وه...“

کوپه‌که‌ی دانایه‌وه سه‌رمیژه‌که، دووباره‌ بیرکرد‌نه‌وه‌کانی تیکه‌ل بوون. نه‌یده‌زانی چی ده‌وێت، یاخود بۆچی گه‌پاوه‌ته‌وه پ‌ا‌بردوو، هه‌موو ئه‌وه‌ی ده‌یزانی ئه‌وه‌ بوو که خوشکه‌که‌ی خۆشده‌وێت و ده‌بوو زووتر هه‌سته‌کانی بۆ ده‌رب‌بر‌پ‌یت.

ئه‌گه‌ر ئیستا قاوه‌که ته‌واو بکه‌م ئه‌وا جاریکی تر خوشکه‌که‌م نابینمه‌وه، ته‌نانه‌ت جاریکی تر ناتوانم له‌به‌رانبه‌ر خوشکه‌که‌م دابنیشم و قاوه بخۆمه‌وه.

”هیرای!“

”ناتوانم ببخۆمه‌وه!“

کی به‌ شله‌ژانه‌وه؛ ”تۆ به‌لێنت دا... به‌لێنت به‌ خوشکه‌که‌ت دا که بگه‌پێتته‌وه میوانخانه‌که.“

گوته له لای ده‌مینیته‌وه.

هیرای خه‌یالی ئه‌وه‌ی ده‌کرده‌وه که کومی زیندووه و
پیکه‌وه میوانخانه‌که به‌پتیه ده‌به‌ن.

ده‌نگی زه‌نگی ته‌له‌فزنه‌که‌ی ئه‌و به‌یانیه له‌میشکیدا
ده‌زنگایه‌وه؛ 'به‌لام ئه‌و ...'

وینه‌که‌ی کومی ده‌هاته‌وه پیش چاوی که له‌به‌رده‌میدا
خه‌وتبوو، به‌لام له‌پاستیدا نه‌خه‌وتبوو، مردبوو.

باشه که گه‌پایه‌وه ئیستا ده‌بیت چی بکات؟ دلی به‌ته‌واوه‌تی
ره‌تی ده‌کرده‌وه بگه‌پتیه‌وه ئیستا، کی‌ش له‌گه‌لیدا ده‌گریا. کی
به‌گریانه‌وه گوته؛ 'به‌لام ده‌بیت بگه‌ریته‌وه، چونکه ئه‌و کاره
پوچی خوشکه‌که‌ت ئاسوده ده‌کات.'

'چۆن؟'

'خوشکه‌که‌ت زۆر دلته‌نگ ده‌بیت ئه‌گه‌ر بزانیته‌وه به‌لینه‌ی
که پیت داوه ته‌نها بۆ ئه‌م‌پو بووه و نه‌تبردوته سه‌ر، ئه‌ی تۆش
پیت وانیه؟'

به‌لێ، کی پاست ده‌کات، کومی پنی گوتم که ئه‌وه خه‌ونی
ئو بووه له‌گه‌لم دا کار بکات و منیش به‌لینم پنی داوه. ئه‌وه
یه‌که‌مین جار بووه کومی به‌و جووره دلخۆشه‌هه‌ بینم. ناتوانم
پیکه‌ به‌دم دووباره‌ بین هیوا بیته‌وه لیم، ده‌بیت بگه‌پیمه‌وه
ئیستا، پاشان بگه‌پیمه‌وه بۆ تاکاکورا، ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر کومی‌ش
مردبیت، چونکه من به‌زیندوویی به‌لینم به‌ئو دا، ده‌بیت کار
بۆ دلخۆشی ئه‌و بکه‌م.

هیرای کوپه کهی هه لگرتوه دووباره، به لام...
دهمه ویت جاریکی تر پروخساری کومی ببینمه وه، نه وه
کوتا شته که دهمه ویت.

به لام نه گه ر پروخساری کومی ببینایه ته وه نه وایده توانی
بگه ریته وه نیستا. ماوهی نیوان ساردبوونه وهی کوپه قاوه که و
خواردنه وهی چند چرکه یه کی مابوو، پاشان...
کلاک.

له و کاته دا گوئی له دهنگی ده رگای ده ستشوره که بوو
کرایه وه، پیده چوو کومی بیته وه به ره و لای. نیستا ته وای
کوپه قاوه کهی خوارده وه، ههستی ده کرد له شی گهرم دادیت
و به ره به ره له سهر زه و بیه که به زرده بیته وه، له و کاته دا کومی
به ره و لای هات، هیرای بانگی کرد: 'کومی!'
به شیک له ناگایی هیرای له رابردودا مابوه وه، کومی به ره و
کورسییه که هاته وه، به لام نه یده توانی هیرای ببینیت؛ 'داده؟'
هیرای هیشتا ده یوانی پروخساری کومی ببینیت.
کومی!

نه مجاره دهنگی هیرای نه گه یشته لای.
کومیش پرووی کرده کی و کوتی؛ 'ببوره ده توانیت پیم
بلیت خوشکه که م بق کوئی چوو؟'
کی به زهرده خنه وه کوتی؛ 'به په له پویشست.'
کومی دلته نگ ده رده که وت، چونکه دواي نه و ماوه زوره
چاوی به خوشکه کهی که وت و گفتوگوی له گه لدا کرد، به لام

خوشکه که ی به بیی ئاگادار کردنه وه به جییه تیشته.

کی؛ 'دلته نگ مه به خوشکه که ت به لینی پیتدا وه بیگومان جییه جی ده کات.'

کی تو زور شیرینیت سو پاس.

کومی به سه رسو پرمانه وه؛ 'به راست؟ که واته زور باشه من ده که پریمه وه بق ماله وه.'

کومی!

هیرای هه موو شتیک ده بیینی، به لام به جهسته له وی نه بوو، نه وه ی بیینی که کومی چهنده دلخوش بوو دوی نه وه ی به وه ی زانی به لینه که ی جییه جی ده کات. هه موو شتیک له به رچاوی هیرای وه کو فیلمیک ده هات و ده چوو، هیرای گریا و گریا و گریا...

خاتوونه کراس سپیه که گه پرایه وه له توالیتکه و له پالیدا وه ستا، کازوو، ناگاری، کو هتاک و کی هه موویان له وی وه ستا بوون چاوه پی بوون هیرای بگه پیته وه ئیستا، ئیستایه ک به بی کومی.

خاتوونه کراس سپیه که به بی گویدانه فرمیسه که کانی هیرای؛ 'بجولی!'

'ئوو باشه' پاشان به په له له سه ر کورسییه که ی هه ستا.

خاتوونه که پالی به سینیه که وه نا که له سه ر میزه که ی دانرابوو و دهستی کرده وه به خوینده وه ی پرمانه که ی وه کو نه وه ی هیچ شتیک پروینه داییت.

هیرای به‌په‌له فرمیتسه‌کانی س‌ری و گوتی؛ 'دلنیانیم ئاخۆ تا
چهند ماله‌وه پیتشوازی له‌گه‌رانه‌وه‌م ده‌که‌ن، چونکه له ئیستادا
هیچ ده‌رباره‌ی کاروباره نوێیه‌کان نازانم.'
نامه‌که‌ی کومی توند به ده‌ستییه‌وه گرتبوو.
'ئه‌گه‌ر به‌م جو‌ره بگه‌ریمه‌وه ... ئایا هیچ کیشه‌یه‌ک دروست
ده‌بیت؟'

پێده‌چوو هیرای وه‌کو هه‌میشه به‌بن پلان، ده‌یه‌ویت
بگه‌ریته‌وه تاکاکورا، خوی هه‌میشه‌یی وه‌ها بوو به‌بن
بیرکردنه‌وه کاره‌کانی ئه‌نجام ده‌دا، گه‌رانه‌وه بق تاکاکوراش
به‌هه‌مان شیوه بوو چونکه لێره باره‌که و هه‌موو شتیکی له
دوای خۆیه‌وه به‌جێده‌هێشت.

کی؛ 'دلنیام هه‌موو شت باش ده‌بیت.' به‌بن ئه‌وه‌ی هیچ
پرسناریک له هیرای بکات ده‌رباره‌ی گه‌شته‌که‌ی ڤا‌بردووی،
هیرای ۰۸۳ یه‌نی له‌نیو جانتاکه‌ی ده‌رکرد و دای به‌ناگاری که
پاره‌ی قاوه‌که‌ی بوو، پاشان قاوه‌خانه‌که‌ی به‌جێهێشت.
کی به‌ دوای هیرایدا چوو ده‌ره‌وه و گوتی؛ 'ئه‌وه...'
له‌وکاته‌دا ناگاری پاره‌ی قاوه‌که‌ی ده‌خسته‌ نیو ئامێره‌که،
ته‌ماشای کی ده‌کرد.

پێم سه‌یر ده‌بیت ئه‌گه‌ر ده‌ست هه‌لبگیریت.
دووباره زه‌نگی قاوه‌خانه‌که‌ لێیدا.

ته‌ق-ته‌ق

VI

دایک و مندالّه که

کاتیک که وهرزی پاییز دهسپیده کات و هاوین کوتایی دیت،
ورده میثووله دهبنه شاهیدی وهرزه که، به همان شیوه ش
له سهرتای هاوین تا کوتایی هاوین جوړه میثووله یه کی تر
دهبنه شاهیدی وهرزه که، له ئیوارانی شاردا به پرونی گویت له
دهنگی ئه م میثوولانه ده بیت، وهک ئه وهی بلیت له ناوه پراستی
دارستانیکدا بیت، هه ربویه ئه م دهنگه به پرونی ده بیستیت له
نزیك قاوه خانه که دا، ئه مه ش واده کات دانیشتن له قاوه خانه که
دلبرتر بیت، به پیتی پاپورته کانی که شوه وای بیت ئه مړ
که رمترین پوژی سال بووه، به لام پله ی که رمی قاوه خانه که
ئاسایی بوو، مرقف ههستی به که رمای دهره وه نه ده کرد.

کازوو ئیمه یله که ی هیرای خوینده وه که بۆ ناگاری نارد بوو.
دوو ههفته ده بیت که پراومه ته وه تاکاکورا زور شت ماوه
که فیربیم. کار له سهر که مکردنه وهی فرمیسکه کانم ده کم،
هه چه نده ئه وه زور قورسه بۆ من.

“بىنگومان ئەوۋە بۇ ئەو قورسە...”

ھەر يەكە لە كازوو و كى مۇبىلىيان نەبوو، چونكە كى مۇبىلەكەى ناگارى بەكار دەھىتا و كازووش زۆر لە پەيوەندىيە كۆمەلەيەتتە كاندە باش نەبوو، ھەر بۆيە ھەر نامەيەك ياخود ئىمەيلەك بۇ قاوۋەخانەكە بەھاتايە راستەوخۇ دەگەشت بە ناگارى. بەلام ھىراى سى تەلەقۇنى ھەبوو، دانەيەك بۇ خىزان، دانەيەك بۇ تايەت، دانەيەكى تىرىش بۇ كاروبارى ميوانەكان. لەنتو مۇبىلە خىزانىيەكەيدا ژمارەى خىزانەكەى و كومى ھەبوو، دوو ژمارەى تىرى بۇ زىاد كىردبوو ناگارى و قاوۋەخانەكە.

كازوو بەردەوام بوو لە خويىندەنەھى ئىمەيلەكە. ھەندىك لە شتەكان سەيرن لەگەل دايك و باوكەمدا، بەلام ھەست دەكەم باشتىرىن بىرپار دايىتم گەپانەوۋە بووۋە بۇ مەلەوۋە. ھەرچەندە مردنى كومى زىيانكى گەورەى پىگەياندىن، بەلام لە ھەمان كاتدا بەئاگاھاننىكى باش بوو بۇمان. دىليام ژياننىكى زۆر باشم فەراھەم كىردوۋە. بەھەر حال من دلخۇشم و زۆرباشم. ئەگەر توانىتان وەرن سەردانم بگەن، ھەست دەكەم سال لەخۇيەوۋە دەپرات بۇ ئىستىقالى تاناباتا وەرن، تىكايە سلاوم بگەينە بە ھەموو لايەك. ئۆكۈ ھىراى.

ناگارى لە چىشتەخانەكەوۋە چاۋەكانى تىز كىردبوۋە گونى لە قسەكان دەگرت، لە كۆتايىدا زەردەخەنەيەك كەوتە سەر پووخسارى، ناگارى يەككىك بوو لەوانەى بە زەحمەت

زەردەخەنە لەسەر پروخسارى دەيىنرا.

كۆھتاكى؛ "ئۆۋ بەراستى زۆر جوانە" بە جە
پەرستارىيەكانىيەۋە دانىشتىۋو، كەۋاتە لەسەر كار گەراپۋەۋە؛
"تەماشاي وىتەكە بىكە" كازوو وىتەكەي پىشانى كۆھتاكى دا كە
لەگەل ئىمەيلەكە ناردىۋوي.

"ۋاو زۆر ناۋازە دەردەكەۋىت."

"يىگومان!"

لە وىتەكەدا ھىراي لەبەردەم مىوانخانەكەدا ۋەستاۋە، قزى
لە دواۋە كۆكردۋتەۋە، كىمۆنۆيەكى پەمەيى لەبەردايە ۋەكو
خاۋەنى مىوانخانەكە دەردەكەۋىت.

"دلخۆش دەردەكەۋىت."

"بەلى."

ھىراي بە جۆرىك زەردەخەنەي كىردىۋو لە وىتەكەدا ۋەك
ئەۋەي لەم دونىايەدا بىكىتەشەترىن مرقۇي سەرزەۋي بىت،
باۋكى ياسو و دايكى مىچاكو لە تەنىشتىيەۋە ۋەستاۋن.

"كومىشى لىيە... ناگارى ئاماژەي بۇ بەشى دواۋەي وىتەكە
كرد.

"كومى بەم جۆرە دلخۆش دەيىت."

كۆھتاكى؛ "بەلى، يىگومانم لەۋە."

كۆھتاكى مۇبايلەكەي گەراندەۋە بۇ كازوو، پاشان پرسىياري
دەربارەي خاتۋونە كراس سىپپەكە كرد؛ "ئەۋ ژنە چى دەكات
لەۋى؟"

مه به سستی ژنه کراس سپییه که نه بوو، مه به سستی فومیکو بوو که به رانبر ژنه که دانیشتبوو، پیده چوو ئه مرو پوژی پشووی بیت، چونکه تیشیرتیکي رهش و سنی چاره کتیکي سبی له پیتدا بوو له گهل جوتیک نه علدا.

فومیکو هیچ سه رسامییه کی دهرنه بری دهر باره ی نامه کی هیرای، ته نها ته ماشای خاتوونه کراس سپییه کی ده کرد. هه موو وه لامیکی کازوو بق کوه تاکی ئه وه بوو؛ منیش به لامه وه سه یره.

له به هاره وه فومیکو سه ردانی قاوه خانه که ده کات. له وکاته وه فومیکو به رانبر ژنه کراس سپییه که داده نیشیت. بیده نگییه کی شکاند و گوتی؛ 'هممم... بیوره'.

'به لی؟'

فومیکو؛ 'شتیک هه یه بیزارم ده کات.'

کازوو؛ 'چییه؟'

فومیکو؛ 'هه موو ئه م شتانه ی که پرووده دن ئایا ده توانین بچین بق داهاتوو؟'

'داهاتوو؟'

'به لی داهاتوو؟'

کوه تاکی به په روشییه وه گوتی؛ 'به لی، منیش به په روش بووم بق زانینی ئه وه.'

'به لی ده مزانی.'

فومیکو؛ 'گه شت کردن به رابردوو و به داهاتوودا شتیکه که

!

دهموچاوی سوور بوه وه له شهرمدا؛ 'باشه... چی ده بیټ
نه گهر بیهویت؟'

ناگاری؛ 'پټویست ناکات دهر باره ی نه وه شهرم بکهیت.'
'بابه ته که به و شیوه یه نییه.' پاشان سهری داخست و
ناگاری و کوهتاکی ته ماشای یه کترین کرد به پیکه نییه وه.
کازوو له بارود و خټکدا نه بوو گالته بکات، به لکو قسه کانی
به راستی ده کرد.
'نه وه مه حاله؟'

کازوو؛ 'نه خټر، مه حال نییه... نه و جوړه مه حاله نییه که
بیری لیده که یته وه.'
'به لام؟'

'چون ده زانیت سی سالی تر نه و کور به سهردانی قاوه خانه که
ده کات؟'
فومیکو له م پرسیاره یان ټټنه گه یشته، کازوو؛ 'نه وه
ده بینیت؟'

نه مجاره فومیکو له پرسیاره که ټټنه گه یشته، نه گهر بچټه
سی سالی داهاتوو چون دلنیا ده بیته وه له وه ی گورو سهردانی
قاوه خانه که ده کات له و کاته دا؟

'نه مه خاله گرنگه که یه، لټره دا کاتیک ده چټه وه رابردوو
ده توانیت به ته واوه تی کاته که دیاری بکهیت، به لام بو داهاتوو
هسته که نادیاره...'

'داهاتوو به ته واوه تی نه زانراوه.' پاشان کوهتاکی به رده وامي

به قسهکهی دا؛ "دهتوانیت برۆیته داهاتوو بۆ ئهو پۆژهی که هیوای بۆ دهخوازیت، بهلام ناتوانیت بهدلنیاپییهوه بزانیته ناخۆ ئهو کهسه له داهاتوو دهیینیت یاخود نا."

کازوو سهرقالی لینگانهوه که بوو، ناگاری قسهکهی بۆ تهواوکردن؛ "کهواته ئهگەر برۆیته داهاتوو لهماوهی نێوان ساردبوونهوهی قاوهکه شانسی بینینی ئهو کهسهی دهتهوێت زۆر کهمه."

فۆمیکۆ به بی ئومیدییهوه؛ "کهواته گهشتکردن تهنها بهفیرۆدانی کات دهبیته؟"
"بیگومان."

کازوو؛ "پێم وایه..."

تاکه کهس لهو نێوهندهدا قسهی نهدهکرد کازوو بوو، تهنها بیرى له قسهکانیان دهکردهوه و لهگهڵ خۆیدا قسهی دهکرد، کاتیک دهگهڕیتهوه رابردوو ناتوانیت ئیستا بگۆریت. گهشت کردن بۆ داهاتووش بهفیرۆدانی کاته. کهواته ههر لهبەر ئهمهیه پۆژنامهکان گهشتی کاتهکهی قاوهخانهکه بهبی سوود لهقهلهم دهدهن.

ناگاری چاوهکانی زیتکردهوه و گوتهی؛ "دهتهوێت چی بزانیته؟ ئهوهی که ئایا هاوسهرگیریتان کردوه؟"
"بهوجۆره نییه!"

"ههر زانیم."

فۆمیکۆ؛ "نهخیر! پێم گوتهیه بهو جۆره نییه بابتهکه."

ھەرچەندە فۇمىكو وا خۇي دەردەخست وانىيە، بەلام زياتر دەردەكەوت كە وايە.

بەلام بەداخەوہ نەيدەتوانى گەشت بكات بۇ داهاتوو، ھەرچەندە ياسايەكى وامان نەبوو كە بليت ئەو كەسەي گەشت دەكات بۇ رابردوو شانسى ئەوہى نىيە گەشت بكات بۇ داهاتوو، واتە ھەر كەسنىك تەنھا يەك شانسى ھەيە بۇ ئەوہى گەشت بكات بە كاتدا.

بەلام كازوو دەيزانى ئەوہ ئاسان نىيە بە فۇمىكوى بليت، كازوو ئەوہى دەيىنى بە دلخۇشى فۇمىكو چات دەكات. ئەوہ ياسايەكە. كازوو تەنھا يىرى دەكردەوہ.
"سلاو بەخىربىيت!"

فوساجى ھاتە ژوورەوہ، تىشتىرتە پۇلۇكەي لەبەردا بوو لەگەل پانتۇلە بىجىيەكەيدا و جووتىك نەعل. جانتاكەي بەشانەوہ بوو، گەرمترىن پۇژى سالبوو، دەسمالىكى سىي بەدەستەوہ بوو كە بەكارى دەھىتا بۇ سىپىنى ئارەقەكەي.
"فوساجى!" ناكارى بەو جۆرە بانگى فوساجى كرد، لەباتى ئەوہى وەكو ھەمىشە پنى بليت؛ سلاو بەخىربىيت!

فوساجى سەرەتا كەمىك سەرسام بوو، دواتر زەردەخەنەيەكى كرد و لەسەر كورسىيە ھەمىشەيەيەكى دانيشت، كۆھتاكى بەرەو لاي پۇيشت؛ "سلاو ئەزىزم." چىتر بە فوساجى بانگى نەدەكرد.

"ببورە، ئىمە پىشتەر يەكترمان ناسىووە؟"

کۆهتاکى؛ "خۆشه ویستم، من هاوسهره که تم."

"هاوسهر؟... هاوسهرى من؟"

"به لى."

فوساجى؛ "ئەمە گالتهیه... وایه؟"

"نەخیر، هەر بهراستی من هاوسهرى تۆم!"

به بى شهوهی گرنگى بدات به کاردانهوهی له بهرانبهرى

دانیشت و گوتى؛ "لێره دا دانیشتم هەرچهنده نازانم ناخۆ پیت

خۆش ده پیت."

"ئاساییه لێره دا بنیشتم، چونکه من هاوسهرى تۆم."

"نەخیر، باش نییه چونکه من تۆ نانا سم."

"کهواته ده پیت بمناسیت ئه ی وانییه؟"

"مه به ستت چیه؟"

"پێم واییت داواکاری هاوسهرگیریه؟"

فوساجى ههستی شله ژان ده کرد ته ماشای کازووی ده کرد

چاوه پوان بوو کازوو پیت و له دهست ئەم ژنه پزگاری بکات

که بهرانبهرى دانیشتووه.

"تکایه ده توانیت شتیک لهم ژنه بکهیت؟"

ئەگەر وهکو که سێکی نه ناسراو ته ماشات بکردنایه ئەوا

بیگومان دوانه یهکی زۆر جوانت ده بینى که بهرانبهر یه کتر

دانیشتبوون، به لام ئەگەر له چاوی فوساجیه وه ته ماشات

بکردایه ئەوا ده تبینى چه ندیک شله ژاوه.

کازوو؛ "که میک شله ژاو ده رده که ویت."

‘بیت وایه؟’

ناکاری: ‘پیم باشه بۆ ئەمڕۆ وازی لیڤینین.’

هه‌مان گفتوگۆ چەند پۆژیک پیش ئیستا پرویدا، ئەو کاتەى کۆهتاکى بەرانبەر فوساجى دانیشتبوو پێى گوت: ‘من ژنى تۆم، بەلام بە هه‌مان شێوه فوساجى سەرى سوپما بوو، دواتر قبولى کرد، ئیستاش هه‌مان شت دووبارە دەبیته‌وه، بۆیه ته‌ماشاکردنى گفتوگۆکه بەچێژبوو بۆیان.

لەو گفتوگۆیه‌ياندا هه‌ریه‌که‌یان باسى یاده‌وه‌رى خۆى دەکرد، بە نمونه فوساجى باسى ئەوه‌ى دەکرد که چۆن گه‌شتى کردووه و گه‌یشتۆته ئێره و ئەوئ، کۆهتاکیش گویى ده‌گرت و پاشان ده‌یگوت: ‘بەلئ منیش سەردانى ئەو جێیەم کردوه.

کۆهتاکى: ‘پیم واییت باشتەر گفتوگۆکه هه‌لبگرین بۆ ماله‌وه.’
پاشان هه‌ستا و چووه کورسى لای میزی ژمێریاره‌که دانیشت.

ناکاری: ‘دلخۆش دەرده‌که‌ویت له‌گه‌ل ئەم شتانه‌دا.’

‘بەلئ، پیم واییت.’

بەهۆى پله‌ى گه‌رمى قاوه‌خانه‌که‌وه فوساجى ناچاربوو دووبارە دهمووچاوى بسرێت. پاشان گوتى: ‘تکایه قاوه‌یه‌ک پاشان پۆژنامه‌که‌ى له جانتاکه‌ى دهره‌یتنا و له‌سەر میزه‌که داینا.

کازوو: ‘باشه’. پاشان چووه‌وه چیشته‌خانه‌که، فۆمیکۆ چاوى له‌سەر خاتوونه کراس سپییه‌که بوو، کۆهتاکیش ته‌ماشای

فوساجی دهکرد و دهستی له ژیر چهناگهی دانابوو، فوساجیش
سهری داخستبوو تاماشای گوڤارهکهی دهکرد.
ناگاریش سهرقالی ئامادهکردنی قاوهکه بوو. خاتوونه
کراس سهپیهکهش سهرقالی خواردنهوهی قاوهکهی بوو به
خویندنهوهی پۆمانهکهیهوه، کی له ژوورهکهی دواوه هاته
ژوورهوه.

کوتهاکي هه که بیئي؛ 'واو زور ناوازه دهردهکهویت.'
ناگاری؛ 'تو باشیت؟'

پووخساری سوور هه لکه پابوو.

کازوو له چیشخانهکهوه گوتی؛ 'توو داده گیان پیم باشه
ئه مرق پشوو بدهیت.'

کی به هه موو توانایه وه هه ولی ده دا باش ده ربکهویت؛
'نه خیر، من باشم.'

کوتهاکي؛ 'تو ئه مرق باش ده رناکهویت.'

'پیم باشه پشوو بدهیت وانیه؟'

کی؛ 'نا من باشم به راستمه.'

به لام له ته وای پووخساریدا ده رده کهوت که باش نییه.

کی هه له مندالییه وه به دلیکی لاوازه وه له دایکبووبوو،

له وهش خراپتر ئه وه رگیز نهیده توانی کاره قورسهکان

ئه نجام بدات، ته نانهت ئه پۆژانهشی که وه رزشیان هه بوو

له قوتابخانه به شداری نه ده کرد، چونکه نه ده بوو ماندوو بییت.

هیرای گوتبووی؛ 'کی ده بییت بجهنگیت تاکو به خوشی بژی.'

ئەگەر نەتوانم کارە قورسەکان بکەم ئاساییە، کەواتە نایکەم.
کی هەمیشە بەو جۆرە بوو، ئەو کاتەی کە وانەی
وەرزشیان هەبوو دەبوو دابنیشتایە لەسەر کورسییەکی و
نەجولایە، یاخود هەندیک جار تەنھا هانی دەدان لە یاریکردندا،
کی هەمیشە هاوڕێی هەمووان بوو، کاریگەری لەسەر هەمووان
دەبوو.

هەندیک جاریش دەبوو کی لە قوتابخانە دابیرایە بەهۆی
دەرمانەکانییەوه، یاخود لە نەخۆشخانە دەمایەوه. تەمەنی
حەفدە سالان بوو ئەو کاتەی لە قوناقی دووهمی ئامادەیی
بوو لە نەخۆشخانە دەمایەوه، چێژی لەوه دەبینی قسەی لەگەڵ
سەردانکەرەکان و پەرستارەکان دەکرد و لە پەنجەرەکهوه
تەماشای خەلکی دەکرد دین و دەرۆن.

پۆژیکیان پیاویکی بینی لەسەر یەکیک لە کورسییەکانی
باخەکه دانیشتبوو، لە نوکی پێی تا تەوقی سەری پێچرابووه،
چاوی لەسەر پیاوهکه لاندەدەبرد، نەک تەنھا لەبەر ئەوهی بە
باندج پێچراوەتەوه، بەلکو لەبەر ئەوەش بوو کە پیاوهکه لەوانی
تر گەورەتر دەردەکهوت، کاتیک کچهکان لەپالیدا دەپۆشتن
زۆر بچوک دەردەکهوتن بە بەراورد بە ئەو.

هەرچەندە ناشرین بوو، بەلام کی بە پیاوه مۆمیا کراوهکه
بانگی دەکرد.

پەرستارەکه بە کی گوتیوو کە پیاوه مۆمیا کراوهکه بە
ڕووداوی هاوچۆ ئاوی لێهاتوو. لەوکاتەی کە ویستی لە

شەقامەكە بېرپىتەۋە ئۆتۈمبىلىكى بارهەلگىرى گەرە بەرەۋ
پروى ھاتوۋە و لىنداۋە، پاشان ھەلىداۋەتە نىۋ فرۇشگاگەي
بەرانبەرى، لەۋ كاتەدا پياۋەكە ھەستاۋەتەۋە بەبى ئەۋەي ھىچ
شېتىكى لىيىت لە كاتىكدا كەسىكى تر بوايە لەجىياتى پياۋەكە
ئەۋە مردبىو، بەلام دواى ئەۋە پياۋەكە ھەستاۋەتەۋە بەرەۋ
شۆفىرى بارهەلگىرەكە چوۋە، شۆفىرەكە لىي پىرسىۋە تۇ
باشىت؟ بەلام پياۋە مۇميا كراۋەكە ھەلىگرتوۋە و لە ناو
ئۆتۈبىلەكە دەرپىتاۋە، چۈنكە لەۋكاتەدا ئۆتۈمبىلەكە تانكى
بەنزىنەكەي كوون بوۋە، پاشان گوتوۋىەتى پەيوەندى بە
ئۆتۈمبىلى فرىاگوزارىيەۋە بكن.

لە كاتىكدا تەۋاۋى جەستەي خوینى لىچۈپاۋە، بەلام بەبى
ئەۋەي ھىچ ئىسقانىكى بشكىت.

لەدواى بىستنى چىرۋكى پياۋە مۇمياكراۋەكە، كى زياتر
ئاشقى پياۋە مۇمياكراۋەكە بو، پۇژىكىان چوۋە بەردەمى،
ھەستى دەكرد بەرانبەر دىۋارىك ۋەستاۋە، بىن شەرمانە پىتى
گوت؛ "پىم ۋابىت تۇ ئەۋ پياۋەيت كە دەمەۋىت ھاۋسەرگىرى
لەگەلدا بكم."

ئەۋە يەكەمىن قسەي كى بوۋ بۇ پياۋەكە، بەبى ئەۋەي
قسەي ترى لەبەرانبەر بىكات، پياۋەكەش سەرەتا سەرى
داخستىبو، بەلام دواتر پىتى گوت؛ "ئەگەر ئەۋەت بویت دەبىت
لە قاۋەخانە كار بگەيت."

سی سال له پیوهندی دا بوون تا ئه و کاتهی ته‌مه‌نی کی
 بووه بیست سال و ته‌مه‌نی ناگاری بووه بیست و سی سال،
 پاشان چوونه دادگا و هاوسه‌رگریان کرد.
 کوهتاکی؛ 'توو'.

کی په‌رداخه شوشه‌که‌ی له ده‌ست که‌وته خواره‌وه، کازوو
 به‌په‌له هات و پارچه شوشه‌کانی کۆکرده‌وه؛ 'خوشکی تق
 باشیت؟'

کی دانیش‌ت شوشه‌کان کۆبکاته‌وه؛ 'من باشم'.
 'خوشکی وازی لیتیته من کۆی ده‌که‌مه‌وه'.
 ناگاری به‌بن ئه‌وه‌ی هیج بلیت ته‌نها ته‌ماشای ده‌کردن.
 ئه‌وه یه‌که‌مین جار بوو کوهتاکی هاو‌پیکه‌ی ببینیت له‌و
 بارودۆخه، هه‌رچه‌نده ئه‌و په‌رستار‌بوو، زۆر نه‌خۆشی ده‌بینی
 له‌بارودۆخه جیا‌وازه‌کاندا.

کوهتاکی؛ 'کی ئازیزه‌که‌م'.

فومیکو؛ 'تق باشیت؟'

فوساجیش به‌ره‌و لایان هات.

'بوره'.

کوهتاکی؛ 'پیم واییت ده‌بیته کی به‌یته نه‌خۆشخانه'.

'نا به‌راستی من باشم'.

'به‌لام پیم واییت باشت‌ر ده‌بم ئه‌گه‌ر پال‌بکه‌وم'.

کی هه‌ستی به‌ سه‌رسو‌ران ده‌کرد و هه‌ناسه‌ی ته‌نگ
 بووبوو، به‌ره‌و ژووره‌که‌ی دواوه‌ پۆیش‌ت، ناگاری به‌دوایدا

پویشت؛ "کازوو تکایه ئاگاداری قاوه‌خانه‌که به."

کازوو؛ "به‌لئ بیگومان."

فوساجی؛ "قاوه‌یه‌ک تکایه."

"ئوو ... ببوره."

فوساجی چاوه‌پیی ده‌رفه‌تی گونجاوی ده‌کرد تا‌کو داواکارییه‌که‌ی پیش‌که‌ش بکات. چونکه پیشتر داوا‌ی قاوه‌ی کردبوو، به‌لام به‌هۆی بارودۆخه‌که‌وه ده‌رفت نه‌بوو بۆی به‌ینن. پۆژه‌که به‌م بارودۆخه ناخۆشه کوتایی هات.

کی دووگیان بوو، له کاتی دووگیانه‌که‌ی دا داده‌نیشت و گفتوگۆی له‌گه‌ل مندا‌له‌که‌ی ده‌کرد، پۆژه‌که‌ی به‌مه ده‌ستی پێده‌کرد؛ "به‌یانیتان باش."

به ناگاری ده‌گوت بابه.

"ئه‌وه ده‌بینیت باوکه!"

"باوکه؟"

"به‌لئ!"

"زۆر گه‌وره‌یه!"

به‌لئ، ئه‌و ته‌نها جه‌سته‌یه‌کی گه‌وره‌ی نییه، به‌لکو دل‌یکی گه‌وره‌شی هه‌یه، زۆر میهره‌بانه. بابه خۆشه‌ویسته.

"دایه و بابه ناتوانن چاوه‌پروان بن تا‌کو له‌دایک ده‌بییت."

کی له‌کاتی دووگیانییه‌که‌ی دا پۆلی هه‌ردوو کاره‌کته‌ره‌که‌ی ده‌بینی و قسه‌ی له‌گه‌ل مندا‌له‌که‌ی ده‌کرد، بووه هه‌فته‌ی پینجه‌م، کی له‌ژێر چاودێرییه‌کی چری پزیشکا بوو، بووه هه‌فته‌ی

پیتجهم و مندالہ کہ بہرہ بہرہ پہلہکانی دروست دہبوو، دلی
دہستی بہلیدان دہکرد.

لہماوہی دووگیانییہکھی دا بہہوی گۆپانکاری
ہۆرمۆنہکانییہوہ زوو زوو میزاجی تیکدہچوو، تاویک دلتنہنگ
دہبوو، تاویک توپہ دہبوو، ہہندیک جاریش سہرما یاخود
گہرمای دہبوو. بہتہواوی ہہلسوکہوتی گۆپابوو.

تا دہہات بارودوخی لہگہل دووگیانیہکھیدا خراپتر دہبوو.
ہہفتہی شہشہمی بوو زۆرتتر سہردانی پزیشک و نہخۆشخانہی
دہکرد و زۆربہی کاتہکانی لہ نہخۆشخانہ دہمایہوہ، تہنانت
واي لیہات پزیشکہکان گوتیان دہبیٹ ہہلبژاردن بکریٹ لہنیوان
مندالہکہ و کی دا، چونکہ بہہوی لاوازی دلییہوہ ٹہگہری
پزگارکردنی ژبانی ہہردووکیان زۆر لاوازہ.

تہنانت پزیشکہکہ ٹاماژہشی بہوہ دابوو ٹہگہر دہیانہویت
کۆتایی بہ دووگیانییہکہ بہیتن دہبیٹ ہہرچی زووہ ٹہو کارہ
ٹہنجام بدہن لہ نیوان ہہفتہی شہش بق دوانزہدا.

دوای ٹہوہی گہرانہوہ مالہوہ ناگاری تہواوی قسہکانی
بہ کی گوت، بہلام ہہموو قسہی کی ٹہوہ بوو باشہ دہزانم،
ناگاری گہرایہوہ قاوہخانہکہ، دوای داخستنی قاوہخانہکہ
بہتہنہا دانیشتبوو، لہویتدا تاکہ دہنگ کہ دہہات دہنگی چرکھی
کاتژمیرہکان بوو.

لہوکاتہدا زہنگی دہرگاکی لیدرا، بہلام ناگاری ہیچ
کاردانہوہیہکی نہبوو، کۆہتاکی ہاتہ ژوورہوہ بق ٹہوہی

هەوالی کی بېرسیت، چونکە لە خەمی ئەودا بوو.
ناکاری تەنھا سەریکی جولاند و هیچی نەگوت. کۆهتاکى
هەر کە هاتە ژوورەوہ؛ "بارودۆخى کی چۆنە؟"
سەرەتا کە دووگیان بوو پاستەوخۆ باسى ئەوہی نەکرد کە
دووگیانە، بەلام چەند پوژیک دواتر دەربارەى دووگیانییەکەى
دوا. ناکاری پاستەوخۆ وەلامى نەدایەوہ، بەلام دواتر گوتى؛
"ئەو باش دەبیّت." کۆهتاکى لەسەر کورسییەکەى نزیک ناکاری
دانیشت.

ناکاری؛ "ببۆرە بیزارمان کردیت."
"پۆیست ناکات وا بلیت، بەلام ئایا نابیت ئیستا لە
نەخۆشخانە بیّت؟"

ناکاری؛ "پێم گووتووە، بەلام گویم بۆ ناگریت."
"بەلێ، بەلام..."

ناکاری؛ "من لە دژی ئەوہ بووم مندالی بییت."
کۆهتاکى؛ "بەلام هیچ شتیک پرای ئەو ناگۆریت..."
کی گووتبووی من لە دژی مندالەکەم نەوہک لە نیوانیان
هەلبژاردن بکات. کۆهتاکى نەیدەزانى چی بلیت.
"ئەوہ زۆر قورسە."

کازوو لە ژوورەکەى دواوہ هاتە دەرەوہ.
کۆهتاکى؛ "کازوو..."

کازوو وەلامى نەدایەوہ، پاستەوخۆ پووی کردە ناکاری و
زۆر دلتەنگ دەرەکەوت.

ناگاری پرسپاری کرد؛ "ئەو چۆنە؟"

کازوو هیچی نەگوت، کى لە ژوورەکە هاتە دەرەووە بەرەو
لای ناگاری، کى هیچی نەگوت، تەنھا پەنگى سەپى ھەلگە پابوو،
ناگاری سەرى داخستبوو بەبێ ئەوێ هیچ بلیت ھەردووکیان
بۆ ماوہیەک بە بیدەنگى مانەوہ.

کازوو گەپایەوہ چیشخانەکە، سەرقالی ئامادەکردنى قاوہ
بوو، ئاوہکەى گەرم کرد و پاشان کردییە ناو فلتەرى قاوہکە،
لەبەرئەوہى قاوہخانەکە زۆر بیدەنگ بوو بە ئاسانى دەتوانی
گوئیستی ئەوہ بیت کە چى دەکات.

کى بۆ ناگاری؛ "داواى لیئوردن دەکەم."

ناگاری؛ "دەربارەى چى؟"

"سەبەى دەچمە نەخۆشخانە."

...

کى بە خەمبارییەوہ قسەکانى دەکرد؛ "دەمزانی دەبیت
وابکەم، پێشتر وابیرم دەکردەوہ کە ئەگەر بچمە نەخۆشخانە
جاریکى تە ناگەپیمەوہ، بەلام ئەمە ئەو بپیارە بووہ کە
ھەمیشە لێى ترساوم."

ناگاری؛ "دەزانم."

"بەلام پێم وابیت ناتوانم چیتەر بەم جۆرە بەردەوام بم."

ناگاری بەبیدەنگى گوێى دەگرت؛ "زۆر شت ھەيە کە
جەستم دەتوانیت ھەلیبگیریت..."

کی دهستی خسته سهر سکی که چند ئینجیک گهوره بوو
بوو ئیستا، گوتی؛ 'پیم واییت له دایکبوونی ئهم منداله هه موو
... ده بات'.

'ههر له بهر ئه مه شه...'

ناگاری چاوه کانی تیز کردهوه، هه موو ئه وهی گوتی؛ 'باشه،
کی ئازیزه کهم...'

ئوه یه کهمین جار بوو کوهتاکی بهو جوره کی ببینیت به
دلتهنگی، له و کاته دا تیگه یشت که منداله که چ زیانیک به کی
ده که یه نیت ئه گهر له دایک بییت. جهسته ی بهرگی له دایکبوونی
ئو منداله ی نه ده گرت، ته نانه ت ئه گهر خوی هه لێژارد با له باتی
منداله که کهس لۆمه ی نه ده کرد.

کی؛ 'من ترساوم ئاخو منداله کهم دلخوش ده بییت. ئایا
منداله که ی دایه به ته نها ده بییت؟ ئایا ئوه ده تگریه نیت؟'
قسه کانی بۆ منداله که ده کرد وه کو هه میشه که ده یکرد؛ 'ئه گهر
ته نها تو م هه بییت تو لیم خوش ده بییت پۆله کهم؟'

گوئی گرتبوو، به لام هیچ وه لامیک نه بوو.

فرمیسک له چاوه کانی ده هاته خواره وه.

'من ده ترسم... هه بوونی مندا لیک بۆ من چهنده ترسناکه'
راسته وخۆ ته ماشای ناگاری کرد؛ 'نازانم ده بییت چی بکه م، من
ته نها دلخوشی منداله که مم ده ویست، ئایا ئوه هینده زۆره؟'
ناگاری هیچ وه لامیکی نه دایه وه.
فلاپ.

خاتونہ کراس سپییہ کہ پرتووکہ کہ داخست کہ ہیشتا
تہ واوی نہ کردبوو، نیاوانہ پرتووکہ سوور و سپییہ کہی کردہ
ناو پرتووکہ کہ کی راستہ و حق تہ ماشای خاتونہ کہی کرد،
خاتونہ کہش تہ ماشای کردہ وہ، خاتونہ کہ چاوی داخست
و کردییہ وہ، کی ہستی دہ کرد ٹو چاوتروکاندنہ مانای
پہیوہندی کردنہ بہ شتیکہ وہ کہ پہیوہندی بہ کی-یہ وہ ہہیہ،
پاشان خاتونہ کہ بہ لای کوهتاکی و ناگاریدا تپہ پی و چووہ
توالیتہ کہ.

کورسییہ کہی- ٹو کورسییہ-بہ تال بوو.

کی بہرہو کورسییہ کہ پویشٹ و لہویدا دانیشٹ، وہک
ٹوہی شتیک بانگی بکات، ٹو شتہی کہ دہتوانیت بتباتہ وہ
پابردوو، پاشان بانگی کازووی کرد؛ 'کازوو...ٹایا دہتوانیت
قاوہیہک دروست بکہیت تکایہ؟'

کازوو کہ گوئی بیستی قسہ کہی بوو کہ میٹک وہستا،
نہیدہ زانی چی لہ میٹکی کی دا دہخولیتہ وہ.

ناگاری ٹاوپری دایہ وہ، کی بینی؛ 'ہہستہ ٹوہ تو بہجدیتہ؟'
کازوو پووداوہکانی پیکہ وہ بہستہ وہ، ٹو پوژہ کوهتاکی
و فومیکو باسی گہشتکردنیان بو دہاتوو دہکرد، ہر بویہ لہ
کی پرسی؛ 'دہتہ ویت سہردانی دہاتوو بکہیت وایہ؟'

خہونی فومیکو زور ٹاسانتر بوو، دہویست سہردانی
دہاتوو بکات، تاکو دلنیا بیتہ وہ لہوہی کہ ٹایا ہاوسہرگیری
لہگہل گورق دا دہکات، بہ لام کازوو ٹوہی پی گووتبوو

سەردانییه‌که‌ی بێ سوود ده‌بێت، چونکه هیچ گره‌نتیه‌ک نییه
بلیت گۆڕۆ سەردانی قاوه‌خانه‌که ده‌کات سێ سالی تر.
"ته‌ن‌ها یه‌کجار ده‌مه‌وێت ئه‌وه ئه‌نجام بده‌م."
"ئاماده‌ ببه‌."

"ئه‌گەر ته‌ن‌ها بۆ یه‌ک خوله‌کیش بێت بۆ من به‌سه‌..."
ناگاری؛ "هەر به‌راست ده‌ته‌وێت سەردانی داها‌توو بکه‌یت؟"
"ئه‌وه هه‌موو شتی‌که که بتوانم ئه‌نجامی بده‌م..."
ناگاری؛ "به‌لام نازانیت که ده‌بی‌بینیت یاخود نا؟"
"..."

ناگاری؛ "گرنگی ئه‌وه له‌ کوێ‌دایه ئه‌گەر برۆیته داها‌توو
چاوت پێی نه‌که‌وێت؟"
کی؛ "تیده‌گه‌م، به‌لام..."

کی ته‌ماشای چاوه‌کانی ناگاری ده‌کرد، ناگاری نه‌یده‌توانی
هیچ قسه‌یه‌ک بکات جگه له‌وه‌ی که گوتی؛ "نه‌خێر."
ناگاری هه‌رگیز به‌ره‌نگاری کی نه‌بو‌ته‌وه له‌ هیچ کارێکدا،
هه‌میشه پالێشتی بووه. ته‌نانه‌ت ئه‌و کاته‌شی که ده‌یویست
من‌داله‌که به‌هێلێته‌وه هه‌ر ڕیگری لێنه‌کرد. به‌لام له‌ ئێستادا بۆیه
له‌ دژی بوو چونکه بی‌ری له‌وه ده‌کرده‌وه ئه‌گەر کی بجێته
داها‌توو من‌داله‌که نه‌بی‌نیت ئه‌وا ئه‌و هیزه‌ی ئێستا هه‌یه‌تی ئه‌وه‌ش
نامی‌نیت. کی له‌ جینگه‌که‌ی هه‌لنه‌ستا، چونکه ئاماده نه‌بوو واز له
به‌یاره‌که‌ی به‌ی‌نیت.

کازوو؛ 'پئویسته بزنام دهته ویت بجیته چند سالی تر؟'
 پاشان کوپه که ی ژنه که ی هه لگرت که که مئیک پیش ئیستا
 قاوه که ی تیدا خواردبوه؛ 'ده بیت به دیاری کراوی بزنام چ
 سالتیک، پوژ و مانگ و بهروار و کاتژمیره که م یی بلیت؟'
 ناگاری به توپه ییه وه؛ 'کازوو!'
 به لام کازوو هیچ گوئی پتته دا و بهرده وام بوو؛ 'ده مه ویت
 دلنیا بیه وه له وه ی که ده بیینیت...'
 'کازوو نازیزه که م.'

کازوو دلنای کرده وه که منداله که ی ده بیینیت له داهاتوودا،
 هه بویه گوتی؛ 'بویه دلته نگ مه به باشه.'
 کی له مردن نه ده ترسا، به لکو له وه ده ترسا بمریت و گه وره
 بوونی منداله که ی نه بیینیت. کازووش له وه ده ترسا به هوی
 بپیاره که ی کی-یه وه ژیانی کی و منداله که بکه ویته مه ترسییه وه
 و له کوتایدا نه توانن ژیانی هیچ کامیکیان پرگار بکن.
 هیوا پرووی کرده چاوه کانی کی و له دلی خویدا گوتی؛ له
 کوتایدا ده توانم منداله که م ببینم.

ئه وه ئه گهریکی زور زور که م بوو که پروویدات و کی
 منداله که ی بیینیت له داهاتوودا، کی پرووی کرده ناگاری،
 به بیده نگه وه ستابوو، پاشان گوتی؛ 'ئه وه بکه که خوت
 دهته وئ.'

کی؛ 'سو پاس.'

کازوو به په له کوپی ژنه که ی برده وه چیستخانه که و ناگاری
لای میزی ژمیریاره که وه ستابوو، بی نه وهی هیچی تر بلایت،
کوشتاکیش دهسته کانی له ناویه ک نابوو نزای ده کرد. نه وه
یه که مین جار بوو کی کازوو ببینیت له پرووی ناگاریدا بوه ستیت
و به قسه ی نه کات، کازوو که سیکی داخراو بوو، ته نانه ت که
چوو ه زانکوی توکیوش له کولیژی هونه ر هیچ که سیک نه بوه
هارپی، که ده هاته وه ماله وه ده چوو ه ژوو ره که ی خوی و
سهرقالی وینه کیشان ده بوو.

وینه کانی کازوو زور له راستی ده چوون، هه رچه نده نه و
وینه یه کی دیاری کراوی نه ده کیشا، به لکو هینده ی هستی به
ثارامی بگردایه دهستی ده دایه وینه کیشان، ده لین هه ندیک شت
هه یه مروف ناتوانیت به چاوی سهر ببینیت، به لکو ته نها هستی
پنده کات، یاخود هه ندیک شت هه ن مروف له پڼگی زانین و
کارکردن و په ی پتیردن فیری ده بیت.

پابلو بیکاسو یه کتیک بوو له وانه ی که به وینه ی پدهش و
سپی دهستی پیکرد، دوا ی مردنی هاوپڼکه ی وینه کانی که میک
په نگیان تیکه ل بوو، پهنگی شینی تیکه ل کرد، به لام دواتر که
بووه خاوه نی خورشه ویستیک وینه کانی په نگاو پهنگی زیاتریان
به خوره بینی، نه مهش وه رچه رخانیک کی گه وره بوو له میژووی
خویدا، دواتریش دهستی کرد به کیشانی وینه شیواوه کان که
به ناوبانگترینیان خاتوونه گریاوه که و گویرنیکا بوو. هه رچه نده
کازوو سهرسامی کاره کانی پابلو بوو، شیوازی وینه کیشانی

له گهل ئه ودا يه كيان ده گرته وه، به لام كازوو بيري له وه نه كردوته وه چالنجي خه لك بكات، يا خود پای خه لك وه ربگريته، كازوو بيري له ناوبانگ نه ده كرده وه، ئه و به و جوړه ئارام بوو كه به ئاسايي وينه كاني بمينينه وه له ننيو خه لكيدا.

به هۆي سارد و سړييه كه يه وه له ده ربړيندا واي كردبوو كه په يوه ندي له گهل خه لكدا نه بيت، ته نانت ئه و كړيارانه شي كه ده چوونه قاوه خانه كه به مه به ستي گه پانه وه بۆ رابردوو هموو قسه ي كازوو ئه وه بوو كه پني ده گووتن؛ "گه پانه وه ت بۆ رابردوو هيچ په يوه ندي به منه وه نيه."

به لام بارودوخي كي جياواز بوو، به ليتني به خويدا بوو كه يارمه تي كي بدات له چووني بۆ داهاتوو، كي پني وابوو كازوو هو كاريكي هه يه وا يارمه تي ده دات بۆ گه شت كردن بۆ داهاتوو، هو كاره كه شي له به رچاو بوو.

"خوشكئ. كي له دهنگي كازوو چاوه كاني كرده وه، كازوو له به رده م ميزه كه ي وه ستابوو، سيني كه ي به ده سته وه بوو كه كترييه زيوييه كه ي له سهر بوو له گهل كوپی قاوه كه.

"تو باشيت؟"

"به لي، من باشم."

كي خو ي چاك كرد و كازوو كوپه كه ي له به رده م دانا.

كي بيري ده كرده وه بچيته چهند سالي تر له داهاتوو، دواي كه ميگ گوتي؛ "ده مه ويت بچمه ده سالي داهاتوو، ۷۲ ي ئاب." كازوو به زه رده خه نه يه ك وه لامي دايه وه؛ "زۆر باشه."

ئهو بهرواره بهرواری له دایکبوونی کی بوو، بهرواریک بوو !
که هیچ کام له کازوو یاخود ناگاری لهبیریان نهدهکرد.
کازوو؛ "کاتژمیرهکه؟"
"کاتژمیر سیتی پاش نیوهپۆ."
"کهواته ده سالی داهاتوو، له پۆزی ۷۲ی ئاب کاتژمیر سیتی
پاش نیوهپۆ."
"بهلێ، تکایه."
کازوو کتریه ئاوه گهرمهکهی گرت به دهستییهوه؛ "کهواته
زۆرباشه."

کی پووی کرده ناگاری و گوئی؛ "دهتینمهوه."
ناگاری بهبی ئهوهی ئاوپ بداتهوه؛ "بهلێ، باش."
کازوو پارچه فلهرهکهی لهسهه کوپهکه دانا و بهچهپهوه به
کی گووت؛ "قاوهکه بخۆرهوه بهر لهوهی سارد بیهتهوه."
کازوو ئاوه گهرمهکهی کرده ناو کوپهکه، کی بیری له
قسهکانی کازوو دهکردهوه؛ "دلنیات دهکهمهوه لهوهی بیینیت."
ههلم له کوپه قاوهکه بهرزبویهوه، دهنگی ئاوهکه تهواوی
قاوهخانهکهی تهنیوو، ورده ورده کی ههستی به بهرچاو
تهلخی دهکرد و دهست و پتیهکانی گهرم بوون و له زهوییهکه
بهرزدهبوهوه، ههستی ئهوهی ههبوو. که لهسهه ههورهکان
دانیشتوه.

سهههتا وای ویتا دهکرد مندالیک دهبینیت له ناو باخیکدا یاری
دهکات، بهلام دواتر ئهو ویتا کردنهشی نهما. باوکی کی-ش به

ھەمان شىۋە دىلى لاواز بوو، پۇژىك لەو كاتەي لەسەر كار
بووبوو كەوتبوو، كى ئەو كات لە پۇلى سىيەم بوو، دواي ئەو
پۇژە كى-ش ناچار بوو ھەمىشە سەردانى نەخۇشخانە بىكات،
سالى دواتر باوكى كى ۋەفاتی كرد بە نەخۇشسەكە.

بەلام لەدواي مردنەكەي باوكى، ھەستىار بووبوو. تەننەت
لەناو دلتنەنگى و خەمبارى خۇيدا نوقم دەبوو، شەۋان ئەگەر
باوكى بىر بەھاتايەتوۋە بە خەمبارىيەۋە نوقمى خەو دەبوو.

كاردانەۋەي دايكى تۇماقۇ بۇ مردنى مىزدەكەي بە
پىچەۋانەي كى بوو. تەۋاۋى پۇژەكەي بە زەردەخەنە بەسەر
دەبرد. چونكە لەگەل ھاۋسەرەكەيدا دلخۇش دەرئەدەكەۋتن.
تاكە پۇژ كە تۇماقۇ بۇ مىزدەكەي گىرپايت تەنھا پۇژى
پرسەكە بوو، لە دواي ئەو پۇژەۋە بەردەۋام خەندە لەسەر
پروخسارى بوو، ھەر بەم ھۆكارەش كى پرسىياري لە دايكى
كرد؛ 'بۇچى ھىندە دلخۇش دەرئەدەكەۋىت؟ ئايا دلتنەنگ نىت؟'

تۇماقۇ لەبەر ئەۋەي ھەمىشە مردنى بە بۇكسە تاريكەكە
ناۋزەند دەكرد گوتى؛ 'لەبەرئەۋەي باوكت ئىستا لەناو
بۇكسىكى تاريكدايە پىت وايە ئەگەر بەم جۇرە بمانىنىت چۇن
بىردەكەتەۋە؟'

تۇماقۇ ھەۋلى دەدا پاستەۋخۇ ۋەلامى ئەو پرسىيارە بداتەۋە
كە گوتى؛ 'ئايا تو دلخۇشيت؟'

'باوكت نەچۈۋە ناو بۇكسەكە بە ويستى خۇي. بەلكو بە
ھۆكارىك چۈۋەتە ئەۋى، ئەگەر بىنىت ھەموو پۇژىك دەگىرىت

پېت وايە چۆن بېر بىكاتهۋە؟ بېگومانم كە دلتەنگ دەبېت. تۆ دەزانىت باوكت چەندە تۆي خۆش دەۋىست. پېت وانىيە ئەۋە ئەۋ دلتەنگ بىكات كاتېك دەبېنىت ئەۋ كەسەي خۆشى دەۋىت دلتەنگە؟ كەۋاتە بۆ دلخۆش ناىت، تاكو ھەموو پۈژىك باوكت لە بۆكسەكەيەۋە بە دلخۆشى بېبېنىت. دلخۆشى ئىمە وا لە باوكت دەكات دلخۆش بېيت.

بېستىنى ئەم قسانە وای لە كى كرد فرمىسكەكانى چاۋى وشك بېنەۋە.

دواتر كى لەئامىزگرت و گرىا، دواي ئەۋ ھەموو ماۋە زۆرەي لە دواي پەرسەكەۋە ھەلىگرتبۈن.

جارى داھاتوو نۆرەي مەن دەبېت بېچە ناۋ بۆكسەكە...

كى بۆ يەكەمىن جار تېگەيشت كە چەندىك قورس بوۋە بۆ باۋكى. بەھۆي لاۋازى دلىيەۋە دەيزانى كە لە چ كاتىكدا كۆتايى پېدىت و دەبېت خىزانەكەي بەجىيھىلىت. بەلام بە بېر كەردنەۋە لە قەسەكانى دايكى تېگەيشت كە خۆشەۋىستى بۆ پۆلەكەي و ھاۋسەرەكەي پېنگەي پېداۋە بەۋ جۆرە ئەۋ وشانە لە زارى بېنە دەرەۋە.

پاش كەمېك ھەموو شتىك لەپېتش چاۋى ونبوو، دواتر لەشى سووك بوو، پاشان ھەستى دەكرد لە ئاستى زەۋى بەرز دەبېتەۋە، پاشان نىشتەۋە لە جىگەكەي خۆي. سوپاس بۆ كازوو، گەيشت - دە سالى داھاتوو.

یه که مین کار که کردی به چواردهوری خویدا ته ماشای ده کرد، هه موو شته کانی قاوه خانه که وه کو خویان مابوونه وه، دیواره کان، گلپه کان، ته نانه ت سئ کاتژمیری دیواره که ش؛ هه موو شته کان له جیی خویان بوون، هه ندیک گۆرپانکاری بچوک پرویان دابوو، به لام که سی لینه بوو پیی بلیت ئه و له ده سالی داهاتوو.

ههروه ها پۆژژمیری لای ژمیریاره که دانرابوو له سه ر میزی ژمیریاره که ئاماژه ی به وه ده دا که به رواره که ۷۲ ی ئابه وه کو کازوو به لینی پیدابوو، له پشت میزی ژمیریاره که وه پیاویک وه ستابوو ته ماشای ده کرد.

ههستی به شله ژان کرد که پیاوه که ی بینی، پیاوه که تیشیرتیکی سه ی و چاکه تیکی رهشی له به ردا بوو، بۆینباغی به ستبوو له گه ل قژیکی ئاسایی داهیتابوو. هیچ سه رسام نه بوو به وه ی له پیردا کی ده رکه وت له به رانه ری، که واته پیده چوو ده رباره ی نهینی قاوه خانه که بزانیته.

پیاوه که هه ر به بیده نگی مایه وه، وا په رداخیکی به دهسته وه بوو سه رقالی سه رینه وه ی بوو، پیده چوو له سی یاخود له چله کانی ته مه نیدا بیته، که سیکی ئاسایی ده رده که وت، جیی برینیک به لای برۆیه وه بوو، تا کو لای گوئی پۆیشتبوو.

‘هم، ببوره...’

کی له و جۆره که سانه نه بوو شه رم بکات له ده ستپیشخه ری بۆ قسه کردن، گرنگ نه بوو به لایه وه که سه که تازه ده ناسیت

به ره لوهی قاوه که سارد بیتته وه ..

یا خود کونه، راسته وخو به گفتوگویه کی هاوړپیاڼه قسه ی
له گهل که سه که ده کرد.

‘همم، به پړیوه به ره که له کوڼیه؟’

‘به پړیوه به ر؟’

‘به لئ، به پړیوه به ری قاوه خانه که؟’

پیاوه که په رداخه که ی گه رانده وه ناو تاقه که.

‘پتم وایت منم...’

‘چی؟’

‘ببووره، کیشه به ک هیه؟’

‘تو؟ تو به پړیوه به ریت؟’

‘به لئ.’

‘هی ئیره؟’

‘به لئ.’

‘به راست؟’

‘به لئ.’

کی سهری سوړما، ناکریت ئوه پاست بیت.

پیاوه کهش به هه مان شپوه سهر سوړماو دهر ده که وت، له

پشتی میزی ژمیر یاره که هاته دهر وه و گوتی؛ ‘چییه - به راستی

کیشه که چییه؟’ ئوه یه که مین جار بوو که سینک سهر سامی

خوی دهر بیرپیت دهر باره ی ئوه ی که ئو به پړیوه به ره.

کی هه ولی دده له وه تیڼکات له ماوه ی ئم ده ساله دا چی

پرویداو؟ به میښکیدا نه ده هات هوکاره که چییه. پرسپاری

زۆرى ھەبوو كە لە پياوھكەى بىكات دەر بارەى ڤووداوھكان،
بەلام نەدەيزانى ئاخۆ بربارە پاستەكە ئەوھە كە ئەو ھەموو
پرسىيارە لەو پياوھ بىكات. سەرھەتا ھەولە دەدا خۆى ئارام
كاتەوھ.

دەبىت ئارام بىمەوھ ...

”ھەمم ...“

”بەلى؟“

”چى دەر بارى بە ڤۆھەرى پىشوو؟“

”بە ڤۆھەرى پىشوو؟“

”پياوھ بالا بەرزە چاو بچوكەكە...“

”ئۆو ناگارى...“

”بەلى!“

لانى كەم پياوھكە ناگارى ناسىيەوھ، كەواتە كى ھەنگاويك

بەرەو پىشەوھ چوو.

”ناگارى ئىستا لە ھۆكايدۆيە.“

”ھۆكايدۆ ...“

”بەلى.“

بۆ ساتىك بىرى لە قسەكەى كردهوھ؛ ”بۆستە ھۆكايدۆ؟“

”بەلى.“

ھەستى بە ئائارامى كرد، بابەتەكە وھك ئەوھ نەبوو كە

پلانى بۆ دانابوو. لەوھتەى ناگارى ناسىيوو ھەرگىز باسى

ھۆكايدۆى بۆ ناكردبوو.

‘بەلام بۇچى؟’

پياۋەكە: ‘باشە ناتوانم ۋەلامى ئەمەيانت بدەمەۋە.’

‘ئايا لە پلانت دا ھەبوو ناگارى بېينىت؟’

كى بېھبوا بوو لە ھەلە تېگەيشتنى پياۋەكە، چونكە ئەو بۇ
ئەۋ شتە نەھاتبوو. كى ھەمىشە بەپىي بارودۇخەكە بېريارى دەدا
چى بلىت نەۋەك قسەى بۇ ئامادە بكات. بۇيە لە بارودۇخىكى
ۋەھادا نەيدەزانى دەبىت چى بكات، پىي ۋابوو ئەگەر گەشتى
داهاتوو بكات مندالەكەى دەبىننىت، پياۋەكە پرسى: ‘ھاتوۋىت
تاكو كازوو بېينىت؟’

كى لە كۇتايدا كەمىك ھىۋاى بۇ گەرايەۋە: ‘ئەھا!’
چۇن دەبىت ئەۋ شتە گرنگە لە بىر بكات! ئەۋەى يارمەتيدا
بۇ گەرانەۋە بۇ داهاتوو كازوو بوو، ئەۋەى بەلئىنەكەى پىدا ھەر
كازوو بوو، گرنگ نىيە ناگارى لە ھۇكايدۇ بىت كاتىك كازوو
لېرە بىت دەتوانىت بابەتەكە چارەسەر بكات.
بەپەلە پرسى: ‘چى دەربارەى كازوو؟’
‘چى؟’

‘كازوو! ئايا كازوو لېرەيە؟’

ئەگەر پياۋەكە كەمىك نزىك تر بوەستايە بەلئىيايەۋە
كى يەخەى توند دەگرت. تورپەبوۋنەكەى ۋاى لە پياۋەكە كرد
ھەنگاۋىك بچىتە دواۋە.
‘لېرەيە ياخود تا؟’
‘ھممم... سەيركە.’

پياۋەكە كەمىك بىرى لە قسەكەى كردهۋە، پاشان گوتى؛
 'پاستىيەكە' ئەۋەيە كە ... كازووش لە ھۆكايدۇيە.

'ئاي خۇدايە كازووش لىرە نىيە؟'

پياۋەكە سەرنجى كى دەدا كە چۆن ھىوا لە پووخسارى
 بېرا؛ 'تو باشىت؟'

كى بە نا ئومىدىيەۋە تەماشاي پياۋەكەى كىرد، ۋەك ئەۋەى
 بلىت ھىندە بەس نىيە؟ بەلام نەيدەزاي چى بكات دەر بارەى
 بارودۇخەكەى.

'بەلى، من باشم.'

پياۋەكە گەپايەۋە پىشتى مىزى ژمىريارەكە، كى دەستى گىرت
 بە سىكىيەۋە، بىرى دەر كىردەۋە ئەگەر ئەۋ دوانە لە ھۆكايدۇ بن
 كەۋاتە ۋا پىدە چىت مىندالەكە شىيان لەگەلدا بىت.

كى تەنھا بىرى دەر كىردەۋە، نەيدەتوانى چى بكات، لەۋ كاتەدا
 ئەۋەى بە مىشكدا ھات ئەگەر چۈنە داھاتوۋ ئاسانتىر بوۋايە
 ئەۋا خەلك زىاتىر دەچۈنە داھاتوۋ.

بۇ نمونه ئەگەر قومىكو و گۇرۇق بەلىننىان بە يەكتىر بدايە
 سى سالى داھاتوۋ يەكتىر دەبىنن ئەۋا بىگومان گۇرۇق بەلىننەكەى
 بەجى دەھىتا، بەلام لەۋ نىۋەندەدا كۆمەلىك شىت ھەبوۋ كە
 دەر كرا پوۋىدات، بۇ نمونه گۇرۇق لە پىكەى دا بۇ ئىرە پەنگە
 دۈابكەۋىت، ياخۇد لە ترافىك بمىنىتەۋە، يان ئاراستەكەى لى
 ھەلە بىتت و بچىتە جىنگەيەكى تر، ياخۇد ئەۋ پۇژە لە خەۋ
 بمىنىتەۋە، يان بەروارەكە لەبىر بكات و نەيت. بە ۋاتايەكى تېر
 داھاتوۋ شىتەكە ناكىرىت لىنى دىلىابىين.

بەۋ پېتە بېت ئەگەر ناگارى و كازوو چووبن بۇ ھۆكايدۇ
ئەۋە ئىستا بە نىزىكەى ھەزار كىلۇمەترىان بېرپو، تەنانەت
ئەگەر لە نىۋەى پىگاش بە شەمەندەفەر بگەپىتەۋە ھېشتا پى
پاناگەن و قاۋەكە سارد دەبېتەۋە بەرلەۋەى بگەنەۋە.

ئەگەر بگەپايتەۋە ئىستا ھەرگىز نەيدەتوانى پىگە لەۋ
پووداۋە بگرىت كە پوويداۋە، ئەۋىش چوونى ئەۋ دوانەپە
بۇ ھۆكايدۇ پى شەرم بوو ئەگەر بگەپىتەۋە بەمجۆرە و
مندالەكەى نەبېنىپىت، ھەر بۆپە كوپە قاۋەكەى ھەلگرت و
قومىكى لى خواردەۋە، بەلام لە لايەكى تر بە خۇى دەگوت
ھەرگىز پەشىمان نىپە لەۋ بېپارەى كە داۋىتى، ئەۋ دواى
شانسى خۇى كەۋتوۋە، ھەر بۆپە گەشتى كرد بۇ داھاتوو،
بىگومان ئەۋانىش ھۆكارى خۇيان ھەپە بۇ گەشتەكە.

بۇ من ئەم بەلپتە تەنھا چەند خولەكىك لەمەۋبەر بوۋە،
ئەۋا دە سال دواترە، بەلام بىن سود بوو... كە دەگەپىمەۋە دان
بەۋەدا دەنىم كە ئىمە...

كى دەستى برد بۇ شەكرەكە بىكاتە ناۋ قاۋەكەپەۋە.
لەۋ كاتەدا زەنگى دەرگاگە لىدرا، وىستى بلىت سلاۋ
بەخىرېپىت، بەلام پىاۋەكە پىش ئەۋ گوتى، ھەر بۆپە قسەكەى
گەپاندەۋە، پىاۋەكە گوتى؛ ئەۋە توتى؟

كچىكى بچووك بوو، وا دەرەكەۋەت لە قۇناغى ناۋەندى
بېت، چواردە ياخود پانزە سالان دەبوو، جلى ھاۋىنەى لەبەردا
بوو؛ بلوسىكى سېى و پانتۆلىك و پىلاۋىكى ھاۋىنە، قزى لە

دواوه بهستبوو به قردیلهیهکی سوور.

ئوو ... ئەم کچهی ئەو پۆژهیه.

کی کچهکهی ناسییهوه، ئەوه ئەو کچه بوو که ئەو پۆژه
هاتبوو له داهاتووهوه وینهیهکی لهگهڵ کی دا گرت، ئەو پۆژه
که کچهکه هاتبوو جلی زستانهی لهبهردا بوو، قژی کورتتر بوو،
که میک جیاوازتر دهردهکهوت. بهلام کی توانی به چاوکانیدا
کچهکه بناسیتهوه.

کهواته بهم جۆره چاومان بهیهکتر کهوتووه.

کی سه رهتا دهستهکانی نایه ناو یهک و له کچهکهی دهروانی،
ناخۆ پیشوازی له میوانهکه دهکات، دواتر به کچهکهی گووت؛
"ئیمه وینهیهکمان پینکهوه گرتووه وایه؟"
بهلام کچهکه شلهژا به قسهکهی.

کچهکه؛ "ببوره باسی چی دهکهیت؟"

کی درکی بهوه کرد پووداوی وینه گرتنهکه دواي ئەم
یهکتر بینینه پووده؛ "ئوو نا هیچ نییه لهبیری بکه."
کچهکه هیچ کاردانهوهیهکی تری نهبوو، زهردهخه نهیهکی
کرد و چووه ژوورهکهی دواوه.

باشه ئەمه وام لێدهکات ههست بهباشی بکه.

کی ههستی به دلخۆشی دهکرد ئیستا، سه رهتا ههستی به
ناویمیدی دهکرد، سه رهتا ناگاری لێره نهبوو، دواتر کازوو
پاشان پیاوهکه هیچ زانیارییهکی پێنهدا، پێی وابوو بهو جۆره
بگهڕیتهوه ئیستا شهرمهزار دهییت، بهلام دواتر که کچهکهی

بینی کەمیک دلخۆش بوو.

دەستی لە کوپەکەیی دا، کوپەکە هیشتا گەرمبوو، کەواتە دەبیت ببە ھاوپی لەگەڵ کچەکە، بەر لەوہی قاوہکە سارد بیتیوہ. بەبیرکردنەوہ لەو شتەیی کە کەسیک بکاتە ھاوپی خۆی هی دە سالی داھاتوہ لیدانی دلی زیادی کردبوو، بەجۆریک هەستی دەکرد لە سینەیی دیتە دەرەوہ.

کچەکە گەرایەوہ ناو قاوہخانەکە.

ئۆھ...

بەروانکەییەکی سووری بەستبوو.

ئوہ بەروانکەکەیی منە!

کی لە ئامانجە سەرەکییەکەیی دوورنەکەوتبوہوہ، بەلام دەبوو دەربارەیی ئو کچە بزانیت چییە.

پیاوہکە بە کچەکەیی گووت: "ئەمڕۆ کاری زۆرمان نییە، تەنھایەکی میوانمان لێرە هەیە."

بەلام کچەکە هیچ وەلامیکی نەدایەوہ و لەبەردەم میزی ژمیریارەکە وەستا. پیاوہکەش هیچ قسەییەکی نەکرد، کچەکە میزەکەیی دەسپییەوہ.

ئو ئو شتێوازە!

کچەکە بە هیچ جۆریک سەری هەلنەبپی تەماشای کی بکات، بەلام کی چاوی لەسەر کچەکە لا نەدەدا، کەواتە ئەگەر ئەم کچە لێرە کار بکات دەکریت کچی بەپێوہبەرەکە بیت؟ کی ئەگەرەکانی لێکدەدایەوہ لە میتشکی خۆیدا.

بيپ-بيپ-بيپ-بيپ-بيپ-بيپ

زەنگى تەلەفۇنەكە لىيىدەدا لە ژوورەكەى دواوہ.

كى؛ 'من دەبىت...' كى پىيى وابوو دەبىت وەلام تەلەفۇنەكە
بداتەوہ، چونكە وا دەسال تىپەر بووبوو ھىشتا زەنگى
تەلەفۇنەكەيان نەگۇرپىبوو.

ئۇو...ورىابە...زۆر نزيك بوو...

ياساكەى شكاند ولەسەر كورسىيەكە ھەستا، ئەگەر كەمىكى
تر بەردەوام بووايە رەنگە نەتوانىت بگەپىتەوہ ئىستا. پياوہكە
چووہ ژوورەكەى دواوہ بۆ وەلام دانەوہى تەلەفۇنەكە، كى
گۇيى لە دەنگى بوو كە قسەى دەكرد؛ 'ئەلو بەلى؟ ئۇو سلاو!
بەلى، ئەو...ئۇو وايە باشە. كەمىك بوەستە من بانكى دەكەم...'
پياوہكە لە ژوورەكەى دواوہ ھاتە دەرەوہ.

ھەمم؟

پياوہكە تەلەفۇنەكەى بۆ كى ھىتا.

'تەلەفۇنە.'

'بۆ من؟'

'ناگارىيە.'

ھەر كە گۇيى لە ناوى ناگارى بوو بەبى بىركردنەوہ
تەلەفۇنەكەى وەرگرت؛ 'سلاو بۆچى لە ھۆكايدۆيت؟ بۆم
پوون بگەرەوہ چى پرووى داوہ؟' دەنگى ھىندە بەرزبوو لە
قاوہخانەكەدا دەنگى دەدايەوہ.

پياوہكە ھىچ كاردانەوہيەكى نەبوو، بىدەنگ كەپايەوہ
چىشتخانەكە.

کچه که ش به هه مان شتیه به رده وام بوو له و کاره ی که
سه رقالی بوو پیشتر.

‘نمه چیه؟ کاتم نییه؟ من ئه و که ستم که کاتم نییه!’

‘به ئه ستم ده توانم گویم له ده نگت بیت! چی؟’

قاوه که ی له سارد بوونه وه نزیک ده بوه وه، به ده ستیکی
واپه ری ته له فونه که ی گرتبوو به ده سته که ی تری ته له فونه که ی
پنبوو.

وشه کانی ناگاری دووباره ده کرده وه؛ ‘کچه که نه که؟ به لئ
لیزه یه، ئه و کچه ی دوو هه فته بهر له ئیستا له داهاتوه وه هاتبوو
سه ردانی قاوه خانه که ی کرد و وینه یه کی له گه لمدا گرت. به لئ،
به لئ. چیه تی؟’ له کاتی قسه کاندای چاوی له سهر کچه که بوو،
پیم سهیره بۆچی کچه که شله زاوه؟ کی به دهم ته له فونه وه
بیری ده کرده وه، بیرکردنه وه که بیزاری ده کرد، به لام هه ولی
ده دا بیری لای ئه و زانیاریانه بیت که ناگاری پئی ده دا.

‘هه ر وه ک پیم گوئی به ئه ستم ده توانم گویم له ده نگت بیت
ئئ؟ چی؟ ئه و کچه؟’

کچه که مانه.

له و کاته دا کاتژمیره که زهنگی کاتژمیر ده ی لیدا ده جار.
له و کاته دا تیگه یشت کاتژمیر سئی پاش نیوه پۆ نییه، به لکو
ده ی به یانییه وه، ئه و کاته شی که ئه و ده بیت له قاوه خانه که بیت
کاتژمیر سینه.

کچه که دهستی له وه هه لگرت که سه رقالی بوو، کی دووباره
کوپه که ی هه لگرت تا کو دنیایته وه له پله گه رمی قاوه که، ده بوو
بیخواته وه بهر له وه ی سارد بیته وه.
لای کرده وه ته ماشای کچه که ی کرد.
منداله که م...

ته له فۆنه که ی له سه ر میزه که دانا و که وته بیر کردنه وه ی
کچه که ی و قسه کانی ته له فۆنه که، ناگاری پنی گووتبوو.
تو گه شتت کرد بۆ ده سالی. داهاتوو، به لام ئیستا له پانزه
سالی داهاتوو دایت، هه ردوو ساله که تیکه ل بوون بۆیه ئه و
هه له یه پوویداوه، دوا ی گه پانه وه ته له داهاتوو ئیته وه مان
زانی. ئیته چووین بۆ هۆکایدۆ به هۆکاریکی به په له، چونکه هیچ
کاتمان نه بووه ئه و کچه ی که ده بیینیت کچه که مانه، کاتت زۆر
نییه ته ماشای کچه که مان بکه و بگه پێوه ماله وه به په له.

دوا ی ئه و هه موو قسه یه ناگاری خه می کی بوو، داوا ی لیکرد
بگه پێته وه ماله وه، ئه وه شی پینگووت ئه و کچه ی به رانبه ری
کچه که ی خویانه. له وه ش زیاتر کی هه سستی به په شیمانی ده کرد
له باره ی ئه و بیر کردنه وه ی پێشوو ی.

ئه وه ی به لایه وه سه یر بوو ئه وه بوو کچه که دایکی خۆی
نه ناسییه وه. هه ر بۆیه کی وا بیر ی کرده وه ده کریت ئه وه کچی
که سیک ی تر بیت، ته نانه ت ته مه نه که شی له وه گه ورتربوو که
ده یو یست و هیچ سه رنجیکی کی نه دا که دایکیه تی. دووباره
کاتر میزه که ده سستی به زهنگ لیدان کرد، تیک تۆک... تیک تۆک،

قاوه که له سارد بونوه نزیك ده بوه وه.

کی ده یو یست کوتا قسه ی له گهل کچه که ی بکات و پنی
بلیت؛ ده توانیت لیم بووریت که هیتامیته دوونیاوه؟
کی پرسپاری له کچه که کرد؛ 'ناوت چیه؟'
سهرتا کچه که به بیده نگی مایه وه و سهری داخست، به لام
دواتر گوتی؛ 'میکي...' به خه مبارییه وه ناوه که ی گوت.
کی ده یو یست زور پرسپاری تر بکات، به لام به بیستی
ده نگی کچه که ی پرسپاره کانی که م کرده وه.
'توو میکي ناویکی خوشه...'

کچه که کاردانه وهی کی به دلنه بوو، پاسته وخو چوه
ژووره که ی دواوه، پیاوه که له چیتخانه که وه بانگی کرد؛
'میکي تو باشیت؟' به لام میکي وه لامی نه دایه وه.
'سلوو به خیر بیتت!' ئافره تیک هاته ناو قاوه خانه که بلوسیکی
سپی له به ردابوو له گهل پانتولیکی رهش و به روانکه یه کی سوور،
هه ناسه برکینی بوو. پیده چوو گهرمای که شه که کاری تیکرد بیتت.
'ئه هه' کی ناسییه وه.

کی ئافره ته که ی ناسییه وه، ئه وه فومیکو بوو، که میک لاواز
بوو بوو.

فومیکو تیبینی ئه وهی کرد که میکي له وئ نییه، گوتی؛ 'میکي
له کوئییه؟'

که واته فومیکو ده بیت به وه بزانتیت که ئه مپو کی سهردانی
قاوه خانه که ده کات. پیاوه که گوتی؛ 'له ژووره که ی دواوه یه.'

هیچ بیرۆکه‌یه‌کی نه‌بوو چی پرووده‌دات.

فۆمیکۆ: 'بۆچی؟'

پیاوه‌که به سه‌رسوڕمانه‌وه پرسى: 'چی؟'

فۆمیکۆ به تورپیه‌وه: 'ناتوانم باوه‌ر به‌وه بکه‌م.'

پیاوه‌که ئه‌وه‌نده‌ی تیکه‌یشت پروداویکی گرنکی له ده‌ست چوو، یاخود ئه‌م‌پۆ بۆنه‌یه‌ک هه‌یه.

کی به ده‌نگیکی له‌رزۆکه‌وه گوتی: 'که‌واته تۆ ئاگات له قاوه‌خانه‌که ده‌ییت؟'

فۆمیکۆ وه‌لامی دایه‌وه: 'ئۆو به‌لێ، راسته‌وخۆ ته‌ماشای کی کرد؛ 'قسه‌ت له‌گه‌ل میکی کرد؟'

کی هه‌ستی به نا‌ئارامی ده‌کرد بۆ وه‌لام دان‌ه‌وه‌ی ئه‌م پرسیاره.

فۆمیکۆ جه‌ختی له پرسیاره‌که کرده‌وه: 'قسه‌یه‌کی تایبه‌ت هه‌یه له‌گه‌لی؟'

کی: 'ئۆو، نازانم...'

'من ده‌چم و بانگی ده‌که‌م.'

'باشه.' فۆمیکۆ راسته‌وخۆ به‌ره‌و ژووره‌که‌ی دواوه چوو.

'بۆچی وا ده‌لێیت؟'

کی به خۆی گوت: 'هێنده به‌سه ئیمه یه‌کمان بینی.'

'ئۆ، وه‌ره‌.'

'پێده‌چوو نه‌یه‌وێت قسه‌ی له‌گه‌لدا بکات...'

فۆمیکۆ: 'ده‌یه‌وێت! ماوه‌یه‌کی زۆره چاوه‌ڕێی ئه‌م ساته‌یه‌...'

‘پیم وابوو بوومەتە ھۆکاری دلتەنگییەکی زۆر بۆی.’

‘منیش پیم وایە...’

کی کوپە قاوہکە ی ھەلگرت دووبارە، فۆمیکۆ گوتی؛ ‘کەواتە دەتەوێت ھەروا بڕۆیت و ھەموو شت بەجێبھێڵیت؟’

کی؛ ‘دەتوانیت پێی بلێیت من داوای لێبوردنی لێدەکەم...’

فۆمیکۆ؛ ‘بەلام ئێوہ... پێت وانییە داوای لێبوردن بەس

نەبێت بۆ ئێوہ، واتە خۆت بە پووبەپوو پێی بلێیت ئێوہ ھەلە نەبووہ کە ئێوت ھێناوہتە دوونیا؟’

من ھیشتا ئێوم نەھێناوہتە دنیا، بەلام ئێم چرکە یە

بەپارەکە دەدەم بەبێ بیرکردنەوہ.

فۆمیکۆ؛ ‘میکی بانگ دەکەم.’

کی وەلامی نەدایەوہ.

‘دەچم بانگی دەکەم.’

فۆمیکۆ چاوەڕێی وەلامی کی نەبوو، بەپەلە چووہ

ژوورەکە ی دواوہ.

ئوو من دەبێت چی بکەم؟

کی بەتەنھا لە قاوہخانەکە مایەوہ، کەوتە بیرکردنەوہ،

فۆمیکۆ راست دەکات ئێوہ قورسە بتوانیت چی بلێیت.

میکی دەرکەوت؛ فۆمیکۆ دەستی لەسەر شانی دانابوو.

میکی تەماشای زەووییەکە ی دەکرد. فۆمیکۆ گوتی؛ ‘وہرە

گیانەکەم ئێم ساتە بەفیڕۆ مەدە.’

میکی...

کی دهیویست پر به دهنگی ناوی بیتیت، به لام نهیده توانی،
فؤمیکۆ گه رایه وه ژووره که ی دواوه.

میکی به بیدهنگی ته ماشای زهوییه که ی دهکرد.
کی؛ "تۆ باشیت؟"

میکی که میک سه ری هه لیری؛ "به لی".
"تۆ لیڤه کارده که ییت؟"
"به لی".

میکی زۆر به ساده یی وه لامی پرسیاره کانی ده دایه وه،
به جۆرێک سهخت بوو گفتوگۆکه بهردهوامی پێ بدريت.
کی؛ "ناگاری و کازوو چوون بۆ هۆکایدۆ؟"
"به لی".

"که واته تۆ بۆچی لیڤه ییت؟"
"ئوو..."

کی دوا ی ئه وه ی پرسیاره که ی کرد په شیمان بوه وه،
نه ده بوو بیپرسیایه ده رباره ی ئه و شته، دواتر بیری کرده وه
پرسیاره که ی که میک هه ستیار بوو، به لام دواتر میکی به
دهنگیکی نه رم وه لامی دایه وه؛ "وهک ده بینیت من ده بیت لیڤه
قاوه بۆ میوانه کان ئاماده بکه م".

"قاوه دروست بکه ییت؟"

"به لی، وهکو ئه وه ی کازوو هه میشه ئه نجامی ده دات."
"تۆو".

"نیشی منه ئیستا".

‘بەپاست؟’

‘بەلى.’

دووبارە مىكى سەرى داخستەۋە بىن ئەۋەي ھىچ قسەيەكى
تر بىكات، كى-ش ھىچ بىرۆكەيەكى نەبوو چى تر بلىت، ئەۋەي
دەيويست لىي بېرسىت ئەۋە بو.

ئايا تۆ لىم دەبوورىت لەبەر ئەۋەي تۆم ھىئاۋەتە سەر
دونيا؟

بەلام ھىچ بىرۆكەيەكى نەبوو ئاخۇ لىي دەبوورىت ياخود نا،
چونكە بېۋە ھۆكارى دلتەنگى زۆر بۆي.

شىۋازى دەرکەۋتنى مىكى ۋاي لە كى كرد ھەست
بە لەخۇبايى بوون بىكات، دەربارەي ھاتنى بۆ داھاتوو،
دروستكردنى ئەم بارودۇخە قورسە بۆ مىكى.
قاۋەكە ھىندەي نەما بوو سارد بېيىتەۋە.

باشە من بۆچى ھاتم بۆ داھاتوو؟ تەۋاۋى بابەتەكە ئىستا
بىن سوۋدە. ھەموو ئەۋەي من بۆي ھاتبووم دۆزىنەۋەي مىكى
بوو. بەلام ھەرچەندە من دەگەپىمەۋە رابردوو ئەۋە ناگۆرپىت
كە مىكى دلتەنگە.

ۋەكو كۆھتاكى كە گەپايەۋە رابردوو، بەلام نەيتۋانى ئەۋە
بگۆرپىت كە فوساجى ئىستا ئەۋى بىرناكەۋىتەۋە، تەننات
ھىراي-ش نەيتۋانى پىگە لە مردنى خوشكەكەي بگرىت. بەلام
كۆھتاكى نامەكەي بەدەست ھىئا و ھىراي-ش خوشكەكەي
بىنى، لە كۆتايىشدا بارودۇخى فوساجى بەرەۋ خراپتر دەرۋات

و هیرای-ش جاریکی تر ناتوانیت خوشکه‌کی ببینیته‌وه.
 به‌همان شیوه‌ش بۆ من هه‌رچه‌نده هه‌ولبدهم ئه‌و راستیه
 ناگۆریت دواى پانزه سالى تر میکی دلته‌نگ ده‌بیت.
 کی کوپه قاوه‌که‌ی هه‌لگرته‌وه، دووباره‌ گوتی؛ 'ناتوانم ریگه
 به قاوه‌که بدهم ساردیبیته‌وه...'
 کاتی گه‌پانه‌وه‌یه.

به‌لام له‌و ساته‌دا میکی به‌ره‌و پرووی هات و کوپه قاوه‌که‌ی
 دانایه‌وه له‌سه‌ر میزه‌که، راسته‌وخۆ چاوی برپیه نێو چاوی.
 میکی...

کی نه‌یده‌زانی میکی بیر له‌چی ده‌کاته‌وه، به‌لام هیچ قسه‌یه‌کی
 نه‌کرد، ته‌نها چاوه‌پێی کاردانه‌وه‌ی کچه‌که‌ی بوو.
 میکی؛ 'ئه‌و کاته‌ی به‌ فۆمیکۆت گوت که نامه‌وێت چاوم به‌...
 بابه‌ته‌که به‌و جۆره‌ نییه‌.'

کی گوێی شل کردبوو بۆ دانه به‌ دانه‌ی وشه‌کانی.
 میکی؛ 'هه‌میشه‌ وێستومه‌ که بتبینم و قسه‌ت له‌گه‌لدا
 بکه‌م...'

زۆر شت هه‌بوو به‌همان شیوه‌ کی ده‌یویست پرسیارى
 له‌باره‌وه‌ بکات؛ 'به‌لام له‌و کاته‌ی که پروویدا نازانم چی بڵیم.'
 میکی؛ 'به‌لام به‌لێ... زۆر جار هه‌بووه‌ که دلته‌نگ بووم.'
 کی که بیرى له‌ ته‌نهاییه‌که‌ی میکی ده‌کرده‌وه‌ هه‌ستی به
 دلته‌نگی ده‌کرد.

ناتوانم ئه‌و ساته‌ خه‌مبارییانه‌ت بۆ بگۆرم.

‘به‌لام...’ میکی زه‌رده‌خه‌نه که‌وته سه‌ر لیوانی و گوتی؛ ‘من زۆر دل‌خۆشم که تو منت هینا‌وته دوونیا‌وه.’
هه‌ستی دل‌خۆشی وروژمیان کرده ناو ده‌ماره‌کانی کی-یه‌وه، ئه‌وه یه‌که‌مین جار بوو که‌ه‌ی ببینیت و وای پێ‌بیت.
به‌لام...
فرمێسک له‌ چاوی کی هاته خواره‌وه.
هینانه دونیای تو تا‌که شت بووه که توانیومه بۆتوی بکه‌م.
میکی-ش ده‌ستی کرد به‌ گریان، به‌لام هه‌ردووکیان ده‌ستی یه‌کیان گرتبوو پێ‌ده‌که‌نین.
‘دایکه.’
میکی به‌ دایکه بانگی کرد.
به‌لام من هیچم پێت نه‌داوه...
کی ده‌ستی به‌ چاوه‌کانیی‌ه‌وه گرتبوو ده‌له‌رزی.
‘دایکه.’
کی درکی به‌وه کرد کاتی مائ‌ئا‌وایی هاتوه.
‘چی؟’
میکی به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌وه؛ ‘سو‌پاس بۆ هه‌بوونی من، سو‌پاس...’
‘میکی.’
‘دایکه.’
کی ئه‌مجاره‌یان له‌ دل‌خۆشیدا لێ‌دانی دلی زیادی کردبوو،
ئه‌و که‌ه‌ی که‌ ده‌پێته‌ خاوه‌نی له‌به‌رده‌میدا وه‌ستاوه.
له‌ کۆتا‌یدا تی‌گه‌یشتم.

ئىستا بۇ كۆھتاكى نەگۇرا، بەلام شىۋازى مامەلەكردى
بەرانبەر فوساجى خودكارانە گۇپى. درىژەى بە ژيانى دا
لەگەل فوساجى دا، ھەرچەندە دەيزانى فوساجى ئەۋى لە
مىشكدا نەماۋە، ھىراى دووبارە گەپايەۋە لاي خىزانەكەى و
پەيوەندى لەگەل خىزانەكەى دا نۆى كردهۋە، فىرى مامەلەى
مىللىيانە بوو لە مىوانخانەكە.

ئىستا ناگۇرپىت.

ھىچ لە فوساجى نەگۇرا، بەلام كۆھتاكى بەچىژەۋە گفتوگوى
لەگەلدا دەكرىد. ھىراى خوشكەكەى لەدەست دا، بەلام بەو
ئىمەيلەى كە ناردى بۇ قاۋەخانەكە پىدەچوو دلخۇش بىت.
ئىستا ناگۇرپىت، بەلام ئەو دوو كەسە كۆھتاكى و ھىراى
گەپانەۋە ئىستا بە دلىكى نوپوۋە.
كى چاۋەكانى لىكنا.

مىشك لاي ئەو شتانە بوو كە ناگۇرپىت و گرنگترىن شتم
لە ياد كرىد.

فۇمىكو ماۋەى پانزە سالە لەگەل مىكى بوۋە. ناگارېش
ۋەكو باۋكىك لەگەلدا بوۋە و خۇشەۋىستى پىداۋە. كازوو
بە مېھرەبانىيەۋە مامەلەى لەگەلدا دەكات، پۇلى دايك و
خوشكى گەۋرەى بۇ دەبىنىت. دركى بەۋە كرىد ھەموو ئەم
خەلكە لە چواردەۋرى مىكى-ن بۇ ماۋەى پانزە سالە كار بۇ
دلخۇشبوۋنى ئەو دەكەن.

سوپاس بۇ ئەۋەى بە سەلامت و دلخۇشى گەۋرەبوۋىت.

منت زۆر دلخۆش کرد. هه موو ئه وهی دهمه ویت بیلیم... ئه و
ههستهیه که له ناخمه وه دیت.

‘میکی...’

‘سو پاس بۆ بوونت.’

دوا ی گه پانه وه له داهاتووه وه فرمیسکی خۆشی له
چاوه کانی کی ده باری. ناگاری ههستی به ئارامی کرد،
کو هتاکیش چاوه کانی پر بوون له فرمیسک.

به لام کازوو زه رده خه نه یه کی میهره بانی که و ته سه ر لیوانی،
ههستی ده کرد پر و داهه که به سه ر خۆیدا هاتوه.

‘به خیری بیه وه’. پۆزی دواتر کی چوه نه خۆشخانه و له
به هاری داهاتوودا کی مندالکی کچی جوانی هیتایه دوونیا.

له پۆژنامه دا ده رباره ی ئه فسانه کۆنه که سه ر دتیریکیان
بلاو کردبوه وه به م ناو نیشانه؛ ‘له کوتایدا گه پانه وه بۆ رابردوو
یا خود گه شت کردن بۆ داهاتوو هیه له ئیستا ناگوریت، که واته
گرنگی کورسییه که چیه؟’

به لام کازوو بره وایه کی ته وای به وه هه بوو که ته نانه ت
ئه گه ر کورسییه که نه توانیت ئیستات بۆ بگوریت لانی که م
ده توانیت دلت بگوریت، ئه گه ر دلشیت نه گوریت بیگومان
هۆکاریکی خۆی هه یه.

هه ر به شیوازه نه رم و نیانه که ی خۆی ده یگوت؛ ‘قاوه که
بخۆره وه بهرله وهی سارد ببیته وه.’

رۆمانیکه دوای خویندنه‌وه‌ی توشی تیزامانیکێ قوڵت
 دهکات له‌سه‌ر رابردوو و ئیستا و داهاتوو، به‌لام پیت
 ده‌لێ؛ گرنگترین سه‌رمایه‌ی تۆ ئیستایه به‌و که‌سانه‌وه
 که له ده‌ورتن و بیانپاریزه، چونکه دواتر چه‌سهره‌تی
 زه‌رده‌خه‌یه‌ک به‌ رویاندا د‌لت وێران ده‌کات.

Before the coffee gets cold

کتیبخانه‌ی گۆلدن بووک
 بۆ چاپ و بڵاوکردنه‌وه

07701598762 - 0750144434

Golden book Kitebroshe-warzer

Warzer Book Kitebroshe-warzer

